

Arduin jennifer
Cilt 2: 45,780 kelime

Yeşil Ay Günlükleri

Cilt 2:

Kraliçe Aria

I

Evin içinde dolaştım, bir odadan diğerine gittim. Mösyö Grisouille gitmeme hiç izin vermedi. Tek başına. Döndüğümünden beri, nereye gidersem gideyim beni takip etti, rahatlatıcı dürtüler verdi. ya da göğsüme yaslanmış, diyaframının titreşiminin izin verdiği kadar yüksek sesle mırıldanıyordu. izin verdi. Muhtemelen hayatta olduğum ve ailemin yanına döndüğüm için mutlu olduğunu bilmemi istiyordu. Odama girdim. Her türlü kitapla dolu bir kitaplık dışında sade ve oldukça düzenliydi. Yatağıma oturdum ve büyük gri kedim hemen kucağıma atladı.

Komadan çıkalı birkaç hafta olmuştu. Hiçbir şey hatırlamıyordum. ne yazık ki geri döndü. Her gün bu gizemli yeşil kehribar bileziği düşündüm. Doğum günümde posta kutumda bulmuştum, ama hiçbir fikrim yoktu. gönderenin.

Sağlığım konusunda endişelenen ailem bana konsantre olmam için biraz zaman tanıdı. hareketlerimi ve gezilerimi sınırlandırırken iyileşmemi de kolaylaştırdı. Aslında yapabileceğim Beni hiç düşünmeden saatlerce ekran karşısında oturabilirdim ama iş dışarı çıkmaya geldiğinde nereye gittiğimi söylemem ve telefonumu her zaman yanımda taşımam gerekiyordu. Beni hiç düşünmeden saatlerce ekran karşısında oturabilirdim ama iş dışarı çıkmaya geldiğinde nereye gittiğimi söylemem ve telefonumu her zaman yanımda taşımam gerekiyordu. Ama yine de dışarı çıktığı kabul etmek zorundaydılar. Şimdilik sadece bir kez olmuştu ve annemin aralıksız aramaları ve mesajları yüzünden yürüyüşüme hemen son vermek zorunda kalmıştım. Sinirlenerek eve gittim ve gün boyunca odamdan çıkmadım. Bu işe yaramadı. onları bundan daha fazla üzmüş gibi görünüyordu. Okul yılı hızla yaklaşıyordu, ancak dekan kazamı öğrendikten sonra psikoloji fakültesi bana bir yıl izin vermişti. Görünüşe göre sürücü olan profesörüm Bay Head, polise önümüze ağır bir kamyonun çıktığını ve ondan kaçınmak için direksiyonu şiddetle kıldığını söylemişti. Birkaç takla attıktan sonra, arabayı ortadan bükerek bir ağaca çarptık. Mucizevi bir şekilde sadece kaşı kırılmış ve hafif bir morlukla kurtulmuştu. Beni uyandırmaya çalıştıktan sonra yardım çağırmayı başardı ama başarılı olamadı. Geldiğinde hala bilincim yerinde değildi ve komam neredeyse iki ay sürdü. Ne kazayı ne de ondan önceki hayatımı hatırlıyordum. İçten içe kim olduğumu, ailemin kim olduğunu, hayatımın ne olduğunu biliyordum ve bu yolun ya da o yolun beni nereye götüreceğini çok iyi bilerek kasabamda dolaşıyordum. Yine de göğsümde kocaman bir boşluk vardı, sanki bir parçam eksikmiş gibi. Bizi duyarlı varlıklar yapan her şeyden sıyrılmış boş bir kabuk gibiydim. Hiçbir şeyden tat almıyordum. Ama hiç ziyaretçim ve dolayısıyla görünüşe göre hiç arkadaşım olmadığından, kazadan önce bile yalnız ve depresif olduğumu düşünmeye başladım. Fakültemde pek sevilmiyor olmalıydım. Belki de çok komik ya da ilginç değildim? Bay Grisouille'i kucağımdan ittim, bu da onun şikayet etmesine neden oldu. Geldi ve yatağımın ayak ucunda kayıtsızca uzandı, bana baktı, sinirliydi.

- Affedersin yakışıklı, ama buradan çıkmam lazım!

Aylardır dışarı adım atmamıştım, tabii ki ölümcül yürüyüşümü saymazsak.

Küçük kasabamızdaki herkes bana ne olduğunu biliyordu ve dedikodu ihtiyaçlarını gidermek için kapıyı çaldıklarını ya da Evimizin önünde durduklarını ve geçerken evimize doğru baktıklarını görürdüm. Ama odada daireler çizmekten bıkmıştım ve yüzleşmeye hazırdım.

Eğer biraz fazla meraklı komşularla karşılaşsam onların sorularına cevap verirdim.

Haki çantamı aldım ve Converselerimi bağladıktan sonra omzuma astım. Aşağıya indim.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve anneme kafamı boşaltmaya gittiğimi söylemek için mutfakta durdum.

- Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim... diye başladı.

- Evet, öyle! Sizi temin ederim ki bu gerekli!

- Seni sıktığımı biliyorum ama seni kaybettiğimizi düşündük ve...

- Sorun yok, anne. Bunun üzerinden tekrar geçmeye gerek yok. Biliyorsun, benim bir çocuğum var ve artık burada yaşamadığım sürece her saat başı sana mesaj atmayacağım!

- Evet, ama şu an için bizim çatımız altındasınız ve size söylediğimiz *her şeyi* yapıyorsunuz! Dedi sert bir şekilde.

Hoşnutsuzlukla iç çektim ve kapıyı çarptım. Yeterince içmiştim.

Ailem beni çocuk sanıyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama içimde bir his vardı.

Kazadan önce sırtımda bu kadar çok durmuyorlardı. Nasıl hissettiklerini anlayabiliyordum ama hafızamı geri kazanamamanın verdiği hayal kırıklığı ve can sıkıntısı arasında çıldırmaya başlamıştım.

İçgüdüsel olarak parka doğru yöneldim. Büyük bir meşe ağacının yanındaki banka bağdaş kurup oturdum.

Neyse ki kimseye rastlamamıştım ve ortalık sakin görünüyordu.

Hava hâlâ güneşliydi ama rüzgâr hızlanmıştı. Yelek almadığım için pişman olmuştum ama

Geri dönmemin imkânı yoktu. Çantamdan bir kitap çıkardım ve incelemeye başladım.

Konsantre olamadım, gözlerim bileğimi çevreleyen yeşil kehribar taşlı bileziğe çekildi. Konsantre olamadım, arkamda bir varlık hissettim. Arkamı döndüm ama hiçbir şey görmedim. Bir kez olsun ailemden kaçmıştım, paranoyak olmama gerek yoktu!

Kitabımı elime aldım ve tekrar okumaya çalıştım.

- *Kof Kof!*

Öksürük beni düşüncelerimden uyandırdı. Başımı o tarafa çevirdim.

Doğru. Altmış yaşlarında bir adam elinde bir çantayla orada duruyordu. Gri tüvit takım elbisesi içinde çok şıktı ve boştaki eliyle cılgınca gözlükleriyle oynuyordu. Kaşının üstündeki hâlâ pembe olan ince yara izi bana onun kim olduğunu söylüyordu.

- Özür dilerim, Alicia. Seni korkutmak istememiştım. Sen nasılsın?

- Özür dileme. Şu anda ay ışığındayım.

- Bu anlaşılabilir bir şey. Ördekleri beslemeye gelmişim," diye açıkladı, odanın ortasındaki çuvalını göstererek.

Kağıt. Beş dakika oturabilir miyim?

- Elbette," diye cevap verdim ve kitabımı kapattım.

- Sizin için çok zor değil mi? Bu durumla başa çıkmak kolay olmasa gerek.

- Başa çıkılması en zor şey ailemin kaygıları. Cehennem gibiler," diye açıkladım gülererek.

sinirli bir şekilde. Sonra, soru sormaya gelen insanlar... çok... meraklılar!

- Onları anlamak zorundasınız, bu çok sessiz küçük kasabada hiçbir zaman heyecan verici bir şey olmaz.

Dolayısıyla, yüzlerce kilometre uzakta ve üstelik öğretmeniyle birlikte trafik kazası geçiren bir öğrenci kasabanın diline düşmüş olmalı!

- Evet, bu şekilde düşünmemiştim. Okuldan çıktığımdan beri birbirimizi görmedik. Komadaydım.

- Hâlâ bilincin yerinde değilken birkaç kez başucuna geldim.

uyanıktın, seni zorlamak istemedim.

- Seni suçlamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, seni pek hatırlamıyorum.

Utanarak itiraf ettim. Polise ne söylediğini biliyorum, ama bana daha fazlasını anlatabilir misin? Bu belki hafızamı geri kazanmama yardımcı olabilir!

- Söyleyecek fazla bir şey yok. Yeşil Ay Festivali'nde tanıştık.

Üçüncü yılınıza bir başlangıç yapmak için birkaç konferansa gitmenizi önerdi ve Yolda korkunç bir kaza geçirdik," diye açıkladı hemen, sanki metni ezberlemiş gibi.

- Doktor koma halimi ve hafıza kaybımı açıklamadı.

- Bilirsiniz, her şeyi açıklayamazsınız," dedi üzüntüyle.

- Suratını öyle yapma, senin hatan değil. Kendini suçlu hissetme!

Boğuk bir inilti bizi ürküttü. Ayağa fırladık ve ne olmuş olabileceğine baktık.

o korkutucu sesi çıkarmak için. Bankın arkasındaki devasa sandığın etrafında yürüdüm ve ama hiçbir şey görmedim.

- Ne olduğunu bilmiyorum ama işi şansa bırakmayacağız, seni eve götüreceğim.

- Arabaya ihtiyacım yok.

- Bunu sizin için yapmama izin verin, lütfen.

Yüzündeki ifade o kadar üzgündü ki reddetmem mümkün değildi. Başımı sallayarak onayladım ve ters yöne gittik.

Parktan evimin girişine kadar olan kısa mesafeyi sessizce yürüdük.

- Teşekkürler profesör.

- Bana Henry de.

Bu açıklama yüzüme bir tokat gibi indi. Dayanamayacağım kadar şiddetli bir baş ağrısı yaşadım.

Mide bulantısı. Annem sokağa dalmak için bu anı seçti.

- Neler oluyor?" diye sordu panik içinde.

- Kızınızı sadece parkta buluştuktan sonra eve götürdüm.

Dişlerimi sıktım ve annemin şaşkınlığını fark etmemesi için doğruldum.

- Evet, endişelenmeyin, her şey yolunda!

- Pekâlâ, pekâlâ," dedi ve tek kelime etmeden mekanik bir şekilde eve döndü.

öğretmenimi arıyorum.

- İyi misin?" diye sordu Henry, endişeyle.

- Evet, sadece baş ağrısı. Çok sık olur, önemli değil. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim.

- Kendine iyi bak," dedi zar zor duyulabilen bir fısıltıyla.

Baş ağrım geçmiyordu. Saatler boyunca cenin pozisyonunda kaldım.

Yatağımdaydım ama hiçbir şeyin faydası olmadı. Annem birkaç kez beni görmeye gelmişti, bir keresinde beni

Bir başka sefer de sıcak çikolata içtim ama yutamadım.

Başım sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyordum. Tüm vücudum titriyordu ve yüksek ateşim vardı.

Bir süre sonra ailem paniğe kapıldı ve beni acil servise götürdü ama doktorlar ne yapacaklarını bilemediler, sayısız muayeneden sonra hastalığım için hiçbir neden bulamadılar. Bana sadece reçete yazdılar.

Dinlenmem ve stresten uzak durmam gerekiyordu. Bu yüzden sonraki birkaç günü odamda kilitli geçirdim, bazen

Korkunç migrenlere karşı savaşmak zorunda kaldım ve bazen elimden geldiğince dikkatimi dağıtmak zorunda kaldım, çünkü ailem gitmeme izin vermek istemiyordu.

Yine sistematik olarak tüm çıkışları reddetti.

Acı ve can sıkıntısı beni çıldırtmaya başlamıştı, bu yüzden onların gözetiminden kaçmaya karar verdim.

iki migren. Biraz hava almam gerekiyordu, gördükçe küçülen bu odada boğuluyordum. Karanlıkta, yatak odamın penceresinden dışarı çıktım. Elimden geldiğince kendimi yukarı çekmeyi başardım. Oradan oluklara tutunarak kolayca bahçeye inebiliyordum. Oluktan Yere düştüğümde çıkardığım ses o kadar yüksekti ki sanki peşimde şeytan varmış gibi koşmaya başladım. Soğuk rüzgâr yanaklarımı tokatladı ve gözlerimi bulanıklaştırdı. Ama deli gibi koşmaya devam ettim, aşırı korumacı ailemden kaçıyordum. Kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettim. Aptalca bir şey yaptığı için cezalandırılan küçük bir kız. Ama artık bir kadındım ve onlardan gelen emir ve yasaklara daha fazla katlanamazdım. Anlayabiliyordum. Ama artık bu durumu kabul edemezdim. Steril bir ortama ihtiyaç duyan ölümcül bir hasta değildim.

Gerçekten de, bu korkunç kaza beni uzun bir komaya sokmuştu, ama bu komadan çıkmam için hiçbir neden yoktu.

Ailem beni tecrit ediyor.

Bir kez daha, parkın çağrısı en güçlüsüydü. Garip bir şekilde buraya çekilmiştim. Nefes nefese, yine büyük meşe ağacının yanındaki bankta durdum. Birkaç gün önce Henry Head'le karşılaştığım yerde. Nefes nefese oturdum. Baş ağrım nihayet azalmıştı ve yavaş yavaş nefes almaya başlamıştım. Temiz hava muhtemelen bu ağrıdan kurtulmama yardımcı olmuştu. Kalp atış hızımı normale döndürmek için kendimi yavaşça nefes alıp vermeye zorladım. Bu uçsuz bucaksız alanda birkaç dakika geçirdikten sonra içimde bir dinginlik, bir yatışma hissettim. Kendimi özgür hissettim. Küçük odamda kilitli kaldığım için cidden boğulmaya başlamıştım. Rüzgâr yüzümü serinletti ve bu geniş yeşil alan bana çok iyi geldi. Kuşların civıltısını, suyun şırıltısını ve yaprakların hışırtısını duymak... Yeniden yaşadığımı hissettim.

Uzun bir süre bu pozisyonda meditasyon yaparak kaldım. Birden omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve bir öncekinden daha güçlü bir baş ağrısı kafatasımı sardı. Yere düştüm.

Bir çığlığı bastırarak başımı ellerimin arasına aldım. Acı o kadar büyüktü ki Keşke biri beyzbol sopasıyla işimi bitirseydi. Gözyaşları kendi kendine akıyordu. Görüntüler aniden kafatasımın içine girdi.

Panik içinde arkama baktım. Biri beni takip ediyordu. Hayır! Hayır!

Birkaç kişi. Hepsi birbirine benziyordu. Sıksa, kel kafalı ve şişkin gözlülerdi.

yerde süzülüyor gibiydi. Bana yetişiyorlardı. Bir dala takılıp tökezledim ve yere yığıldım.

Üzerimdeydiler, beni yakaladılar. Uzun kemikli parmaklarının etrafımda sıkıştığını hissedebiliyordum.

Tüm gücümle mücadele ettim ve çığlık attım. Ama onlardan çok fazla vardı. Kollarımı ve bacaklarımı savurmaya devam ettim ama hiç enerjim kalmamıştı.

Beni götürdüler. Benim için her şey bitmişti. Görüntüler tamamen buharlaşana kadar dağıldı. Az önce ne gördüğümü anlamamıştım. Uyanırken rüya görüyor olabilir miydim?

Kollarıma masaj yaptım. Acı çok gerçekçiydi. Sokak lambasının ışığında kollarımı kaldırdım.

Kollarım boyunca mor izlerin belirmesini dehşet içinde izledim.

Uzun, ince parmak izleri açıkça görülebiliyordu. Az önce rüyamda görmüştüm. Bu gerçekten bir rüya mıydı? Ciddi ciddi şüphe etmeye başladım. Hemen geri dönmeye karar verdim. Üzerimde rahatlatıcı bir etkisi olan parka şimdi korkunç görünüyordu. Gölge geçti, baykuşlar öttü, dallar çatırdıyordu. Bu yüzden bir kez daha topuklarıma sarıldım, ama bu sefer evime dönmek için.

Hapishanemde güvendeyim.

Kendimi oluktan yukarı çektim ve ağır bir şekilde odama indim. Pencereyi kapattım ve perdeleri aralayıp yorganımın altına saklandım. Her tarafım titriyordu. Gördüklerimin dehşeti beni beni rahatsız ediyordu. Bana neler oluyordu? Aileme söylemeli miydim yoksa daha fazla izlenmeyi göze almalı mıydim?

Yorgunluk beni ele geçirene kadar battaniyemin altında tetanize olmuş bir şekilde öylece kaldım.

Başka rüyalara, başka kâbuslara katılmak üzere uykuya daldım.

II

Bir başlangıçla uyandım. Soğuk ve rutubet ağrıyan bedenime batıyordu. Yatağımda olmadığımı fark edince paniğe kapıldım. Başımı her yöne çevirerek manzaradaki bazı ayrıntıları tanımaya çalıştım. Yere baktım ve bir yaprak ve dal yığınının üzerinde oturduğumu gördüm. Bileklerim bağlıydı, kan dolaşımım kesilmişti ve ağzımı tıkayan bir tıkaç vardı. Olduğum yerde dönerken arkamda küçük bir mağara gördüm. Arazinin geri kalanı ormandı; devasa ağaçlar, fidanlar ve halılardan oluşan bir karışım

eğrelti otları. Önümde bir ateş yanıyor, yanaklarımı ısıtıyordu. Dehşete kapılmıştım. Ne yaptım ben? Orada ne yapıyordum? Beni kim esir tutuyordu? Ve hepsinden önemlisi, neden?

Görüşüm aniden bulanıklaştı. Bay Grisouille burnumu gıdıkladı. Ön patilerini göğsüme dayadı ve bana şöyle bir baktı. Garip. Bağır mıydım? Ya da rüyamda mırıldanmış mıydım? Bu gerçekten bir rüya mıydı? Yoksa bu İkinci nöbet, geçirdiğim trafik kazasının ardından başlayan bunamanın bir parçası mıydı? Bu kadar uzun süre komada kaldığıma göre kafama iyi bir darbe almış olmalıyım. Hafifçe doğruldum ve kıl yumağının kaçmasını sağladım.

Bana ne olduğumu anlamıyordum ve aileme söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Onlar da zaten yeterince kötüydü. Bir süre beklemeye karar verdim. Belki de sadece biraz zaman ve dinlenme. Elbette bu kabuslar kendiliğinden sona erecekti. Kahvaltı yapmak için mutfığa indim. Sabah iyice ilerlemişti.

- Merhaba canım!

Şaşırılmışım. Ailemi evde bulmayı beklemiyordum.

- Korkuttun beni! Sen işte değil misin?

- Bugün cumartesi canım," dedi annem. Nasıl hissediyorsun?

- Çok iyiydi! Çok iyi bir gece geçirdim, yalan söyledim. Dinlenmek bana iyi geldi.

- Ah! Sevindim! Tutsak gibi hissettiğini biliyorum. Babanla konuştuk.

ve...

- ... birkaç şartla size biraz daha özgürlük tanımaya çalışacağız" diye devam etti.

İyi olduğunuzdan emin olmak için ayda bir kez doktora gitmeniz gerekecek.

Her zaman nereye ve kiminle gittiğinizi bilmek istersiniz" diye devam etti.

- İyi!" Onlara boyun eğerek söyledim. Her neyse, kiminle çıkabileceğimi gerçekten göremiyorum.

Çok fazla arkadaşım varmış gibi hissetmiyorum, kimse beni kontrol etmeye gelmedi!

- Muhtemelen sizi rahatsız etmeye cesaret edemediler ama belki de Marine ve diğerlerine katılmalısınız!

Babam haykırdı.

Annem boğazını temizledi.

- Kim?" diye sordum şaşkınlıkla.

- Kimse yok!" diye hemen araya girdi. Babanın kafası karışmış olmalı. Okula döndüğünde arkadaş edineceksin,

Merak etme. Lütfen gidip biraz ekmek getirir misin?

- Ama öğle yemeği yemedim!

- Buradaki fırında hamur işi yiyebilirsiniz!

Çantasından avuç bozuk para çıkardı.

- Tamam... Siz gerçekten tuhafsiniz, bunu biliyor muydunuz?

Yavaşça evden çıktım, konuşmalarının bir kısmını duymaya çalışıyordum ama Fısıldaşmaları anlaşılmazdı. Tek duyabildiğim "onu bununla rahatsız etme" sesiydi.

annemin. Şehir merkezine doğru yavaşça yürüdüm, kabusumdan dolayı hâlâ pembe olan yanaklarımda temiz havanın tadını çıkarıyordum.

Fırına vardığımda iki baget, bir kruvasan ve küçük bir poşet sert ekmek aldım. dönüş yolunda ördekleri besledim. Parka vardığımda, göle bakan çimlerin üzerine oturdum. Beni gören ördekler vakvaklayarak bana doğru geliyorlardı. Kapıyı açtım ve onlara küçük sert ekmek parçaları fırlatmaya başladı, o sırada devasa bir gölge, önümdeki su tabakasını yansımasını kapatıyordu. Ayağa fırladım ve hızla arkamı döndüm, kuşların bir kanat kakofonisi ve hoşnutsuz gıdıklamalarla kaçışmasına neden oldu.

- Seni korkuttuysam özür dilerim.

Kocaman, geniş omuzlu bir adam orada durmuş, kollarını sallıyordu. Yoğun yeşil gözleri bana bakıyordu.

Kalbim sanki çok uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi acıyla çarptı. Gözlerindeki bakış o kadar hüznüydü ki korku anında beni terk etti.

- Önemli bir şey değil. Şaşırdım, hepsi bu," diyebilirdim.

- Özür dilerim. Oturabilir miyim?

Hazırlıksız yakalandım, istediğimden daha sert bir şekilde saçma bir "evet" diye kekeledim.

- Senden hoşlanıyor gibi görünüyorlar mı?

- Kim? Kim o?

- Ördekler. Senden hoşlanıyor gibiler.

- Ah evet, her şeyden önce ekmeği severler.

Garip bir sessizlik oldu. Uzun bir süre sessiz kaldım, bir şeyler söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım. sohbet konusu. Beynim hızla çalışıyordu ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum.

- Güzel bilezik. Bunu sana kim verdi?" diye fısıltıyla sordu.

- Erm... Bilmiyorum," diye cevap verdim, sorusu karşısında şaşırmıştım. Posta kutumdaydı.

- Küçük bir fikrin yok mu?

- Hayır, öyle değil. Bunu uzun süre düşündüm ama bilmiyorum," dedim biraz sinirlenerek.

Bir süredir hafıza sorunları yaşıyorum," diye açıkladım, çok fazla ayrıntı vermeden.

- Evet, kazayı biliyorum.

- Ah ah! Evet, herkes biliyor! Sorun da bu!" Daha kızgın bir tonda cevap verdim istediğimden daha fazla.

Yakışıklı yabancı bu nedenle dedikodu peşinde koşan bir sakindi. Bu kasaba o kadar sessizdi ki dedikodu dozuna ihtiyaçları vardı.

- Özür dilerim, seni yalnız bırakmalıydım," dedi ayağa kalkıp patikaya doğru ilerlerken.

- Önemli değil. İnsanların ilginç detayları öğrenmek için kapımı çalmasına alışkınım. Ama Ne yazık ki, hiçbir şey hatırlamadığım için verebileceğim herhangi bir detay yok!

Bana doğru eğilerek,

- Seni görmeye yersiz bir merakı tatmin etmek için gelmedim!

- Ne için peki?

- Beni hatırlayıp hatırlamadığını görmek için!

- Seni mi? Seni tanıyor muyum?" diye sordum şaşkınlıkla.

Eğer hatırlamış olsaydım, sanırım onu hatırlardım! Bu yakışıklı, siyah saçlı adam Onu unutmuş olamam!

- Özür dilerim," diye devam ettim başımı ellerimin arasına alarak. Hiçbir şey ya da hiç kimseyi hatırlamıyorum. Biz

gerçekten tanıyor muyuz? Utangaç bir şekilde sordum.

- Sorun değil, bu normal," diyerek soruyu geçiştirdi. Ama sana sormam gerek.

Size çok garip gelecek bir şey.

-Dinliyorum!

- Öngörüleriniz var mı?

Sorusu karşısında şok olmuş bir halde ayağa fırladım ve küçük çimenli yokuştan odama doğru yürüdüm.

- İmgelemlerimi nereden biliyorsun?

- Uzun lafın kısıası, sağlığını kontrol etmek için yanınızda kaldım.

Bence büyük bir sorunu çözmemize yardımcı olabilirler,

Ama burada daha fazlasını anlatamam, konuşmalarımız duyulmamalı. İster misiniz?

Beni takip mi edeceksin?

- Sizi takip mi ediyor? Bilmediğiniz bir yerde, bilmediğiniz bir konu hakkında konuşmak için bir yabancı mı?

Kollarımı savunmacı bir tavırla kavuşturarak sordum.

- Kısa bir süre önce yabancı değildim," diyor kederli bir şekilde. Ama neden şüphelendiğini anlayabiliyorum.

Sorun şu ki, eğer haklıysam, bize yardım edebilecek tek kişi sensin. Ve bu bir ölüm kalım meselesi.

- Ne yapmanıza yardım edeyim? Ve 'siz' kimsiniz?

- Öğrenmek için beni takip etmeniz gerekecek.

- TAMAM. Bir dakika düşünüyüm.

Onu takip etmek istedim. Belki de sonunda imgelemlerimin kaynağını ve nedenini keşfedecektim.

Ancak, eğer ortadan kaybolursam, ailem yakında öğrenecekti. Eve gitmem ve onlara ekmek getirmem gerekiyordu. Eğer hemen döndüğümü görmezlerse, annem polisi aramak gibi her şeyi yapabiliirdi.

- Bunu yapamam. En azından şu anda.

- Ne zaman o zaman?

- Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum... Seri katil olabilirsin!

- Gerçekten mi? Bir seri katil mi?

- Bu cüssenle beni kolayca kaçırabilir, işkence edebilir ve sonunda boynumu kırabilirsin.

sanki basit bir şeymiş gibi!

- Daha fazla dışarı çıkmanız ve ekranları durdurmanız gerekecek!

- Annemle konuş.

- Tehlikeli olmadığımı sizi ikna etmek için ne söyleyebilirim?

- Rüyalarımı, öngörülerimi nereden biliyorsun? Kimsin sen? Birbirimizi gerçekten tanıyor muyuz?

Çünkü hafızamla ilgili büyük sorunlarım olduğu doğru! Ama yine de... Ve neden ölüm kalım meselesi mi?

- TAMAM! TAMAM! Dur!" diye bağırdı, ellerini sıkıca omuzlarıma koydu ve ellerini yüzüme daldırdı. gözlerini benimkilere dikti.

Elleri ışıldıyordu, sıcaklıklarının tenime işlediğini hissedebiliyordum. Üzerime bir esenlik dalgası geldi.

Birden kendimi güvende hissettim, sanki sıcak, yumuşak bir kozanın içindeymişim gibi.

- Size burada cevap veremem. Etrafta bir şeyler dönüyor, çok kötü bir adam için çalışıyor. Biz Hepimiz tehlikedeyiz ve inanıyorum ki arkadaşımızı kurtarmamıza yardım edebilecek tek kişi sizsiniz.

O

Bu işi sonsuza dek çözecek güce sahip olan kişi.

- Düşünceli bir şekilde söyledim. Geçen sefer bir şeyin hırladığını duymuştum.

- Belki de bendim," diye itiraf etti kızarak.

- Ne?

- Sana söyledim, gözüm üzerindeydi.

- Yani sen seri katil değilsin, sadece röntgencisin?

- Hayır..." diye kekeledi. Sadece seni korumak istedim.

- Ona yandan bakarak tekrar söyledim.

Bir psikopatın yüzü kızarmaz ya da kekeleymez. Ve sonra garip bir şekilde kendimi çok rahat hissettim.

Onun yanında rahattım. Evde çürüyüp delirmek ya da ona katılıp delirmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım.

Bana neler olduğu hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek.

- Pekâlâ! Nerede buluşalım?

- Kabul ediyor musun? Gerçekten kabul ediyor musun?

- Evet!

- Tamam, bekle!

Kot pantolonunun ön cebinden buruşturulmuş eski bir makbuz çıkardı ve üzerine birkaç kelime yazdı.

- Al bakalım! Mümkün olduğunca çabuk benimle bu adreste buluş. Seni orada bekliyor olacağım.

- TAMAM.

Bana sırtını döndü ve tek kelime etmeden gitti, beni sersemlemiş halde bıraktı. Bir an hareketsiz durdum. Bir an için beynim aşırı ısınmıştı, konuşmamızı tekrar tekrar gözden geçirdim. Ona güvenebilir miydim?

Emin değildim ama beni kaçırmak ya da daha kötüsünü yapmak isteseydi bunu çoktan yapardı. Park boştu ve beni biraz daha uzaklaştırmak için hızla omzunun üzerinden atardı. Ama kabul etmeye karar vermemi sağlayan şey, her şeyden önce onun dokunuşuyla hissettiğim duygu kasırgasıydı. Bu sıcaklık, bu esenlik. Evet, onu tanıdığımı kabul etmek zorunda kalmıştım. Daha fazlasını öğrenmek için ona güvenmeliydim. Hâlâ uzaklaştığını görebiliyordum ama ona katılmak için yanıp tutuşmaya başlamıştım bile.

Kendimi az çok toparladıktan sonra eve doğru yola çıktım. Annem, hala Mutfaktaydım, bulaşıkları yıkıyordum ve babamın artık orada olmadığı belliydi.

- Anne?

- Evet canım," diye cevap verdi arkasını dönmeden.

- Bana daha fazla özgürlük vermeye istekli olduğunuza göre, arabayı alabilir miyim?

Öğleden sonra şehir merkezine gitmek için mi?

- Orada ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ve süngeri lavaboya attı.

- Yürümek, alışveriş yapmak, insanları görmek...

- Mmmmmh! Tamam, kabul ediyorum. Ama o zaman geç dönmeyeceksin!

- Anne, seni seviyorum ama bir iş bulup evden mümkün olduğunca çok çıkmamı istiyorum. mümkün olan en kısa sürede.

- Ben de seni seviyorum, bu yüzden bunu yapıyorum.

İçimi çektim ve onu yanağından öptüm.

- Anahtarlar koridordaki cepte," dedi ben mutfaktan uzaklaşırken.

Biber gazını çantama koyduktan sonra aile arabasının anahtarlarını aldım.

ve bilet üzerindeki adresi GPS'e girdim.

Yarım saatlik bir yolculuktan sonra, bana bir patika gibi görünen bir yola saptım.

çıkamaz sokak. Terk edilmiş bir gölün yanından geçtim ve GPS bana vardığını söylediğinde olduğum yerde durdum. Başımı sağa çevirdim ve bir tür kırmızı teneke depo keşfettim. Önüne park ettim ve arabadan indim. Gözlerim göle takıldı. Yeşilimsi çamur, yosun ve balık cesetlerinden başka bir şey yoktu. Burası tanıdık gelmiyordu ama içimi bir ürperti kapladı. Burada korkunç bir şey olduğu hissine kapıldım.

- Sen geldin.

İrkildim ve aniden arkamı döndüm.

- Ben sadece seni korkutmakta iyiyim.

- Hayır, düşüncelerimdeydim.

- Burası sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu bana, aniden meraklanmıştı.

- Hayır, sadece korkutucu," dedim gölü göstererek.

- Evet... İçeri gel, konuşmamız lazım.

Tiz bir gıcırtyla açılan ön kapıya kadar sözsüz bir şekilde onu takip ettim.

Çok sayıda masif meşe kitaplığın bulunduğu açık bir zemin vardı. Hepsi dolup taşıyordu. kitaplarla doluydu. Sol köşede birkaç yatak ve uyku tulumu toplanmıştı. Parlak kırmızı mobilyalarla donatılmış bir mutfağın karşısında. Burada birkaç kişi yaşıyordu. belli. Karşımda da oturma alanı vardı. Üç kişilik bir kanep ve iki büyük koltuk. üzerinde gazeteler, bilgisayarlar ve bıçakların yığılı olduğu bir sehpayı çevreliyordu. Eti delmek ve av hayvanının kanını akıtmak için yapılmış devasa av bıçakları. Panikledim ve geri çekildim ama arkamdaki bir engele çarptım.

- Merak etme, sana zarar vermeyeceğiz.

Yerde birdenbire sarışın bir kafa belirdi.

- Hey! Alicia.

- Seni tanıyor muyum?" diye sordum, tamamen kaybolmuş bir halde.

- Bekle, aşağı geliyorum!

- Ah, işte "bayan, aklımı kaçırdım"!

- Kapa çenen, Po!" diye bağırıyor dondurmacı, atletik vücutlu bir adama. bitişik bir odadan çıktı.

- İçeride kaç kişisiniz?

- Üzgünüm ama siz geldiğinizde sessiz ve tedbirli olmalarını istemiştin.

- Bu kadar! Bu kadar! Kızın hakkında seçici olmak için zamanımız yok. Yapacak işlerimiz var.

V şeklindeki vücuduyla profesyonel bir yüzücünün yüzünü kızartacak olan adam hırladı.

- Tamam, daha önce yaptığımız toplantı işe yaramazdı. Bilirsiniz, ne söyleyebileceğimiz ve ne yapamayız!!" diye homurdandı dev.

Bu ikili arasında ses tonu yükselmeye başlamıştı. Sarışın kafa yeniden ortaya çıktı ve bir adamın yüzüne sahip bir adam

Angelique merdivenlerden indi.

- Seni tekrar görmek çok güzel!" dedi ve bana sarıldı.

Kollarımı aşağı sarkıtmış, kucaklamasının bitmesini bekliyordum.

- Lanet olsun, David... Cidden, ikiniz beni yoruyorsunuz! Sana onu aceleyle getirme demiştin!

Po ve David neşeli bir şekilde kanepelere doğru yürüdüler. Üçüncü adam beni davet etti.

Sonunda onlara katıldım ama onlardan en uzağa oturdum. Tereddüt, sonunda onlara katıldım ama en uzağa oturdum.

üç gürültü, aşırı tanıdık fedaisinden. Seri katiller kucaklaşmaz ve o kadar da... sinir bozucu değillerdi! Biraz rahatladım.

- Bunlar Po ve David. Sen kaza geçirirmeden önce arkadaştık.

- Evet, arkadaşlar biraz ağır dolusu.

- Mmmmmhhhhh! Yakında onun olduğunu unutmuş gibi görünen o pisliği görmezden gelmeyi öğreneceksin.

hayatını kurtardı. Neyse, devam edelim. Po denen adam sustu, yüzü kapandı. Kanepeye çöktü, rahatsızdı.

- Seni kurtardım mı?

- Evet, bu hikaye en başta sizin hatanız olsa bile.

- Bana saçmalama," diye araya girdi David. Bu onun suçu değil ve bunu sen de biliyorsun!

- Sen öyle diyorsan," diye homurdandı.

- Dediğim gibi, biz arkadaştık.

- İlk adın ne?" diye sordum utangaçça, sözünü keserek.

- Caleb.

- Evet! Beynini kızarttı!

- Ne oldu? Beynimi kim kızarttı?" diye sordum panik içinde.

- Bu çok uzun bir hikaye ve bu şekilde konuşmak istemedim," diyor Caleb.

başını ellerinin arasına aldı. Birdenbire bitkin görünüyordu.

- Caleb. Po'yu yürüyüşe çıkar, ben yaparım.

Dondurmacı rahatlamış bir şekilde arkadaşına başıyla teşekkür etti ve cehennemlik Po'yu kapı Mücadele etti ama sonunda pes etti. Mücadele etti ama sonunda pes etti.

Sarışın kafayla baş başa kalınca, kanepenin yumuşaklığına gömüldüm ve sakinleşmeye çalıştım. Tüm vücudum titriyordu.

- Ciddi şeyler başlıyor!" diyor David, ellerini kot pantolonuna silerken.

yıkandı. Size anlatacaklarım muhtemelen mantıksız gelecektir. Ama şunu bilmenizi isterim ki Sözümlü kesmeden beni sonuna kadar dinle. Bunu yapabilir misin?

- Deneyeceğim, evet.

Ellerim terlemişti ve kalbim küt küt atıyordu. İfşaat zamanı nihayet gelmişti.

- Kazadan önce, sen ve ben üniversitede beraberdik ve arkadaştık, çok iyi arkadaştık.

arkadaşlar, diye başladı. Ama üçüncü bir kişi daha vardı. Denizci. Birbirinizi

bebekler olduğunuzu. O senin en iyi arkadaşın ve onu bulmak için yardımına ihtiyacımız var.

IV

- Onu bulmak mı?
- Evet, sadece siz yerini tespit edebilirsiniz!
- Bunu sana söyleten nedir?
- Gördüğünüz vizyonlar... İşte gördüğünüz kişi bu!
- Nasıl bu kadar kategorik olabiliyorsun? Ayrıca, öngörü diye bir şey yoktur!
Sanki beni ikna etmek ister gibi.
- Tabii ki öyle!
- Kesin şunu! Kimsenin böyle bir gücü yok!
- Evet, öyle! Caleb, Po, Marine, ben ve diğerleri, güçlerimiz var! Lider
Görevi bizi geri getirmek olan isyancılar bir varsayımda bulundu. Görüyorsun Marine, çünkü sen onunla ilgili, çünkü onun güçleri zihnini biraz karıştırdı.
Bu açıklama beni suskun bıraktı. Söyledikleri mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şeyi takip etmemeliydim. tanımadığım bir yerde tamamen yabancılar. Bir aptallar inine düşmüştüm.
- Yani, eğer doğru anladıysam, güçleriniz olduğu gerçeğini atlayacağımı varsayarsak, ki gerçekten çok mantıksız, sana yardım etmemi istiyorsun.
Beni komaya mı sokacaksın?
- Bu onun hatası değildi... Hikâyenin büyük kötüsü Hajgar onu bunu yapmaya zorladı.
- Artık bir 'büyük kötü' var... Bak, ben eve gidiyorum," dedim otururken.
Nazikçe kaldır. Çok iyisin ama gitmem gerek.
Elimi çantamın içine sokarak yavaşça geri çekildim.
- Bana inanmadığınızı görüyorum. Bu anlaşılabilir bir şey, ama bu konuda konuşmak için zamanımız yok.
Dantel! Baksana!
Merdivenlerin dibindeki büyük bir ficus ağacına döndü. Elini ona doğru uzattı ve bir an için Bir an için hiçbir şey olmadı. Başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı. Tamamen kopmuş görünüyordu.
dünyanın. Ya şimdi ya da asla, gizlice kaçmak için bu fırsatı değerlendirecektim. Başladım Tam kapıya yönelmişim ki önce bileğimden, sonra da sırtımdan sıkıca kavradılar. Silahlar. İlk başta beni bir tür kementle yakaladığını düşündüm, ancak keşfettiğimde dehşete düştüm Kalın yapraklı sarmaşıklar bacaklarımı ve göğsümü sarmıştı. Ben Kendimi tepeden tırnağa bağlı buldum. Tüm gücümle çılgılık attım ve bağlar başıma ulaşmadan önce gecenin ortasıydım.
Boynumdaki ipler aniden gevşedi. Yeşil bitki anında şeklini ve formunu geri kazandı. tencereyi tehlikeli bir şekilde yere döküyor.
Biber gazımı önüme doğru salladım ve az önce bana bakan melek yüzlü adamı tehdit ettim. bana saldırmak için büyücülük yapmak.
- Özür dilerim, kendimi kaptırdım. Onunla yüzleşmek için aylardır çalışıyorum!
- Kimden bahsediyorsun?" diye sordum nefes nefese, hâlâ onu tehdit ediyordum.
- Hajgar! Marine'i kaçıran o!
Sonra bana her şeyi anlattı. Marine ve Caleb'in bana ihanet ettiğine inanarak onları nasıl şaşırttığımı. Yeşil Ay Festivali'nde bir tartışmanın ortasında. Tehditler yüzünden nasıl kaçmak zorunda kaldığımızı Hajgar'ın bana karşı. Görünmez canavarlara karşı savaşlarımız, isyancıların yardımı ve Po'nun neredeyse ölümcül yarası. Ve son olarak, Hajgar'ın Marine'in güçleri sayesinde beynimi kızarttıktan sonra onunla birlikte. Bana açıkladı

tüm hikayeyi bir kerede, nefes almadan.

- Bu çılgınlık!" diye haykırdım.

- Bunun kulağa tamamen çılgınca ve imkânsız geldiğini tahmin edebiliyorum. Ama yine de, gerçekten de öyle.

Yani, gerçeği. Hajgar'dan çaldığın taş Po'yu hayatta tuttu ve asi lider

Sihri Organza taşıninkiyi birleştirerek onu tekrar ayağa kaldırmakla görevlendirildi. Şimdi iş Sizden Marine'i kurtarmamıza yardım etmenizi istiyorum. Senden çok şey istediğimizi biliyorum, sen sadece basit bir

Ama cesaretinizi ve etkinliğinizi birçok kez kanıtladınız. Hajgar'ın Marine'in güçlerini kullanarak yaralarını iyileştirmek için bolca zamanı oldu. Yani o kendi melekelerine tam olarak sahip olmalı, ama o... O çok zayıflamış olmalı. Ona ne yaptığını düşünmemeye çalışıyorum," dedi yumruklarını sıkarak. Her neyse, şimdi bana inanıyor musun?

- Küçük gösterinizden sonra, size ancak inanabilirim!

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Caleb iliklerine kadar sıırsıklam bir halde göründü.

yeşilimsi, sümüksü bir dokusu vardı. Kaşı ve dudağı hafifçe kanıyordu ve gömleği yırtılmıştı yer yer. Po, hemen arkasında, kelimenin tam anlamıyla kahkahalarla gülüyordu. Bir balçık kokusu ve Oda çürümüşlükle dolu.

- Nasılsın? Bağırıldığını mı duydum?" diye sordu, karşısında sessizce oturduğumu görünce şaşırarak arkadaşının.

- Evet, evet! David bana gücünün küçük bir gösterisini yaptı. Ve ben biraz... yakalandım Hazırlıksız!

- Tamam!

- Ama senin tarafında ne oldu?" diye sordu David, arkadaşlarının durumuna şaşırarak.

- Romeo, Juliet'inin çılgınlıklarını duyunca geri dönmek istedi. Onu durdurdum, hepsi bu, diye açıkladı Po, kahkahayı patlatarak.

- O pislik bizi göle attı ve beni boğmaya çalıştı!

- Sadece Bay Muscle'a suda avantajlı olduğumu kanıtlamak istedim!

- Alicia, o aptalı kurtarmamalıydın!

Tuvalet gibi görünen yere doğru yürürken öfke içindeydim.

- Senin adamın hiç espri anlayışı yok!" dedi Po, hâlâ gülerek. David'in bize müthiş planını anlattı!

- Annemin eve dönmesi için sabırsızlanıyorum..." diye iç geçirdi David.

Caleb banyodan yeni çıkmıştı. Ona utanarak yaklaştım. David'in ifşaları ilişkimiz beni üzmüştü. Kalbimde her şeyin doğru olduğunu biliyordum, hatta hafızam hiç geri gelmemiş olsaydı.

- Hey!" diye garip bir şekilde bağırdım. Nasıl hissediyorsun?

- Aptal.

- Neden böyle söylüyorsun?

- Senin önünde beni aptal yerine koydu... Seni bulmak için aylarca bekledim ve o beni aptal yerine koydu.

Bir aptal için!

- Hayır!" diye onu rahatlattım. Aslında oldukça komikti. Bir süredir gülmemiştim.

İşte böyle!

- Şimdi de bana gülüyorsun! dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

- Evet, öyle! Çok ciddi ve üzgün görünüyorsun. Gülümsediğini görmek güzel!

- Seni özledim, biliyorsun," dedi ciddi bir ifadeyle.

- Keşke ben de size aynı şeyi söyleyebilseydim... David'in bana söylediği her şeye rağmen, hiçbir şey Gelir. Ama sen beni görmeye gelmeden önce kendimi boş hissediyordum, sanki bir parçam eksikmiş gibi.

kendim, biliyor musun? Belki de hayatımda bu boşluğu bırakan sendin diye düşünüyorum.

- Belki de. Her halükarda, eğer Marine'i bulmamıza yardım edersen.

hafızanız için bir şey!

- Bu güzel olurdu, evet! Ama bahçıvan arkadaşımızın bana anlattığı her şeyi anlamadım. Nasıl Hajgar onunla birlikte gitmeyi başardı mı?

- Marine'in bacağını yakaladığında, onun güçlerini *hortumlayarak*, bir süre için ödünç aldı.

onları size karşı kullanabilir. Onda yok ama onları çalma yeteneği var.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana açıkladı.

Ondan sonra çılgık attın" diye devam etti. Başınızı ellerinizin arasına aldınız ve yere düştünüz. Ben Sana koştum ama hiçbir şey yapamadım, bayılmıştın. Her şeyi denedim ama uyanmadın.

Öldüğünü sanmıştım!

Bana verdiği detaylar sayesinde sahne kafamda yeniden canlandı. Hissedebiliyordum.

Gözleri parlak ve kaygılıydı, o anda hissettiği panik yüzünden.

- Rahatla," diyerek onu rahatlattım ve elimi onun elinin üzerine koydum.

- Önemli olan tek şey hepimizin tek parça halinde olması. Her halükarda, senin hikayen su tuttu. Herkes Bay Head'in açıklamasına inandı. Polis gerçekten de bunun bir Kaza!" diye devam ettim.

- Evet. Savaş devam ederken, diğer çirkin olan bu fırsatı değerlendirip

Denizci ve hayatta kalan birkaç klon. Ama senin uyanmadığını gördüğümüzde.

seni o alçak Henry ile bırakmak zorunda kaldım. Ne pahasına olursa olsun Hajgar'ın kaçmasını engellemeliydim. Bu yüzden

Arabayı aldım, onunla birkaç takla attım ve bir ağaca çarptım. Her şeyi berbat ederdim.

biraz daha yaşlı adam, ama zaman yoktu!

- Neden Bay Head hakkında böyle konuşuyorsun?

Sözlerindeki şiddet.

- O bir hain! İşte bu kadar! Marine ve Po onun yüzünden yaralandı!

"Malgrive'ler bizi Hacgar'a bilgi verdiği için buldular.

Organza'ya giden yolculuğun bir parçası olun! O zamandan beri telafi etmeye çalışıyor, sana ve Burada yaşayalım," diye açıkladı kulübeyi göstererek.

- Ben... Ben anlamıyorum. Çok iyi birine benziyor. Peki "Organza" nedir?

- Sadece kendini suçlu hissediyor!" dedi az önce mutfakta beliren Po.

- O aptal balığa söyleme ama biz sıkı bir grubuz, bir aileyiz.

Biri bizden birine sataştığında, işte bu kadar!" dedi Caleb, sorumu geçiştirerek.

- Seni ona emanet etmek zorundaydık çünkü başka seçeneğimiz yoktu," diye devam etti Po. Ve o çok tatlı

Arkadaşına şöyle dedi.

- Tam bir baş belasısın ama sensiz yapamayacağımı biliyorsun!

İki büyük çocuk gibi güzelce kavga etmeye başladılar. Bu gösteriyi sevdim. Ben

Onların yanında kendimi rahat hissediyordum, sanki ruhumun kaybolan parçasını nihayet bulmuş gibiydim

ki şimdi biliyorum ki bu bir kaza değildi. Tüm bunları hatırlamıyordum.

Ama her birine baktığımda içimden koşulsuz bir sevgi duygusu geçti.

onlardan. O pislik Po bile!

Birbirlerine sataşmaları için onları yalnız bıraktım ve üst kata dönen David'e katıldım.

- Merhaba tatlım!

- Ne dedin sen?" diye sordu bana, başını kitabından hızla kaldırarak.

- Sadece merhaba, hepsi bu!

- Hayır, hayır! Bana ne dedin sen?

- Chou, sanırım. Üzgünüm, yeni çıktı.

- Ama hayır, bu harika! Bana hep böyle seslenirdin. Geri gelecek! Her şey geri gelecek.

Göreceksiniz," dedi gülümseyerek.

- Umarım öyledir. Gerçekten öyle umuyorum," dedim göz ucuyla Caleb'a bakarak.

- Onun için endişelenmeyin, ne kadar sürerse sürsün sizi bekleyecektir. Somut bir şekilde ifade etmek gerekirse.

ama seni neredeyse kaybettiğinden beri, umursadığını sanmıyorum.

- Kurallarınız biraz eski moda!

- Oh, evet! Ve eğer seçme şansım olsaydı, onları takip etmezdim. Marine ve ben birbirimiz için yaratılmışız,

Ama bir daha olmayacak," diye açıkladı üzüntüyle.

- Bu üzücü... Şu anda en önemli şey onu bulmak!

- Evet... Sorun üstüne sorun!

- Bu arada, daha önce kimden bahsediyordun? Senin 'annen' kim?

- Ah! Bu Aurora. Asilerin lideri. Açıklamalarım biraz kısa oldu.

O. Temel olarak, bize yardım etmek için kaldı, çünkü onun gerçek görevi Denizcilik ve başka bir şey değil, doğru anladık

Anlaşıldı! Arkadaşları, Marine ile kaçmasını önlemek için Hajgar'ın gemisine katıldılar.

Onlar bir engel. Ama en iyisi onları ele geçirmeden önce bulmak olacaktır. Biz

Bu canavarla az sayıda savaşmak zorunda kalacağız, ancak çok fazla klonu kalmadı, bu yüzden kolayca avantaj elde edebiliriz. Tabii onu Marine'den uzaklaştırabilirsek!

- Gemi mi? "Gemi" mi dedin?

- Arf! Evet. Nasıl söylesem? Biz buralardan değiliz...

- Hmm... Sanırım artık o kadar yakın değilim, değil mi? Ama gerçekten geri gelmek zorunda kalacaksın konu, ha? Henüz değil, çünkü aksi takdirde beynim kızarmayı bitirecek. Çocuklar

Hatırlamıyorum... Bir yere benziyordu...

Birden çok sıcak bastı ve başım döndü, ama yeniden odaklanmayı kendime görev edindim konuşmada.

- Başka bir gezegen," diye ekledi. Daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum.

- Teşekkür ederim. Doğru anladıysam Aurora, Marine ile aynı güçlere mi sahip?

Konuyu değiştirmek ve sakinliğimi yeniden kazanmak istedim.

- Evet, ama ondan çok daha zayıf. Nasıl kullanacağını daha iyi biliyor, ama eğer Marine

Aramızdaki en güçlü kişi olacağını bilmek için her şeyi öğrenin. Biz dört kişiye aitiz.

Farklı güçlere sahip aileler, ancak Marine tek başına hepimize bunu yapabilecek gücü verebilir. yok et.

- Tamam, sanırım Hajgar onu düşmanlarını uzak tutmak için kullanmak istiyor. ve tahtı al.

- Haklısın. Bu yüzden onun gezegenimize geri dönmesini engellemeliyiz.

Denizci!

- Ve bunu benim imgelemlerim yüzünden yapacaksın. Onu görüyor muyum?!

- Aynen öyle! Ama Aurora'ya güven. Eğer Aurora'yı bulabilecek tek kişinin sen olduğunu söylüyorsa. Marine, o haklı. Birbirinize olan sevginizi göz önüne alırsak.

tek umudumuz siz olmanızdır!

V

- Bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordum kanepelerde toplanmış olan küçük gruba.
- Öncelikle bize ne gördüğünüzü anlatmalısınız.
- Çoğunlukla korku, hatta dehşet hissettim," diye açıkladım. Bir mağara gördüm. ormanda olmak. Bitki örtüsü yoğundu. Kaçmaya çalıştım ama bu şey beni yakaladı. Marine. Sanki orada onun yerine ben varmışım gibi bir sahne yaşadım. Ayrıca, orada bir garip bir şey oldu. Yani, her şeyden daha garip. Ne zaman Hajgar kolunu tuttu, parmaklarının etime battığını hissettim ve orada mor izler belirdi." Hala şokta olduğumu açıkladım.
- Bunun çok basit bir açıklaması var. Bağlandınız!
- Kimin konuştuğunu görmek için döndüm. Kapıda, kolları çantalarla dolu, güzel bir sarışın Avantajlı kıvrımlara sahip yeşim rengi gözleriyle bana dikkatle baktı.
- Ah! Annem geri döndü," dedi Po.
- Çok komik! Onun yerine gel ve bana yardım et!" diye ciddi bir şekilde emretti. Şimdi o buradayken, birden kendimi çok daha az rahat hissettim. Sanki küçük ve önemsiz olduğunu düşündüm. Buz gibi bakışları bana pek dostça görünmedi. O almadı Yiyecek torbalarını Po'ya verdi ve ikisi de onları paketlemekle meşgul oldu. Kadın erzak torbalarını Po'ya verdi ve ikisi de onları torbalara yerleştirmeye koyuldu. Hala birbirleriyle kavg ediyorlar.
- Pek iyi anlaşılamıyordunuz," diye belirtmek zorunda hissetti Caleb.
- David bana bundan bahsetti, evet.
- Küçük bir insanın onun şanını çalmasına dayanamazdı," dedi David, bana daha önce gördüğümünden çok farklı bir bakış atarak. Göz kırp. Utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim.
- Hafızam için bir şey yapamaz mı? Marine ile aynı zihinsel güçlere sahip, değil mi? Birden umutlanarak sordum.
- Hayır! Zihnine girmiş olan o, bu yüzden sorunu çözmesi gereken de o. Hasar," diye araya girdi sarışın. Ve her neyse, kendimi yormaktansa yapacak daha iyi işlerim var. Onu kurtarmak için gücümü saklamak zorundayım," diye devam etti kuru bir sesle. Onu kurtarmak için gücümü saklamalıyım.
- Pekala çocuklar, ben gidiyorum. Havada benim için çok fazla aşk var," diyorum, İronik bir şekilde, yavaşça ayağa kalkarken.

- Sorun değil. Ama gitmeden önce bunu al," diyor Caleb.

Bu ön ödemeli bir telefon" diye devam etti. Eğer başka vizyonlarınız varsa ya da sadece Tartışın, beni arayın.

- İşte yine başlıyoruz! Size haklarınızı ve görevlerinizi tekrar hatırlatmak zorundayım! Aurora tersledi.

- Seni eve bırakayım," diye teklif etti Caleb, onun yorumunu görmezden gelerek.

- TAMAM. Sonra görüşürüz çocuklar," dedim Po ve David'e el sallayarak.

- Hoşça kal Ali.

- Güle güle küçük insan.

Çantamı aldım ve Caleb'i takip ettim, isyan liderinin varlığından tamamen habersizdim.

- Dikkatli ol," diye fısıldadı bana.

- Evet, merak etmeyin. Daha fazla bilgi edinir edinmez sizi arayacağım, söz veriyorum.

- Teşekkür ederim," diye yanıtladı parmaklarını saçlarımda gezdirerek.

Onları nazikçe tuttu ve beni öpmek için eğildi. Ellerimi göğsüne koydum.

ve onu istediğimden daha büyük bir güçle ittim. Elini hemen geri çekti ve sanki itilmiş gibi baktı. korkunç bir şekilde yaralandı.

- Üzgünüm, bunu yapmamalıydım!

Hareketimden hemen pişman oldum. Yüzü tamamen solmuştu ve acısı

gözlerinde yeniden belirdi. Benim hafızam beni yanılttı ama onun için her şey taze ve gerçekti. Bir gün

Bu durum onun için daha da zor olmuş olmalı, çünkü her şeyi hatırlıyordu. Beni seviyordu.

onu görmek için. Ve ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edemezdim, ama henüz çok insan temasına aşınaydım. Aylarca tek başıma, elimden geldiğince zaman öldürmüştüm. delirmemeye çalışıyordum. Ve şimdi etrafımda bir grup insan vardı.

Beni çok iyi tanıyor gibiydi ama ben onu hiç hatırlamıyordum. Zamana ihtiyacım vardı.

Her şeyi sindirmek ve asgari sosyalliğe geri dönmek için.

- Özür dileme, benim. Tüm bu ifşaatlardan dolayı biraz şok oldum. Sadece ihtiyacım var.

Biraz zaman, tamam mı? Bir gün için çok fazla. Seni arayacağım, tamam mı?

Onunla göz göze gelmeye çalışarak sordum.

- TAMAM.

Arabama bindim ve evime, hapishaneme geri döndüm.

- Yürüyüşün iyi geçti mi?" diye sordu annem kapıya varır varmaz.

- Evet, evet," diye cevap verdim, hazırlıksız yakalanmıştım.

- Hiçbir şey almadın mı?" diye sordu kuşkuyla, boş ellerime bakarak.

- Hayır, sadece biraz temiz hava almaya, insanları görmeye ihtiyacım vardı.

- Tamam. Başka baş ağrın olmadı mı?

- Hayır, anne. Sorgu bitti mi? Odama gidebilir miyim?

- Evet, tabii ki.

Hızla merdivenleri çıktım ve kendimi odama kilitledim. Buna dayanamazdım.

atmosfer. Kendimi şartlı tahliye edilmiş bir suçlu gibi hissediyordum. Ne zaman bir hata yapsam, Hayatımı kazanacaktım. Caleb ve diğerlerini tekrar görmek istiyorsam ihtiyatlı davranmam gerekecekti. I

Tepkimden dolayı hâlâ kendimi suçlu hissediyordum ve bu şekilde ayrıldığımız için üzgündüm. Bu gerekli bir şeydi.

Bunu kesinlikle telafi etmeliydim. Küçük telefonu aldım ve kilidini açtım. Sadece bir numara vardı.

Bir mesaj yazmaya başladım: "Daha önceki tepkim için özür dilerim. Gerçekten duygularını incitmek istememiştim. Unutalım gitsin, tamam mı? Göndermekte tereddüt ettim ama parmağım kendiliğinden tıkladı. Gözlerim ekrana yapışmış halde birkaç dakika bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tam vazgeçmek üzereyken ekran aydınlandı ve bana yeni bir mesaj geldiğini söyledi.

"TAMAM. Haber aldığımda ara. C ". Çok sıcak değildi ama iyi bir başlangıçtı. Marine'e geri dönmek için sabırsızlanıyordum, böylece sonunda bana lanet hafızamı geri verebilirdi. Bu yüzden onun nerede olduğunu görmeye çalışmalıyım. İmgelemlerin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama burada bekleyecek değildim.

Sırtım dik, kollarım iki yanımda yatağıma uzandım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. zihnimde. Sakince nefes alıp veriyor, dünyaya bir bakış atmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. mesaj ya da bir resim. Kafamın içinde onun adını sayıkladım. Daha yüksek ve daha yüksek sesle.

- *Denizci. Denizci. Donanma. DENİZCI. MAAAAARINEEEEE.*

Hiçbir şey olmadı. Hayal kırıklığıyla gözlerimi tekrar açtım ve yatağımın kenarına oturdum. Neler olduğunu göremiyordum.

Bir imgelemi tetiklemek için başka ne yapabilirdim ki? Mösyö Grisouille bu anı seçti.

Gelip kollarımın arasına kıvrıldım. Bir süre onu okşadım, gözlerim odaklanmamıştı, ne yapacağımı bilmiyordum

diğer. Güçlerim yoktu ve anılarım da eksikti. İkimiz de birbirimize bağlı olsak da, bunun nasıl işlediğini bilmiyordum. Gördüğüm imgelemler onun işi olmalıydı, benim değil. Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın hissediyordum. Kontrol bende değildi ve en önemlisi kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Birden büyük gri kedim tükürmeye başladı ve arkasını döndü. Bir kükreme ile kaçtı. hoşnutsuzdu. Ama ona ne oluyordu? O zaman anladım.

- *Beni duyabiliyor musun?*

Bu ses nereden geliyordu? Sadece kafamın içinde miydi, yoksa ailem de duyabiliyor muydu? Ben duymadım.

Tanımiyordum ama Marine'in olduğunu biliyordum. Sonunda, o benim Mesaj.

- *EVET, EVET, EVET!!!* Heyecanla içimden çılgılık attım. *Neredesin?*

- *Bilmiyorum. Karanlıktayım. Ama konuştuklarını duyabiliyorum. Devam etmeye hazırlanıyorlar. Gemi.*

- *Asiler onu saklamaya gittiler. Onu koruyacaklar.*

- *Kızacak, çok kızacak.*

- *Seni buradan çıkaracağız.*

- *Öldüğünü sanmıştım.*

- *Hayır, değilim. Ben iyiyim. Ama sana bir şey söylemem gerek.*

Onunla hafıza sorunlarım hakkında konuşmak istedim. Eğer bana uzaktan yardım edebilseydi. büyük bir problemi halletti. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Sesi titriyordu ve çok yetersizdi. ama benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

- *Geri dönecek. Sana sonra dönerim.*

Sesi daha çok bir şikâyet gibiydi. Sessizlik geri döndüğünde kalbim sıkıştı.

kafamın içinde. Onunla konuşamadım ya da fazla bilgi alamadım. Ama ben

Diğerlerini Hajgar'ın niyetleri hakkında bilgilendirmeliydim. Hemen Caleb'e bir mesaj gönderdim.

Basit bir "Tamam" cevabı aldım. Kalbim kırık bir şekilde yatağıma uzandım ve saatlerce

Bugün bana yapılan tüm vahiyler, onları söylemek için doğru kelimeleri bulamadan.

Uyu.

VI

- *Alicia!*

Tamamen karanlıktaydım. Sıkışık hissediyordum. Bir kutuya mı kilitlenmişim? Hayır. Bağlantı bu sefer bileklerimi kavramadı ama bacaklarım acıyordu. Ne kadar zamandır Böyle kıvrılmış mıydım? Üşümüştüm. Korkuyordum.

- *Alicia.*

Kafamın içindeki o ses. Nereden geliyordu?

- *Alicia.*

Ayak sesleri duydum, sonra üstümden kalın bir battaniye çekiliyormuş gibi bir ses geldi. Hapishanemdeki ince aralıklardan birkaç güneş ışığı sızdı. Bir tıkırtı duyuldu. Duydum ve gözlerim kamaştı. Hiçbir şey göremiyordum, sadece beyaz bir ışık vardı. Ellerimi önüme koydum.

ve tekrar gün ışığına alışmalarını beklediler.

- *Merhaba prenses! Senin için bazı işlerim var.*

Kör kalmak isterdim. Üzerimde yükselen varlık iğrenç ve korkutucuydu. Elime bir uzun kemikli parmaklarıyla bana yardım etti.

Eski bir sandığa benzeyen şeyin kenarlarına yaslandım. Ve son bir çabayla

Ayağa kalkmakta zorlanıyordum. Sırtım ve bacaklarım ağrıyordu ve başım dönüyordu. Başım dönüyordu.

zayıf hissettim.

- *Seni rehidrate etmemiz ve biraz beslememiz gerekecek. Tüm yeteneklerine ihtiyacım var. Sonunda Bebeğimi buldum!" diye ilan etti yüksek sesle gülerek.*

Canavar yüzünde sadist bir gülümseme oluşmuş, zaten bozuk olan yüz hatlarını daha da bozmuştu kabus gibi.

Görüntü aniden bulanıklaştı. Ter içinde uyandım, başım bir mengeneyle sıkışmıştı.

Zavallı Marine. Cehennemi yaşıyordu. Peki bu sapık neden bahsediyordu? Hangi bebektir?

Onunla aynı sadist gülümsemeyle çarpıtılmış, şişkin gözlü, kel bir yeni doğan hayal ettim. Efendimiz. Görüntü grotesk görünüyordu. Aceleyle kontrollü telefonu aldım ve tek sorun.

- Tamam, seni hemen alırım!

Caleb telefonu kapattı. İçimden bir adrenalin patlaması geçti. Benim Tedbirli olmak zorundaydık. Tedbirli olmak zorundaydık. Çalar saatime hızlıca bir göz attığımda saatin gece yarısını geçtiğini gördüm. Kesinlikle uyuyorlardı. Emin olmak için yavaşça odamdan çıktım ve kapılarının önünde durdum. Dinlediğimde hafif bir horlama sesi duydum. İçim rahatlamıştı ama yine gizlice çıkmam gerekecekti. Odama döndüm Kendime gelmek için yüzümü soğuk suyla yıkadım ve odama döndüğümde banyoya gittim. Siyah kapüşonumu giydim. Çantamı omzuma attım ve tırmanmaya başladım. Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak oluktan aşağı indim. Bu bir olmaya başlamıştı Biraz sallantılıydı, bazı yerlerde çok iyi durmuyordu. Bir dahaki sefere başka bir çıkış yolu bulmam gerekecekti.

Karanlıkta ve soğukta birkaç dakika bekledikten sonra bir araba yanaştı tüm ışıklar sönmüştü. Yaklaştım ve Caleb'in inanılmaz yapısını fark ettim. İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

mümkün olduğunca sessiz ve gizli bir şekilde.

İkimiz de konuşmadık. Gördüklerimin şokuyla kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Ben Marine için korku. Ona ne olacaktı?

Deponun önüne park etti ve birlikte inlerine girdik.

- Peki, devam et, bize ne duyduğunu tekrar anlat!

- Bebeğini bulduğunu söyledi. Bu şey üreyebilir mi? Ama kim bir bebek yapmak ister ki?

Ciddi misin?

- Pffff! Ne aptalım!" diye haykırdı Aurora aşağılayıcı bir ses tonuyla. Bebeği görünmez bir canavar!

Onun bir

onunla çok özel bir ilişkim var.

Gururuma yediremedim ve hakaretine karşılık vermedim.

- Başımız büyük belada!" dedi Po.

- Evet, onu bir an önce oradan çıkarmalıyız!

- Nerede olduğunu zaten biliyor olmalıyız! Bize doğru yönü gösterebilecek herhangi bir ayrıntı gördünüz mü?

Caleb bana sordu.

- Hayır, onu bir sandığa kilitliyor. Hiçbir şey görmüyor ve neredeyse hiçbir şey duymuyor. Gün ışığı

Sanırım zamanını kilit altında geçiriyor. Nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum!

Kederli bir şekilde sonuca vardım. Üstüne üstlük, onu kontrol altında tutmak için aç bırakıyor...

- TAMAM. Gemisini geri istediğini biliyoruz. Yani, tek yapmamız gereken

Onu orada bekletin," diye önerdi David.

- Evet, sonra küçük bebeği ve kız arkadaşının güçleriyle ortaya çıktığında

laminat mı? Bu doğru mu?" diye sordu Po.

- Başka bir fikrin var mı?" Caleb arkadaşının şaşkınlığını görünce araya girdi.

- Marine ile tekrar temasa geçmesi gerekiyor," dedi yüzücü, başıyla beni işaret ederek. Yapmamız gereken

ondan ne istediğini biliyor. Daha önce de hazırlıklı olmadan bu böceklerle uğraşmıştım. Bir daha yapmayacağım.

Aynı hata.

- Evet, seni anlıyoruz," diye kabul etti Caleb. Ama David'in neden bu işi bitirmek için acele ettiğini de anlayabilirsiniz.

onu bulmak için.

- Hepimiz ölmek zorunda kalsak bile Marine gezegenimize sağ salım dönmek zorunda. Tek kişi o Halkımızı kim kurtarabilir!" dedi Aurora.

- Evet, hepimiz tek kullanımlık ve değiştirilebilir piyonlarız," diyerek Po onu dürttü.

- Ben öyle bir şey demedim.

- Her şey aynı," dedi ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

- Balığın nesi var?" diye sordu Caleb, arkadaşının tepkisine şaşırarak.

- Hiçbir şey!" diye cevap verdi asi lider ve sırayla ayağa kalkıp odayı terk etti.

- Harika bir atmosfer!" dedi Caleb.

- Evet, sanırım hepimiz gerginiz. Bir şeyler yapmak için aylardır bekliyoruz.

Ve şimdi seni kampımıza geri aldık, imgelemlerinden sonra seni beklemek zor. Eğer o

Eğer onu gemisinden alsaydık, çoktan orada olurduk!

- Kusura bakmayın, ben sizin gibi değilim," dedim, biraz da sinirlenerek.

Not.

Genelde nazik olan o, telaşlandı ve sinirlendi. Ben devam ettim:

- Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve sonra, eğer yakalanırsak, her şey biter! Biz mümkün olmayacaktır asla iletişim kurmadım. Bunu düzeltmek istediğim için çok üzgünüm!

- Dalga geçme. Seni incitmek istemedi.

- Küçük Ali'miz hâlâ biraz sinirli," dedi David, tekrar toparlanmaya çalışarak.

biraz memnuniyet.

- Özür dilerim, gerginim. Birkaç aydır kimseyi görmedim, hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey, çok sıkıldım ve sonra aniden prensesi tehlikedeki bir dünyadan kurtarmak zorunda kaldım.

Bence biraz stresli olmanız normal!

- Evet, sizi anlıyoruz. Sadece fazla zamanımız olmadığı için biz de stresliyiz,

David bana itiraf etti.

- Herkes strese girmeye başlarsa başımız belaya girer," dedi Caleb alaycı bir ifadeyle.

Gerginlik biraz dağıldı ve kaşlarını yeniden çatmış olan dev bana şöyle dedi

Sessizce uzaklaştı.

Arabadan iner inmez ortadan kayboldu. Köşeyi döndüğünü gördüm ve aniden kayboldu.

yine sessizleşti. Özür dilememe rağmen, jestimden rahatsız olmuş gibi görünüyordu

Onunla yüz yüze konuşmak için cesaretimi toplamam gerekecekti. Onunla yüz yüze konuşmak için cesaretimi toplamam gerekecekti ki

Sonunda durumun onun için olduğu kadar benim için de karmaşık olduğunu anladım. Bu arada, ben Biraz dinlenmeye çalışmalıyım. Son birkaç olay bana ciddi zarar vermişti.

Zar zor ayakta durabiliyordum. Şimdi tek yapmam gereken oluğa tırmanmaktı ve sıcak, rahat

yatağıma girebilecektim. Ayağımı duvardan biraz çıkıntı yapan tuğlanın üzerine koydum ve kendime destek oldum. Oluğa tutundum ve ayağımı ittim. Yukarı tırmandım

Kendimi garajın çatısına çekmek için sol bacağımı son bir kez daha ittim. Kendimi garajın çatısına çekmek için son bir kez sol bacağımı ittim.

Oluk aniden çatının altında yol verdi, ancak uğursuz bir ses duyuldu. Oluk aniden çatının altında yol verdi.

Başım sertçe yere çarptı ve yaşadığım şok nefesimi kesti. Başım sertçe yere çarptı ve yaşadığım şok nefesimi kesti.

Bayılmışım.

VII

Gözlerimi açtım. Başımı hafifçe çevirdim ve oturma odamda olduğumu fark ettim. Oturma odası Yumuşak turuncu bir ışıkla yıkanan oda sessizdi. Doğrulamaya çalıştım ama bir Başımın arkasındaki yakıcı ağrı içime işledi. Elimi soktum ve oldukça büyük bir yumru hissettim. ve acı vericiydi. Başımı kanepenin minderine yasladım ve gözlerimi kapattım. Bütün vücudum acı içindeydi.

- Ah! Uyanmışsın!

Tanidik ses beni ürküttü. Sağ tarafımda bir gölge belirdi ve bana doğru geldi.

- Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Bay Head.

- Ben iyiyim! Burada ne arıyorsun?" diye sordum ona, tetikteydim, o günkü ifşaatları düşünüyordum. Bu konuda çocuklar.

- Düşüğünü gördüm ve...

- Ne demek beni gördün? Şehrin o kısmında yaşamıyorsun bile!

Dirseklerimin üzerine oturdüğümde fark ettim.

- Caleb sana göz kulak olmam için bana söz verdirdi.
- Evet, bana nedenini söyledi," diye açıkladım gözünün içine sokarak.
- Her şey için özür dilerim.
- Evet, yapabilirsin," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.
- Alicia! Bu kadar kaba olma!" diye bağırdı aniden odaya yeni girmiş olan annem.

Parça.

"Hatalar yaptı ama her zaman sizin yanınızdaydı!

- Neden bahsediyorsun?" diye sordum şüpheyle.

Doğrulamak için ölçüsüz bir çaba sarf ettim ve başımı ona doğru çevirdim.

- Bu yaz ve hatta daha önce olanlar hakkında.
- Bu yaz hakkında ne biliyorsun? diye sordum, sadece bizim kazadan bahsetmesini umarak.
- Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!" diye bağırdı, sinirlenmişti.
- Hayır, yalan söyledim. Söyle bana!

Bildiklerini ondan duymak istedim, böylece gaf yapmayacak ve tehlikeye atmayacaktım.

Arkadaşlarımın ve hatta ailemin güvenliğini.

- Alicia... dinle," dedi ve sakince yanıma oturdu. Yeterince şey biliyorum

Güvenliğinizden endişe ediyorum," diye devam etti elimi tutarak.

- Bana ne bildiğinizi ve ne zamandan beri bildiğinizi açıkça söylemenizi istiyorum!

Soğukkanlılıkla.

- Her şey, yani neredeyse her şey, sanırım ve uzun bir süre... gözlerinde belirsiz bir bakışla itiraf etti.

Elimi aniden onunkinden çektim ve biraz fazla hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Başım dönüyordu, oldukça

Böylece hemen tekrar oturmak zorunda kalıyorum.

- Alicia, iyi misin?" diye sordu iki hain tek bir sesle.

Buna inanamıyorum. Bunca zamandır rol mü yapıyordun? Ve ben seni aradığımda Festivalden sonra sana yalan söylediğimi biliyor muydun?

- Evet, bundan şüphelenmiştim. Kasabada çocuklar ve denizcilerden hiç iz yoktu, bundan şüphelenmiştim.

onlarla birlikteydin. Ve Henry senden hemen sonra beni aradığında bu doğrulandı.

- Buna inanmak istemedim ama sen gerçekten de pis bir hain pislisin," diye tükürdüm.

öğretmenimin yönlendirmesiyle.

- Onunla böyle konuşma! O sadece sana yardım etti.

- Bize yardım mı edeceksin?! Bağırdım. Bunu nasıl söylersin? Po onun yüzünden neredeyse ölüyordu! Efendim

Yeşil Ay'a o kadar takıntılıydı ki, istediğini elde etmek için bize ihanet etti! Eğer biliyorsan

Bunca anne ve sen onu destekliyorsun, ondan daha iyi değilsin!

Tam olarak ne biliyorsun?" diye sordum nefesimi tuttuktan sonra.

- Çok şey biliyorum. Sanırım biliyorum. Yetimhanede Marine'in 'ışığı' gördüm," diye itiraf etti annem.

Anne. İlk başta dehşete kapıldım ama sonra anlamak istedim. Henry bahsettiğiniz fenomeni - yeşil ayı

- araştırdı ve sonunda kütüphanede karşılaştık. Biz

Çok geçmeden aynı şeyi aradığımızı fark ettik. Ondan sonra bana kitap koleksiyonunu gösterdi ve seni korumamız gerektiği konusunda anlaştık. Ne zaman dışarı çıksan

Biri ya da diğeri, asla uzakta değildi. Ve evet, bana hatasından bahsetti, bu konuda kendini çok kötü hissediyor.

biliyorum ...

- Yani beni mi gözetledin?" Şaşkınlıkla sözünü kestim.

- Bir bakıma, evet.

- Siz hasta insanlarsınız! Ve hayatımın sonuna kadar beni bu şekilde mi takip edecektiniz?

- Hayır, tabii ki duymadım. Henry arkadaşlarınızın birkaç konuşmasına kulak misafiri oldu. Ve bana rapor etti.

Yirminci yaş günlerinde ayrılacaklarını söylediler. Kaderleri başka bir yerde yatıyor.

- Caleb haklıydı, seni bundan daha fazla dövmeliydi," dedim kötü bir şekilde.

- Alicia, bu kadar yeter!" diye emretti annem.

- Marie. Boş ver. Büyütülecek bir şey değil. Onu anlıyorum.

- Oh, çünkü sen de ilk isim bazındasın! Hayır, ama rüya görüyorum.

- Evet, biz dostuz. Güvenliğiniz bizi bir araya getirdi!

- Peki ya babam? O da küçük komplonun bir parçası mı?

- Hayır, baban bu konuda hiçbir şey bilmiyor.

- En azından iki ebeveynimden birine hala güvenebilirim!

- Anlamaya çalış," diye araya girdi Henry. Bunu sadece seni korumak için yaptık. Biz geri döneceklerini ve her şeyin yeniden normale döneceğini düşündüler.

- Burada bizimle kalmanı ve bu işi halletmelerini istiyorum. Bunu yapar mısın? Benim için?" diye yalvardı annem.

- Arkadaşlarımı terk etmemi mi istiyorsun? Marine ne olacak? Onu o adamın ellerine mi bırakmalıyım?

- Canavar mı?

- Onları hatırlamıyorsun bile!" diye bağırdı annem, gözleri yaşararak.

- Böyle söyleme! Sana yakışıyor gibi görünüyor!" diye bağırdım.

- Bir yandan, evet, kabul ediyorum. Doktor bize kan kaybından öldüğünü söylediğinde rahatlamıştım. hafıza. Eğer onları hatırlamasaydınız, acı çekmezsiniz ve kendinizi bu acıya maruz bırakmak zorunda kalmazdınız.

Bir macerada onları takip etme tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.

- Beni eğlendiriyorsun... Ben gidiyorum! Pazarlığa yer bırakmayan bir ses tonuyla ilan ettim. Annemin çağrılarını duymazdan gelerek aniden odadan çıktım. Evden çıktım ve koşarak olabildiğince çabuk ve onlardan olabildiğince uzakta.

- Alicia'ya!

Çılgınca koşuşturmamı aniden durdurdum. Sesi sadece bir fısıltıydı ama bundan emindim. duymuş olmak için.

- Denizci?" diye bağırdım. Bana gerçekten nerede olduğunu söylemelisin! Seni nasıl bulacağımı söyle? Bir hıçkırığı bastırarak yüksek sesle sordum.

Sokaktaki birkaç ev aydınlandı. Bir çalılığın arkasına saklandım ve nefesimi tuttum.

- Alicia, neler oluyor?

- Özür dilerim, bütün bunlardan yoruldum. Sakinleşmem lazım.

- Bir şey oldu mu?

- Hayır, hayır, endişelenmeyin, ama en kısa zamanda sizi bulmanın bir yolunu bulmalıyız.

- Bunu düşündüm ve sanırım kafanızda bir imaj yaratabilirim.

- Ne demek istiyorsun?

- Ben... Ben sana bir işaret göndereceğim," dedi nefes nefese. Onu takip etmelisin. Seni bana götürecek.

- Tamam, yapacağım. Ne zaman?" diye sordum, durumun aciliyetini hissederek.

- Gücümü yeniden kazanmalıyım. Çok zayıfım... Hajgar... Beni aç bırakıyor ve zorlukla izin veriyor Uyumayacak. Ama çok yakında bana ihtiyacı olacak. O zaman bundan faydalanacağım.

- TAMAM. Denizci mi? İyi olacak mısın?" diye sordum, çok endişeliydim.

- Delirecekmişim gibi hissediyorum. Ben... Ben gitmeliyim.

- Neşelen denizci, yakında birlikte olacağız, söz veriyorum.

Gözlerim yaşardı, boğazım düğümlendi. Aklımdan bir sürü duygu geçiyordu.

Bunalmıştım. Anneme ve Henry'ye kızgındım ve Marine için çok endişeliydim.

Arkadaşımin neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Annemin sözleri bana hala Şimdi daha bencil. Ona çok kızgındım. Bir gün eve gitmek istediğimden emin değildim.

Evde bir gün. Ceketimin cebinde unuttuğum kontrollü telefonu elime aldım. Mucizevi bir şekilde

Düştüğümden sağ kurtuldum. Neyse ki annem onu bulamamıştı. Böylece numarayı çevirebildim. Caleb'in.

- Evet," diye cevap verdi ilk zil sesinde.

- Lütfen gelip beni alır mısın? İlk tanıştığımız yerdeyim, göl hakkında konuşuyorduk. Ördeklere. Yani, ikinci ilk seferde.

- Marine'den haber var mı?

- Evet, ve başka bir konuda...

- Tamam, hemen geliyorum.

Karanlıkta uzun dakikalar bekledim, yalnızdım, ağlıyordum, ıslak çimlerin üzerinde oturuyordum. Denedim

Serin rüzgâra rağmen ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım. Dokundukça hışırdayan yaprakları duyabiliyordum. Baykuşlar yiyecek küçük kemirgenler aramak için ötüyordu. Çocukların tarif ettiği canavarları düşündükçe içimi bir korku dalgası kapladı. Ya onlardan biri karanlıkta gizleniyorsa? Nereden bilebilirdim ki? Boğazımı parçalamadan önce çılgın atacak zamanım bile olmazdı. Yine de onun pençelerinde ölmek, Hajgar'ın ellerinde ölmekten daha iyi olmaz mıydı?

Canavar muhtemelen daha çabuk bitirirdi.

Omuzuma dayanan büyük bir el beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. İrkildim ve küçük bir ağlama.

- Ne düşünüyordun?" diye sordu Caleb.

- Soğukkanlılığımı korumak istiyorsam düşünmemem gereken şeyler.

- Beni takip edin. Çok uzağa park etmedim.

Kalkmama yardım etti ve beni ısıtmak için kolunu etrafıma sardı. Üzerime inanılmaz bir sıcaklık geldi. Vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettim. Neredeyse anında rahatladım. Dokunuşu bana güven verdi ve gözyaşlarının akışı durdu. Sadece onun kollarında kalmak istiyordum. Yapamadım

Ona doğru geriye doğru hareketimi anlamıyordum, çok yakın olduğumuz belliydi.

Yakın. Ona yakın olduğumda tüm vücudum titriyordu. Belli oluyordu, o belliydi.

Arabasına bindik ve beni bir kez daha depolarının bulunduğu yere götürdü.

karargâh olarak kullanılıyordu. Yol yine sessizdi ama onu birkaç kez gördüm.

Eve geri döndüm ve ihtiyatlı birkaç bakış attım. İçeride çetenin geri kalanının yorgun yüzlerini gördüm.

Caleb'i çağırarak onları uykularından uyandırmış olmalıyım.

- Neler oluyor Ali?" diye sordu David, Şüphesiz sevgilisi için endişeleniyordu.

- Evet, bok gibi görünüyorsun," diye devam etti Po.

- Teşekkür ederim, bu bana çok yardımcı oldu...

- Hayır, cidden Ali, neler oluyor?

Kanepelere oturduk. Kolçağın üzerinde duran ekoseyi aldım ve etrafıma sardım.

İçeride.

- Öncelikle, Marine benimle iletişime geçmeyi başardı. Bana bir mektup göndereceğini söyledi. bir tür işaret.

- Bir işaret mi?" diye sordu Aurora. Ne tür bir işaret?

- Hiçbir fikrim yok. Sadece onu takip etmem gerektiğini söyledi. Bana bir tür görüntüden bahsetti. kafamda yarattırdım.

- TAMAM! Peki bu işareti sana ne zaman gönderdi?" diye sordu David, aniden heyecanlanarak.

- Konuşma çok hızlıydı. Üzgünüm David, bilmiyorum.

- Tamam, ama bunun yakın olduğu izlenimini edindiniz mi, edinmediniz mi?

Sıkı.

- Bilmiyorum. Gelişmek için gerçekten zamanımız olmadı. Bana sadece

Bir görüntü, göreceğim bir işaret. Ama artık bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm" dedim.

Onu yatıştırmak için yumuşak bir sesle.

- Evet, yani sizi yine beklemek zorunda kalacağız," dedi David sert bir şekilde.

Sözleri beni incitti ama ne yapacağını bilemediğini görebiliyordum. Ne yazık ki ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

ona bir cevap vermek için. Şaşkınlığımı fark eden Caleb beni kurtarmaya geldi.

- Sakin ol, dostum. Gergin olduğumu biliyorum ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. onu bulmak için.

- Bunun yeterli olmadığı açıktır.

- Hm! TAMAM! Ali, bize söyleyeceğin başka bir şey vardı, değil mi?

Po'ya müdahalesi için zihinsel olarak teşekkür ettim.

ve fedakar. Ben de onlara Henry ve annem hakkında öğrendiklerimi anlattım.

- Evet, uh... Bilmiyorum bu sizin için ve geri kalanlar için önemli olacak mı?

ama büyük bir keşif yaptım," diye başladım.

"Odama çıkarken oluk yerinden çıktı ve yere çakılırken suyun içine düştüm.

Devam ettim, "Başımı bayılacak kadar sert çarptım. Uyandığımda Henry ve benim Annem başucumda.

- O böceğin evinde ne işi vardı?

- Görüyorsunuz, o ve annem işbirliği içinde. Sözde beni korumak için güçlerini birleştirdiler.

En başından beri her şeyi biliyor.

- Ne demek 'her şey'?" diye sordu sarışın endişeyle.

- Marine'in yetimhanede güçlerini kullandığını gördü ve o zamandan beri araştırıyor. O var Henry ile kütüphanede tanıştılar ve senin hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için güçlerini birleştirdiler. Ve sonra, Henry seni takip etti ve gözetledi. Her şeyi anneme rapor etti. Her neyse, sonunda bana hafızamı kaybettiğime sevindiğini söyledi.

- Güzel kız!

- Kahretsin!

- Dediğiniz gibi! Burada seninle kalabilir miyim diye merak ediyordum.

Artık ikisini de görmek istemiyorum.

- Bu anlaşılabilir bir durum," diye itiraf etti sakinleşmiş görünen David.

- Sen kalabilirsin. Böylece, onun "işaretini" görür görmez yola koyulabiliriz.

Hemen," dedi Aurora bana.

- Teşekkür ederim.

Asinin beni sadece kendi topraklarına kabul ettiğini bilsem de rahatlamıştım çünkü

Onun için faydalıydım.

- İşiniz bittiye ben yatmaya gidiyorum. Hepiniz aynısını yapmalısınız. Gücünüzü geri kazanın, ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz.

- Evet, anne!" dedi Po ve onu ranzalara kadar takip etti.

David bize sırtını döndü ve tek kelime etmeden yatağına geri döndü.

- Sen benim yatağımı alabilirsin, ben de kanepede yatarım," diye teklif etti Caleb.

- Boyunuza bakılırsa, kanepeyi almak benim için daha mantıklı olur.

Cevap vermesine fırsat vermedim ve ellerimi ve dizlerimi havada bırakarak üzerine uzandım.

Teslim oldu ve diğerlerine katıldı. Teslim oldu ve diğerlerine katıldı. Işıklar söndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan yere çöktüm.

Kabuslarla dolu bir dünyada.

Tek başıma dolaşıyordum. Kaybolmuştum. Etrafımdaki orman sıkı ve içinde saklanan yaratıklarla doluydu.

gölgede. Yosun ve yeşilliklerden oluşan bir halı üzerinde yavaşça yürüdüm, ara sıra bir

Dalın sesi etrafımdaki devasa, tehditkâr ağaçlarda yankılanıyor. I

İçinde bulduğum ormanı tanımiyordum, ya da en azından o kısmını.

Hangi yöne gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Karanlığın içinde yavaşça yürüdüm. Sesler

Birkaç noktada kırmızı gözlerin huşu içinde bana baktığını fark ettim. geçiyor.

Kalbim hızla çarpıyordu. Korkmuştum, sinirlerimi kontrol altına alamıyordum. Devam ettim. Manzara hiç değişmemişti. Hala aynı sık orman ve korkutucu. Arkamda birkaç dal aynı anda çatırdadı. Arkamı döndüm ama göremedim. Hiçbir şey. Tüm duyularımı alarma geçirerek yavaşça yürümeye devam ettim. Gürültü tekrarladı. Bir milimetre bile kıpırdamaya cesaret edemeden olduğum yerde durdum. Ne olduğunu biliyordum. ne olacağını biliyordum. Zaten bu canavara karşı hiç şansım yoktu. Yapamazdım Savaşacak ne gücüm ne de silahım vardı.

Gözlerimi kapattım ve ölümün benim için gelmesini bekledim. Kalbim patlamaya hazırды, bacaklarım Tüm umudumu kaybetmiştim. Sonra kendini bana doğru fırlattı. Yüzüm ezilmişti. Elimi yosuna deşdirdim, yosunun dokunuşu bir an için beni rahatlattı. Sonra duydum ki Derinin yırtılması, etin koparılması gibi dayanılmaz bir ses. Şok içinde, ilk başta hiçbir şey hissetmedim, Hiçbir şey yoktu, sonra birden dayanılmaz, cehennemi bir acı beni sardı. Canavar beni parçalamıştı. Yüzümün sağ yarısı. Boynumdan aşağı ılık bir sıvı döküldü ve gömleğimi ıslattı. I Elimi kurtarmayı başardım ve yüzümü kontrol altına almak için yüzümden geriye kalanın üzerine koydum. kanamayı. Parmaklarımla deri parçalarını toplamaya çalıştım ve Et çiğdi ama yanağıma dönüşen boşluğu doldurmak için çok az malzeme vardı. İkinci kez saldırdı, bu sefer kocaman, keskin pençeleriyle omzumu deldi. Çılgınlığım etrafımda yankılandı ve beni kabus gibi bir baloncuğun içine aldı. O Nefesini boğazımda hissettim. Dişleri üzerime kapandığında derimin çatladığını duydum ve kanım fışkırarak onun tüylü, yağlı kürküne sıçradı.

VIII

Aurora'ya katlanamıyordum. Ama cevaplara ihtiyacım vardı ve bunları verebilecek tek kişi oydu. vermek için. Ben de gururumu bir kenara bırakıp onu görmeye gitmeye karar verdim. Kanepelerden birinde sessizce oturmuş, Po ve David ile sohbet ediyordu, Caleb

Büyük hangarın hangi köşesinde olduğunu bilmiyorum.

- Seninle konuşabilir miyim?" diye mümkün olduğunca sakin bir şekilde sordum, bir yandan da ellerimi oynatıyordum.

- Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu bana, sertçe.

- Bana hayvanlar hakkında daha fazla bilgi vermeni istiyorum," diye itiraf ettim titreyerek.

- Bizi yalnız bırakın," diye emretti çocuklara, göz ucuyla bile bakmadan.

- Sevgi ve incelik vücut bulmuş" dedi Po.

- Biz sizi yalnız bırakalım," dedi David, ayağa kalkarak. Hadi," diye devam etti, arkadaşını kolundan çekiştirerek.

sarışına bakıp duruyordu. Çocuklar bize tedirgin bakışlar atarak uzaklaştılar. Muhtemelen tartışmamızın kötü sonuçlanacağından korkuyorlardı.

- Ne bilmek istiyorsun?

- Bana söylediklerine rağmen, hiçbir şey hatırlamıyorum. Kavga ettiğimi hatırlamıyorum.

Bu şeyleri bırakın görmeyi, hiç görmedim bile. Yine de onları rüyalarımda görüyorum.

- Sanırım kafanızın içinde bir yerlerde hala bazı anılar var. İşte bu yüzden

Bu şeyler size musallat olur. Akli başında her insan bu canavarlıklardan rahatsız olur" diyor. söyleyerek.

- İltifatınız için teşekkür ederim" diye takıldım.

"Biliyorsun, ben senin düşmanın değilim. Bana karşı duyduğun bu nefreti anlamıyorum, Devam ettim.

- Senden nefret etmiyorum. En kötü ihtimalle bana karşı kayıtsızsın.

- Bu hikayede rol almayı ben istemedim. Sizin dünyanızdan gelmiyorum.

güçler bile değil. Sanırım evde kalıp üzölmek yerine

Yeşil Ay Festivali'nde casusluk yapmak için. Başımı bir sürü belaya soktum.

çarşaflar.

- İtiraf etmeliyim ki belli bir gücünüz var," diye aniden itiraf etti, kendini rahatsız hissederek.

- Ne demek istiyorsun?

- Siz cesursunuz. Sen olmasaydın bu hapishaneden çıkmamız çok zor olurdu.

Kubbe. Bu sizi bizden biri yapmaz, ama kendinizi savunduğunuzu kabul etmek zorundayım. Diyelim ki sen zayıfların en zayıfısın.

- Bence nezaket ve iltifat konusunda oyununuzun zirvesindesiniz, bu yüzden sadece

teşekkür etmek için. En azından ben öyle düşünüyorum. Neyse, böceklerle dönelim. Onlar hakkında ne biliyorsun?

- Temelde iyilik yapmak için yaratılmış varlıklar olduklarını öğretti bana. Onlar

Örneğin polis köpekleriniz. Gezegenimizde barışı korumamıza yardımcı oluyorlar. Bu

Malgrive'ler, genetik olarak çok güçlü olacak şekilde tasarlanmışlardır.

eğitilmesi kolaydır. Herhangi bir komutu öğrenebilirler ve onlara

Zihinsel olarak. Dahası, gördüğünüz gibi, Malgrive'in efendisi

Hayvanın sağlık durumunu ve yerini her an belirlemek mümkündür. Canavarın özel bir bağlantısı var Efendisiyle birlikte ve sadece ona itaat ediyor.

- Böylece Hacgar onların savunma ve koruma işlevlerini gasp ederek onları kendi uşakları haline getirdi.

Servis!?

- Evet, bu doğru. Onları gizlice eğitti. Sorun şu ki, bu yaratıklar son derece

Sadıktırlar. Kendilerini bir efendiye bağladıklarında artık çok geçir, emirleri dinleyeceklerdir. ne olurlarsa olsunlar ve ne olursa olsunlar.

- Katılıyorum. Ve eğer her şeyi doğru anladıysam, bu canavarlardan birinin hayatta olması ve Hajgar'ın Onu buldu mu?

- Zapt edip ona karşı çevirdiğimiz kişi hâlâ hayatta, evet. Ve senin ne yaptığını düşünürsek

Ya zaten onunla birlikte ya da yakında olacak.

- Eğer onu ele geçirmeyi başırırsa, arkadaşlarının hiç şansı kalmayacak, değil mi?

- Hayır, yapmadılar. Gemisini taşıdılar ve koruyucu bir alanla çevrelediler, ama

Marine'in güçleri ve Malgrive'in yıkıcı gücüyle kazanabilir, bu kesin!

- Bu gerçekten bizim için iyi görünmüyor.

- Hayır, yok. Başka sorunuz var mı?

- Evet. Görünmezlik güçleri mi? Nereden geliyor bu? Bu senin yaptığın bir değişiklik mi? sağlandı mı?

- Bu yeteneği biz yaratmadık. Bu genetik bir değişiklik değil, evrimsel bir süreçtir.

türlerin. Woigardların güvenliği için çok faydalı olacakları fark edilmeden önce, etleri ve kürkleri için uzun süre avlandılar. Böylece kendilerini bizden korumak için mutasyona uğradılar. Ve çok utangaç, hatta çekingen bir tür olarak, kendilerini bize görünmez kılmaları doğaldı. Ve bilim adamları bunun faydalı olduğunu, bir bakıma bonus olduğunu söyledi. Görevler sırasında bir takdir meselesi. Ancak şimdi biliyoruz ki, bir darbe durumunda bu bize büyük bir kötülük yapıyor.

- Neredeyse onlar için üzüleceğim.

- Bunu söylüyorsunuz çünkü işledikleri katliamları hatırlamıyorsunuz. Onlar öldürdüler ve birkaçımızı parçaladı. Üzgün bir halde bulunan Po'dan bahsetmiyorum bile. Bunlar Görüntüler sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Onları hatırlamadığın için şanslısın. Birkaç dakika sessiz kaldık ve aramızdaki alışverişi düşündük.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve mutfaktaki çocuklara katıldı. Bir figür gördü Ayağa kalktım ve yukarı çıktım.

- Hiç çığlık duymadım, o yüzden medeni olduğunuzu varsayıyorum," diye espri yaptı Caleb.

- Çok komik! Biz hayvan değiliz" diye güldüm. Sadece bazı soruları yanıtladı

Yaratıklar hakkında sorular soruyordum. Hatta geçerken bir iki iltifat bile aldım.

Onun yuvarlak gözlerinin önünde devam etmek zorunda hissettim.

- Aurora tarzı iltifatlar, kendinizi kaptırmayın!

- Ben de öyle düşünmüştüm!

- Kendi başına ne yapıyorsun?

- Yaşlı adamın notlarını okudum. Bu adam gerçekten çok kötü. Sanırım bizim bir avuç Tanrılar.

- Kesinlikle! Aynı zamanda Aurora da Marine hakkında konuşurken daha iyi değil. Sanki Neredeyse aşık oldum," diye fısıldadım ona.

- Haksız değilsin," diye onayladı kıkırdayarak.

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de içtenlikle güldük, birbirimizi durmaya zorladık. Kaburgaları tut.

- Tanrım, canım yanıyor," dedim gözlerim yaşararak.

- Belki, ama kabul etmelisiniz ki rahatlamak iyi hissettiriyor!

- Temiz!

Zümrüt yeşili gözleri bana bakıyordu. Sadece onların içinde kaybolmak istedim.

- Seni özledim, biliyorsun," dedi, aniden yeniden ciddileşerek.

Elini tuttum ve başımı omzuna koydum.

- Marine bana hafızamı geri verecek," dedim usulca. Hatırlayacağım, söz veriyorum. Ve bu Şimdi hissettiklerim on katına çıkacak.

- Ne hissediyorsun?" diye sordu, yanakları pembeleşmişti.

Nabzının hızlandığını hissettim.

- Düşüyormuşum ya da en azından yeniden aşık oluyormuşum gibi hissediyorum," dedim utangaç bir şekilde ellerimi yüzüme kaldırarak. gözlerini ona doğru çevirdi.

Eli yavaşça saçlarının arasında dolaştı ve başımı nazikçe kendisine yaklaştırdı,

beni öptü. Bu sefer onu itmedim. Öpücüğünde bir kavuşma tadı vardı, o kadar ki karşı koyamadım.

Tutku, rahatlama ve bir olma arzusuyla karışık bir şekilde bunu bekliyorduk. Kucaklaşmamız daha da Sert.

- Dingo'nun kütüphanesinde bize küçük bir tane yapmayacaksın!

- Po ...

Caleb, yüzücü arkadaşının araya girmesine sinirlenerek elini gevşetti.

- Ne istiyorsun?

- Annem yemeğin hazır olduğunu söyledi," diye duyurdu.

Gardırobum beni sıkıca elimden tuttu ve Po'yu takip ettik. Eminim ki

İlişkimizin yeniden canlanması Aurora'nın hoşuna gitmeyecekti. Balta, o zamana kadar

Bu konuda bir şeyler yapmamı sağlamak için öfke ve vahşetle onu yerden sökmekten mutluluk duyacağını gömdü.

Kalbine doğru it.

Aurora masanın üzerine her biri bir öncekinden daha iştah açıcı olan çeşitli yemekler dizmişti.

Yemekler

Hayal ürünü gibi parlayan küçük sebzelerle çevrili mükemmel pişmiş tavuk

kendimi son model ev aletlerinin tanıtıldığı bir reklamdaymışım gibi hissettirdi. İsyancı lider

mükemmel küçük ev kadını oynuyor, üç erkeği iyi bir anne gibi şımartıyordu. Eksik olan tek şey

çiçekli bir önlüktü! Bu teatral sahnenin bir izleyicisiydim, onun en ufak hareketlerine, onlara yönelik jestlerine bakıyordum. Onu bir türlü çözemiordum. Bazen korkusuz, kalpsiz bir savaşçı, bazen de üç

çocuğuyla ilgilenen bir anne.

yavruları. Amacının hepsini kendi gezegenlerine geri götürmek olduğunu biliyordum, özellikle de

Hayatta kalmaları için en önemli role sahip gibi görünüyordu. Yani küçük oyunu hesaplanmış

olmalıydı. Bu davranışın onları daha uysal yapacağını ve isteksizce onu takip edeceklerini düşünmüş

olmalı. Ancak arkadaşlarım o kadar kolay manipüle edilebilir görünmüyordu. Tabii ki David, Marine ile

birlikte olduğu sürece onun yanında olacaktı, ancak ne yazık ki onun için aşklarını gün ışığında

yaşayamayacaklardı.

Po'ya gelince, her zaman toplumdan uzak yaşamış, sadece arkadaşlarını ziyarete gelmiştir.

yıl içinde birkaç gün, bundan ne kazanması gerektiğini gerçekten anlamadım.

Tarih. Çoğu zaman suyla çevrili yerlerde yaşadı. Belki de sonunda bu

Yalnızlığının ona çok fazla geldiğini ve denizci halkıyla buluşmak istediğini söyledi.

Ama Caleb bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Ben hafızamı kaybetmeden önce, o kendini teslim etmişti,

Ayrılığımızı kabulleniyorduk. Ama şimdi her şey farklıydı. Beni kaybetme korkusu

oyunu değiştirdi. Ondan önceki ilişkimizi hatırlamıyordum ama ona karşı hislerim

gerçektir. İlişkimizi, sonuçları ya da birlikte geçireceğimiz zaman hakkında endişelenmeden açık bir

şekilde yaşamaya karar vermişti. Bana sarıldı ve

Hem bizim adımıza mutlu olan, hem de beni öpen bir masanın önünde, garip bir şekilde normal bir şekilde beni öptü.

Şaşırdım. David çok mutluydu, Po her zamanki gibi bizimle alay ediyordu. Aurora ise söyleniyordu.

Bakışları

Siyah ve sıkılmış yumruklarıyla yemek boyunca hiçbir yorum yapmadı. Ancak, ben hissettim

Bunu yapmak için hiçbir arzusu yoktu.

Yemekten arta kalanlar temizlendikten sonra çocuklar kendilerini çocuklar gibi kanepeye attılar ve

kumanda kollarını kavradılar. Birden başım ağrımaya başladı ve kafatasımı sardı. Birden

Parmaklarının düğmelere çılgınca vurması dayanılmaz bir hal aldı. Midem bulanıyordu.

Temiz havanın bana iyi geleceğini umarak sendeleyerek odadan çıktım. Temiz havanın bana iyi

geleceğini umarak sendeleyerek dışarı çıktım. Yolu geçerken sıkı bir tutuş beni durdurdu.

- Sen ve ben konuşmalıyız! Caleb'la aranızdaki bu ilişkinin küçük kafanda netleştirdiğini sanıyordum. mümkün değil!

- Aurora, şimdi zamanı değil!

- Evet, zamanı geldi! Ve bu size son kez söylüyorum!
- Bırak beni!" Acı içinde dizlerimin üzerine düşmeden önce bunu söylemeyi başardım.
- Sorun ne?" diye sordu aniden endişeyle.
- Yakıcı bir migren. Gözlerimi zorlukla açık tutuyorum, artık dayanamıyorum. tüm bu ışık. Başım dönüyor. En kötüsü de bu.
- Tamam, otur," dedi sakın bir şekilde ve gölün yanındaki çimlere yerleşmeme yardım etti Çamurlu.
- Ellerimi tut ve sesime konsantre ol, sana yardım etmeye çalışacağım," diye devam etti. Ellerini sıktım ve gözlerimi kapattım. Önümde bir ışık parladı, göz kapaklarımı aydınlattı Kapalı. Bana, beynini kullanan insanların saçlarına ne olduğunu anlatmışlardı. Bu yüzden hiç şaşırmadım.
- Aklına girmeye çalışacağım. Eğer yapabilirsem, bazı hasarları onaracağım. migreninizi daha az şiddetli ve daha seyrek hale getirmek için.
- Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla.
- Hoş olmayan bir his kalbimi kaldırdı. Sanki bir solucan
- Beynimde ileri geri gidip geliyordu. Marine'in kazdığı tünellere sızıyordu. Yapmamaya çalışıyordum Kıpırdamadan durmaya ve konsantre olmaya çalıştım ama his daha da güçlendi ve içime bir safra hücumu geldi.
- Aurora'nın ellerini bırakmam için beni zorladı ve öğle yemeğini onun birkaç santim yakınına kadar getirdim.
- Jean.
- İyi misin?" diye sordu saçlarımı kaldırırken.
- Çok... tatsızdı," diye cevap verdim, elimin tersiyle ağzımı silerek.
- Sap.
- Öyle sanıyorum! Bir şey yapamadığım için üzgünüm. Seni özlemedi...
- O kadar kötü mü? Sordum.
- Marine acele edip o lanet tabelayı göndermeli, yoksa asla alamayacağız. bulundu.
- Nedenmiş o?
- Daha fazla buralarda olacağını sanmıyorum.

IX

- Bu saçmalık da ne böyle?" diye sordu Caleb, Aurora ve ben konuştuktan sonra biraz sinirlenmişti. çocuklara son olayları anlatır.

- Hajgar'ın zihnine ciddi zarar verdiğini açıkladı. Dürüst olmak gerekirse

Özür dilerim ama eğer Marine bu hasarı onarmazsa

Önümüzdeki birkaç gün içinde tekrar komaya girecek, ancak bu sefer geri dönüşü olmayacak. Hiçbir şey olmayacak.

Yapacak başka bir şey yok.

- Ve sen bunu sadece kafasının içinde dolaşarak mı gördün?

- Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum! Ayrıca, size yalan söylemek için hiçbir nedenim yok!

- Bunu biliyoruz, sadece haberi sindirmesine izin verin. Onu daha yeni geri aldı," diye hatırlattı Po.

- Hepimiz onu yeni bulduk," dedi David. Ve daha da kötüye gitmesine izin vermeyeceğiz.

Marine'in serbest bırakılmasını hızlandırmak için ne yapılabilir?

- Ona ulaşmaya çalışacağım ve her şeyi anlatacağım" diye onları bilgilendirdim. Onu aramayı zaten başarmıştım.

Zihinsel olarak, tekrar yapabilirim!

- Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye araya girdi Aurora. Senin durumunda bu sadece süreç. Gücünüzü yüksek tutmalısınız.

- Peki ya sen?" dedi David. Hala Marine ile konuşamıyor musun?

- Hayır, Hajgar onu hepimizden kopardı, bunu biliyorsun! Sadece Alicia

Birbirlerine bağlılar. Marine, tabiri caizse, kafasında bir iz bıraktı.

Alicia'nın. O canavar ona ulaşmak için onu kullandığında, başaramayacağını düşündü ve

Marine ile bir bağlantı kurdu. İki zihin arasında bir tür köprü oluşturdu. Ama şu anda

yeni bir iletişim girişiminde bulunmak için çok riskli görünüyor.

- Başka seçeneğimiz yok, diyorum. Arkama yaslanıp, tekrar eski günlere dönmeyi beklemeyeceğim.

Koma. Bir şeyler denemeliyim!

- Deneyin o zaman, ama en ufak bir ağrıda, en ufak bir baş ağrısında her şeyi durdurun, Caleb bana emretti.

- Çok iyi. Sessiz bir yere ihtiyacım var. Ben şuraya çıkacağım," dedim.

büyük kütüphane.

- Seninle kalmamı ister misin?

- Hayır, sen orada olmazsan daha iyi yapabilirim.

Bunu onun onaylamayan yüzünün önünde açıklığa kavuşturmak zorunda hissettim.

- Yanımda olursan konsantre olamam," diye açıkladım nazikçe, elini tutarak.

el.

- Zaman tükeniyor, aşıklar!" dedi Po.

Yerleşmek için üst kata çıktım. Bağdaş kurup oturdum, sırtımı büyük bir rafa dayadım.

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve kapattım. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım.

Gözleri.

"Denizci. Denizci, lütfen, sana ihtiyacım var. Sana gerçekten ihtiyacım var."

Hiçbir şey olmadı. Birkaç dakika boyunca arkadaşımı aradım ama sonuç alamadım. Duyamadım kafamın içinde hüznle yankılanan sesimden daha fazla.

Baş ağrısı yüzünü göstermeden, dakikalarca ısrar ettim ve sonra devam ettim

Ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

"Denizci, beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama sana ihtiyacım var. Sana her şeyi anlatmadım. Anlatmayacağım.

Hafızamı kaybettim ve Aurora, Hajgar'ın bana yaptıklarından kurtulabileceğimi düşünmüyor. Önce seni bulmalıyız, yoksa her şey kaybolacak. Sadece birkaç gün daha kalacağımı düşünüyorum. günler. Denizci! Bana cevap vermek zorundasın!"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca mesajımı defalarca tekrarladım. Bir saat sonra Yorgunluktan bitap düşmüş ve başım ağrımaya başlamış bir halde harcamayı durdurdum ve diğerlerine katılmak üzere aşağı indim.

Grup. Onları daha fazla endişelendirmemek için baş ağrımından bahsetmedim, ancak şunu açıkladım Tüm çabalarım rağmen bir yanıt alamamıştım.

Akşam sessizce geçti. Çaresizlik hepimizi ele geçirmişti. Tek bir şey istiyordum.

Caleb'in kollarında, battaniyeye sarılmış bir şekilde duruyordu. David sitelere bakıyordu.

İnternetteydim ve hastalığıma mucizevi bir çözüm arıyordum. Büyük odanın arka tarafında, Po ve Aurora

Her biri bir ranzada oturmuş, yüzleri birbirine dönük, sakince konuşuyorlardı. Hepimiz şaşırmiştık. Kapiya vurulduğunu duydum. Kimse kıpırdamaya cesaret edemedi ve hepimiz sessiz kaldık.

- Alicia? Orada mısın?

- Bu benim annem," diye fısıldadım şaşkınlıkla.

- Ne yapıyoruz?" diye sordu artık resmi olarak erkek arkadaşım olan adam.

- Açılıyor!" diye bağırdı Aurora yüksek sesle. Eğer bu annen ise, bizi yemeyecek," diye ilan etti. kararlı adımlarla ön kapiya doğru yürürken gözlerini gökyüzüne dikti.

- Merhaba!" dedi kapiyi ardına kadar açtıktan sonra sertçe. Ne yapabilirim ki Mümkün olduğunca arkadaşça davranmaya çalışarak dudaklarını büzerek sordu.

- Kızımı görmek istiyorum!

- İçeri gel o zaman!" sarışın elini sallayarak onu davet etti.

Annem kulübeye girdi ve etrafına bakındı. Onu Henry Head takip ediyordu. Onun Bakışları bana kaydı ve beni hâlâ kollarında tutan adamı görünce kaşları çatıldı. Kol.

- Sanırım her şeyi söyledik anne!" diyerek sözünü kestim.

- Bana kızgın olduğunu biliyorum ve seni yardım etmekten vazgeçirmek için hiçbir şey yapamayacağımı anlıyorum. bu genç insanlar.

- Peki buraya ne için geldin?" diye sordum, hâlâ düşmanca bir tavırla.

- Henry için buradayım," diye itiraf etti ve arkasında saklanan adamı işaret etti.

- Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi cesur!" dedi Po.

- Seni yeniden böyle iyi gördüğüme sevindim," dedi Henry utangaç bir sesle. Keşke sen de Hatalarım için beni affedin. Bu yüzden buradayım. Size eşlik etmek isterim, Sana yardım edeyim! Bunu telafi etmeme izin ver," diye yalvardı.

- Size güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?" diye sordu isyancı lider. İsyancı lider Geçen sefer fanatizminiz gözünüzü kör etmişti!

- Ben dersimi aldım! Hajgar tarafından kandırıldım, ama bu bir daha olmayacak. Ben yaşayamam. yaptığım şeyle.

- Emin olabilirsiniz!" Caleb ona saldırdı.

- Bu kadar yeter! Dedim. Samimi görünüyor. Ona bir şans verebiliriz, değil mi? Ve her türlü yardım Gitmeye hazırız! Önümüzde ne olduğunu düşünürsek kesinlikle geride kalmayacağız!

- Bunu bilmek beni rahatlatırdı!

- Tamam, artık gidebilirsin" diye cevap verdim.

- Önce seninle yalnız konuşabilir miyim?

- Benim için başka açıklamaların var mı?

- Hayır, sadece seninle konuşmak istiyorum. Lütfen, sadece konuşmak istiyorum.

- Pekala," diye kabul ettim, onun yalvaran ifadesi altında.

Henry'ye döndü ve ona sarıldı.

- Dikkatli ol," diye kulağına fısıldadı ve odadan çıktı.

Onu dışarı kadar takip ettim. Hava karanlık ve serindi.

- Yalanlarım için beni affetmeni istiyorum" dedi ve bana döndü. Bütün bunlar

Bunu senin için yaptım, seni korumak için.

- Biliyorum. Ama bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

- Eve gelecek misin?

- Marine'i kurtardığımızda ve onlar gittiğinde... Evet.

- Bana söz veriyor musun?

- Sana bunun sözünü veremem.

- Neden?" diye sordu endişeyle.

- Aramızda daha fazla sır istemiyorum... Başladım.

- Açıkla kendini!" diye bağırdı telaşla. Ne oldu?

- Marine'i bulmak zorundayım. Bir yandan, çünkü o benim arkadaşım ve onu bulabilecek tek kişi benim.

yapmak için. Ama aynı zamanda beni kurtarabilecek tek kişi o olduğu için.

- Seni neyden kurtarayım?" diye söze karıştı giderek telaşlanan annem.

- Kafamdaki hasarı onarmak zorunda. Ve çabuk.

- Ya değilse?

- Yoksa tekrar komaya girerdim, bu sefer sonsuza kadar.

Sessiz kaldı, anlattıklarımı dinledi. Sonra bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı. Kol.

- Benimle geri gel! Bir doktora görünmelisin, bir şeyler yapabilirler, ellerinde var.

zaten bir kez yapıldı!

- Hiçbir şey yapamayacaklar anne," dedim nazikçe, elini sıkarak. Sadece Deniz kim geri alabilir.

Uzun saniyeler boyunca sessizce bana baktı. Gözyaşı dolu gözleri bana baktı.

Sanki bu görüntüyü sonsuza kadar zihninde tutmak istiyormuş gibi yoğun bir şekilde devam etti:

- Seni her şeyden çok seviyorum. Bunu asla unutma. Bizi geri getirmek için ne gerekiyorsa yap, tamam mı?

- Söz veriyorum. Ve... Ben de seni seviyorum. Ve babamı da.

- Biliyorum. Gittiğim için endişelenmeden önce eve, onun yanına gideceğim. Kendine iyi bak.

Kediniz siz gittiğinizden beri yatağınızdan ayrılmadı, bu yüzden onu fazla bekletmeyin...

Başımı salladım ve gözyaşlarıma karşı koydum.

Beni şakağımdan öptü ve onu görmemem için hızla arabasına bindi.

Kendi gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Farları görüş alanımdan kaybolduğu anda gözyaşlarına boğuldum.

Duygularım birbiriyle itişip kakışıyordu. Önce ölümün yakın olduğu fikri beni dehşete düşürdü, korktum.

Ailemi bir daha görememek, annemin ihanetine rağmen, benim için gerçek bir kalp kırıklığıydı.

Ben. Bir yandan da her şeyin iyi biteceğinden ve arkadaşlarımdan hayatımdan çıkacağından korkuyordum.

Ne olursa olsun, bu hikâyenin en büyük kaybedeni ben olacaktım.

Kızarmış gözlerle arkadaşlarımdan yanına döndüm. Hepsi Henry'nin etrafında toplanmıştı. Ses tonu ve öfkeden kıpkırmızı olan çocuklar ısınmaya başladılar. Omuzları ve başları aşağıdaydı, Grubun suçlamalarına gözünü kırpmadan maruz kaldı.

- Durun!" diye araya girerek onları ayırdım. Ne yapıyorsun?

- Anlayamıyor musun?" diye sordu Po alaycı bir tavırla. Hesaplarımızı kapatıyoruz!

- Bu çok zekice," dedim. Bir karmaşanın içindeyiz ve

Elimizdeki küçük yardımı nasıl alacağız? Henry hatalar yaptı, ama Yaptığı şeye göz yummuyorum ve bunun için onu affetmiyorum. Yaptığı şeyi hiç hoş görmüyorum ve onu affetmiyorum.

Bu yüzden değil ama ona ikinci bir şans borçluyuz. Anladığım kadarıyla, hala Onlara festivalde bizi cehennemden çıkaranın o olduğunu hatırlattım.

- Um...

- Tamam, yaşlı adam kalabilir. Ama onu benden uzak tut!

- Bezelye prensi dışında başka bir iddianız var mı?" diye sordum, bitkin bir halde.

- Hayır.

- Belki de işe koyulmanın ve didişmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir!

- Bir kez olsun insanla aynı fikirdeyim," diye duyurdu asi.

X

- *Alicia!*

Sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı, sanki doğru olanı bulamamış gibi frekans. Ben onu duyabiliyordum ama o duyamıyordu. Adını bağıırıyordum ama o duyamıyordu. tam temas kurmak için yeterli güce sahip olmak. Bu adamın ellerinde olduğunu bilmek Canavardan bıkmıştım. Hâlâ geçmişimi hatırlayamıyordum ama en fazla Artık onsuz bir hayat düşünemiyordum. Artık hayatımı onsuz hayal edemiyorum, Ne de David, Po ve Caleb olmadan. Yine de, ona sahip olduğum an veda etmek zorunda kalacaktım. tekrar. O zaman hayatım yine hüznü, yalnız ve sihirden yoksun olacaktı. ya da. İster gerçek sihirden bahsediyor olalım, isterse de etrafımız gerçek sihirle çevriliyken kalbimizi dolduran sihirden. Sevdğin insanlar, hepsi yok olacak.

Kendimi işe yaramaz ve çaresiz hissediyordum. Sadece bekleyebilirdim. Bir işaret bekliyordum.

Elimde hiçbir şey yoktu.

İşaretin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. En azından tanıyabilecek miydim? Yoksa kaçırarak ve Bütün kurtarma görevini mahvetmek mi?

Tam paniklemeye başlamıştım ki, garip, küçük, beyaz bir ışık uçarak Burnumun ucuna geldi ve gözlerimi kısmama neden oldu. İlk içgüdüm onu itmek oldu. Elimle, sanki ısrarcı bir sivrisineği kovalar gibi. Ancak, bu küçük Beyaz leke bana Aurora'nın saçlarında parlayan binlerce ateş böceğini hatırlattı. Bana bağlanmak için güçlerini kullandığında. Işıldayan boncuklara benzer sarı yelesinde parlıyordu, beyinsel gücün timsaliydi. Birden ateşböceği alnıma çarptı. Bu küçük şok beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

- Evet! Anladım. Diğerlerini uyarıyorum ve seni takip ediyorum! Bu yeni dozdan aşırı heyecan duyarak ona söylüyorum adrenalin.

Merdivenlerden aşağı, tüm çetenin sessizce beklediği zemin kata koştum. kanepelerde.

- Hadi gidelim! Ateşböceğini takip etmeliyiz," dedim heyecanla, böceği işaret ederek Beni her yerde takip etti.

- Aklını mı kaçırdı yoksa...?

- Ama saçmalama!" diye nefes aldı Aurora, çileden çıkmış bir halde. O ve Marine, bilmem kaçınıcı kez bağlantılı. Gerçekten onun zihninin projeksiyonunu görebileceğini mi düşündün? Göreceğiz. Alicia'ya güvenmek ve bu 'ateş böceğinin' iradesine göre nereye giderse gitsin onu takip etmek zorundadır, dedi tiksintiyle, elini yanımdaki boş alanda gezdirerek.

- Artık aptal gibi görünmek yok. Gidelim!" diye haykırdı Caleb. Çantaları alın ve İki dakika içinde araba.

Elimi tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi.

- Marine'i bulacağız ve o seninle ilgilenecek. Her şey yoluna girecek," diye ısrar etti, sanki kendini rahatlatmak istercesine.

Kendisi.

- Her durumda her şeyin iyi bitmeyeceğini çok iyi biliyorsunuz. En kötü durumda, hepimiz öleceğiz. Hajgar'ı durdurmaya çalışıyorum ve en iyi senaryoda, hepiniz evinize gidin ve beni bırakın. Burada yalnızım. Mükemmel bir mutlu son yoktur.

Beni alnımdan öptü ve bana sarıldı.

- Hadi, gidip kraliçeyi kurtaralım. Hadi, gidip kraliçeyi kurtaralım.

Birkaç saat boyunca tek kelime etmeden yol aldık. Sadece benim sesim sessizliği bozdu. Arabamızın önünde uçan parlayan ateş böceğinin bana gösterdiği yöne doğru. Kalbim Ağırdı. Marine'i kurtarma arayışımızda ne kadar ileri gidersek, sonuç o kadar yakınlaştı. Bunu sağ salım atlatsam bile bu maceranın sonunda hayatımın geri dönölmez bir şekilde değişeceğini hissediyordum. Ama acele etmeli ve onu Hajgar'ın elinden kurtarmalıydık. Yeterince acı çekti. Bulunduğu durumdan korkuyordum. Tüm bunlardan sonra hayatta kalabilir miydi? O onu o kadar zayıflatmış ve işkence etmişti ki, Marine'in iyileşmesi zor olacaktı. fiziksel ya da psikolojik olarak.

Sayırsız kasaba ve köyden geçtik. Ateş böceği bizi çok sık bir ormanın kenarında. Araziye araba ile erişilemediği için araçlar. Kocaman çantalarımızı omuzlarımıza aldık ve yola çıktık. İ liderliği ele geçirdi, onu benim devim ve zirveye çıkmak için sabırsızlanan David yakından takip etti. Marine ile buluşmak için.

- Caleb, lütfen, Alicia ile arana birkaç dakika mesafe koyabilir misin? Onunla yalnız konuşmak istiyorum.

- Sana bir iyiliğim yok," diye homurdandı profesör.

- Biliyorum, ama...

- Caleb, bırak o yapsın, lütfen," dedim.

- Nasıl istersen.

Caleb olduğu yerde durdu ve arkasındaki herkesi de aynı şeyi yapmaya zorladı. David ona çarptı, ki kartopu etkisi yarattı. Hepsı birbirine karıştı ve bağırmağa başladılar. Yollarını kesen dağa karşı. Kendisi ile dağ arasındaki mesafenin Henry ve ben yeterliydik, tek bir yorum yapmadan yürümeye devam etti, ama ben onun Diğerleri ayak uydurdukça homurdanmaya devam ettiler. Diğerleri ayak uydurdukça homurdanmaya devam etti.

- Teşekkür ederim," diyor Henry. Bunu yapmana gerek yoktu.

- Bahaneleri bırak! Çok yorucu. Şimdi buradayım, dinliyorum.

- Evet, tabii ki! Ben... Ben size teşekkür etmek istedim. Sayenizde hatalarımı telafi etme şansım oldu.

- Öğretmenler olarak nasıl bir ilişkimiz vardı?

Mazeret.

- En sevdiğiniz öğretmeniniz olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Ders dışında zaman geçirirdik. Her zaman yanınızda oldum ve olmaya da devam edeceğim, tabii ki izin verirsiniz. Her zaman yanınızda oldum ve olmaya da devam edeceğim, tabii ki izin verirsiniz.

- Neden derslerimde başarılı olmam için bu kadar çok enerji harcıyorsunuz? Sen benim babam değilsin, Benim için diğer öğrencilerden daha fazla endişelenmene gerek yok.

- Evet, haklısınız. Ama...

Gözleri yaşlarla doldu ve devam etti.

- Bana kızımı hatırlatıyorsun, hepsi bu. Lucy de tıpkı senin gibiydi. Küçük ve ince, uzun saçlı Çok güzel. Aynı görünüşe sahipsiniz, hem kırılgan hem de kararlı.

- Ne oldu ona?

- Hastalandı. Fark ettiğimizde çok geçti, metastazlar vücudunu istila etmişti.

- Özür dilerim. Bunu bilmiyordum.

- Hiç bilmiyordun. Hafızanı kaybetmeden önce bile. Sana nasıl anlatabilirim?

Seninle zaman geçirmenin beni umutsuzluğumdan kurtaracağını mı düşündün? Bana gülerek itiraf etti gergin.

"Lucy'm okulu bitirecek, gerçek aşkı bulacak, hatta bir çocuk sahibi olacak kadar şanslı değildi. Sizin gibi sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu. Bunu sizinle paylaşmak benimle paylaşmak gibi. Onunla paylaşıyordum," diye devam etti.

Durakladı ve başını bana doğru çevirdi.

- Artık yaşlı bir aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz?

Kolumu onun kolunun altına koydum ve başımı omzuna yasladım.

- Hayır, tam tersine. Ben daha iyi anlıyorum.

Yürüyüş sonsuz gibiydi. Yoruldum ve mola vermek istedim.

- Gerçekten birkaç dakika durmamız gerekiyor, buna bakmaktan bulanıklaşmaya başladım Lanet olası ışık noktası! Gözlerimi kapattığımda bile görüyorum.

- Alicia'ya katılıyorum." Henry beni destekledi. Ben de artık yolun sonuna geldim.

- Tamam, ama uzun sürmeyecek," diye izin verdi Aurora oflayarak. Bir takım olduğumuzu unutmuşum.

basit insanlar, zayıf ve...

Söylediklerinin geri kalanını anlamadım ve kendi kendime bunun daha iyiydi. Doğaüstü güçleri sayesinde fiziksel durumları çok daha iyiydi.

Henry'nin ve benim. Onlar için bir yük tük ama yine de kaldık,

Çok yardımcı oldular, bu yüzden kaprislerimize boyun eğmekten başka seçenekleri yoktu. Ama bu mola daha çok

sadece çocukluktan daha fazla hayatta kalma.

Daire şeklinde oturduk, kimimiz kütüklerin üzerinde, kimimiz yerde. Ateş böceği

Tam gözlerimin önünde durdu, sanki bana bakıyordu. Birden tüm gücüyle kafama vurdu.

Enerji.

- Ama keser misin şunu?! Dinlenmemiz gerek. Biz küçük böcekler değiliz.

Bir telepatin yorulmak bilmeyen hayal gücü!

- Çıldırmadan önce biraz daha zamanımız var sanıyordum,

Po araya girdi.

- Öncelikle, aklımı kaybetmeyeceğim, sadece komaya gireceğim...

- Evet, sadece..." diye tekrarladı Caleb, alaycı bir tonda.

- İkincisi, sanırım Marine durmamızı istemiyor, çünkü vizyonu bana aynı hissi vermeye devam ediyor.

Elimle böceği iterek devam ettim.

- Biraz soluklan ve on dakika içinde geri döneceğiz," dedi David, alışılmadık derecede sert bir ses tonuyla.

- TAMAM! TAMAM! Çünkü sadece görmüyorum, hissediyorum da. Başımı ağrıtabak. böyle devam ediyor. Ve hiç özlemiyorum...

Ayakkabılarımı çıkarırken elimle takipçimi kovalamaya devam ettim. Ayaklarımı ovuşturdum.

Onları ısıtmaya ve rahatlatmaya çalıştım ama nafile. Caleb bana bir paket

Bir şişe suyla birlikte ona göz kırptım ve sonra aynısını Henry için yaptım. Ona göz kırptım ve dedim ki Öğretmenime yaptığı jestten dolayı teşekkür etmek için ona en iyi gülümsememi verdim. O da bana şöyle cevap verdi

Yüzünü buruşturdu. Orman uzun ve dolgun ağaçlarla kaplıydı. Zemin yosunlarla kaplıydı.

Mantarların ve kestane dolu böceklerin rahatlatıcı bir yanı vardı. Ancak, o

Hava soğuktu ve her şeyden önce çok ıslaktı. Dallar orada burada çatırdıyordu. Endişe ürpertileri beni tepeden tırnağa sarstı. Çok büyük ve gerçek bir görünürlüğü olmayan bu alanda kendimi savunmasız hissediyordum. Etrafım süper savaşçılarla çevrili olsa da Malgrive'i aklımdan çıkaramıyordum.

- İçim rahatladı, Marine'in daha uzun süreceğinden korkuyordum. Bu projeksiyon

Çok fazla konsantrasyon ve güç gerektiriyor," diye açıkladı asi ve beni şaşkınlığımdan kurtardı. O bir Beklediğimden daha da güçlü.

- Ben de daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Bana Hajgar'ın onu aç bıraktığını ve uyanık tuttuğunu söyledi.

Böylece güçlerini ona karşı kullanamayacaktı.

David'in vücudunun sertleştiğini hissettim ve yumruklarını sıktığını gördüm. Elimi koluna koydum.

O da elini benimkinin üzerine koydu ama eli benimkinin üzerinde değildi. O da elini benimkine koydu, ama eli

Yüzü kapalı kaldı.

- Sorun yok," diye fısıldadım.

- O hepimizin toplamından daha güçlü, son kaynaklarını kullanmak zorunda kaldı. Bu olmalı Belki de bu yüzden durmamızı istemiyordur. Muhtemelen yeterince uzun süre dayanamayacağından korkuyor.

Uzun.

- O yüzden yola geri dönelim ve onu o canavarın elinden alalım," diye emretti David, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Eşyalarımızı kaldırmak için hep birlikte ayağa kalktık.

- Yaşlı adam sana ne dedi?" Caleb kulağıma fısıldadı, gizlice bana katılmıştı.

- Sonra açıklarım, acele etmeliyiz.

- Yani şimdi her şey yolunda, kankasınız, kol kolasınız, öyle mi?

- Henry'yi kısıkanıyor musun?

- Hayır, ama aniden bu haini kucaklamaya başladınız, merak ediyorum sorular, değil mi?

- Hayır. Ama lütfen ona karşı nazik olun. Diyelim ki hafifletici sebepleri var. Hadi ama!

Haydi! Fazla zamanımız kalmadı.

XI

Ateşimizi dikkatlice söndürdükten ve çöplerimizi topladıktan sonra tekrar yola çıktık. Ateşböceği sevinçle bana vurmayı bırakmıştı ve akıllıca bana doğru yönü gösteriyordu. Uzun bir süre sessizce onu takip ettik. Ayaklarım ağrıyordu ve keşke iyi bir çift spor ya da yürüyüş ayakkabısı giyseydim diye düşündüm. Ama en kötüsü bu değildi. Bir baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyordum. İlk başta hafifti ama sonra aniden arttı. Beynim kafatasıma çarpıyordu, sanki göğsümde çok sert atan bir kalp gibi. Dengemi kaybettim ve boylu boyunca dalların, yaprakların ve dikenlerin arasına düştüm. Cenin pozisyonunda, avuç içlerimle başımı tüm gücümle kavradım. Acıyı azaltmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Etrafımda hareket vardı ama Hiçbir şey duyamıyordum ve gözlerimi açamıyordum. Tek istediğim sürekli acı, kesinlikle.

- Öldür beni... diye nefes aldım.

Son darbeyi bekliyordum ama kimse korkunç acıma son vermedi. Ne kadar da Korkaklar! İçlerinde beni kurtaracak cesarete sahip tek bir kişi bile yoktu. Onları lanetledim. Hatırladım

Sadece bir kişi bana gerçekten yardım edebilirdi.

- *Denizcilik !!!!*

Arkadaşımın bana yardım etmesi için kafamın içinde onun adını haykırdım.

- *Git buradan!!! Kaçın! Artık çok geç! Canavar burada!*

Baş ağrım ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Oturdum ve fark ettim ki Po, Henry ve David üzerime eğilip endişeyle bana bakarken Caleb bana destek oldu.

- Nasıl hissediyorsun?" diye sordu cesur şövalyem.

- Sorun yok," dedim, hâlâ titriyordum. Ama ciddi bir sorunumuz var. Hajgar kendi

korkunç canavar. Sanırım başımın ağrması Marine'nin bize ilerlememizi durdurmak için. Devam edemeyecek kadar tehlikeli olmaya başladı. tehlikeli bir şekilde sona yaklaştı. Bu baş ağrısı gerçekten çok güçlüydü.

- Ne oldu? Şimdi de kurtarılmak istemiyor mu?

- David, kan dökülmesine doğru gidiyoruz ve o bunu riske atmamızı istemiyor," dedim, Dehşete düştüm.

- Yapacak bir şey yok! Hadi gidelim! Sonunda gidiyorum! diye duyurdu.

- Ben David'le gidiyorum," diye araya girdi Aurora. Benim görevim onu canlı yakalamak ve Organza. Alicia, hayatta kalmak için ona ihtiyacın var.

Marine, bunu senin için yap! Caleb'a gelince, seni takip edeceğini biliyorum, işte başlıyoruz.

- Peki ya ben? Ben nereye uyuyorum?" diye sordu Po merakla.

- Şimdi sırası değil," diye sertçe cevap verdi.

İsyancının ses tonu, bu adamdan bile yanıt almaya yer bırakmıyordu.

Po'nun baş belası. Kaşlarını çattı ve tek kelime etmeden başını omuzlarına gömdü.

- O halde anlaştık mı? Kurtarma görevine devam edelim mi?" diye sordu David umutla.

- Elbette," dedim kontrolümü yeniden kazanmış olarak. Ve bunu öncelikle Marine için yapıyorum," dedim ona.

Sarışın güve. Tek sorun, lanet ışık böceğinin ortadan kaybolmuş olması!

- Marine gerçekten onların bulunmasını istemiyor!

- Aynı yöne gitmeye devam edelim, sonunda izlerini bulacağız. Onlar olamaz çok uzakta ol!" dedi David.

Böylece bir dakika daha kaybetmeden tekrar yola koyulduk. Hızlı ve emin adımlarla

Bir kilometreden fazla yürüdük. Aniden bir orman parçasına geldik.

bir kasırga tarafından harap edilmiş gibi görünüyordu. Ağaçlar sökülüş, çiğnenmiş ve üzerinde yerde kocaman ayak izleri gördüler. Devasa büyüklükteki bu ayı pençeleri

Yerde yatan kanlı ve çıkık bedenleri dehşetle gördüm. Biraz daha ilerlediğimde, dehşet içinde, yere saçılmış kanlı ve çıkık cesetlerle karşılaştım. Kesik bir kafadan kaçınmak için sıçradım. Kesilmiş ve şekli bozulmuştu ama yine de tanınabilir durumdaydı. Hajgar'ın klonlarından birine ait olduğu açıktı. Bu katliam neden? Canavar neden onlara saldırmıştı? Korkunç düşmanımızın parmağına ve gözüne itaat etmeliydi ve o asla müttefiklerini canavarına teslim etmezdi. Burada ne olmuştu?

Birden paniğe kapılarak cesetleri tek tek kontrol etmeye başladık. Hepsı keldi ve

Onlar sadece Syphonianlardı. Kurbanlar arasında arkadaşımızın cesedini bulmadığımıza emin olduktan sonra, hala elimizde olan silahları geri aldıktan sonra bu dehşet görüntüsünden ayrıldık. işlevsel. Sonra aynı yönde devam ettik, çünkü artık emindik, doğru yoldaydık.

- Hadi!!!

Çılgılı kafatasımı salladı ve tekrar düştüm, bu sefer Po tarafından zorlukla yakalandım.

- İyi misin?" diye sordu.

- Bizi uyarıyor. Daha ileri gitmemizi istemiyor, ama bir şey yapmazsak, kaybedeceğiz. önceden.

- Hadi devam edelim!

Birkaç dakika daha devam ettik. Tüm vücudum bana geri dönmemi söylüyordu. Bacaklarım

Sanki doğaya karşı savaşmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Tüm saçlarım

Tüylerim diken diken oldu ve boğazımda safra birikti. Aşırı panik halindeydim. I

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Hissettiğim şeyin şu olduğunu anladım,

Belki de benim duygularım Marine'inkilere eklenmişti. Tüm vücudum ağrıyordu.

- Çok yakınız," diye fısıldadım arkadaşlarıma. Bunu hissedebiliyorum.

Adımlarımız daha hafif, daha yumuşak, daha ihtiyatlı oldu. Avantajı elimizde tutmak ve onları yakalamak istiyorduk.

sürpriz oldu. Zaten paçayı kurtarma şansımız çok azdı, en azından buna ihtiyacımız vardı.

Birden onu gördüm ve ilerleyişimi ve dolayısıyla grubun ilerleyişini durdurdum. Devasa bir kütleye zincirlenmiş

Marine çok zayıf görünüyordu. Yanakları çökmüştü ve gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı.

yüzünü gördüm. Yorgunluk ve stresten kızarmış ve şişmiş gözleri bana bakıyordu. I

Gözlerindeki yoğun paniği görebiliyordum. Ancak kıpırdamadı, gözleriyle bana kaçmam için yalvardı. daha hızlı. Sonra sessizce kıpırdandı, bağlarını gevşetmeye çalıştı.

Arkamda kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Artık onunla karşı karşıya olduğumuza göre, kaybolmuştuk,

onun durumu karşısında şok olmuştu. David ona katılmak için hamle yaptı ama Caleb onu engelledi.

Onu nasıl kurtaracağımızı bilmiyorduk. Onu kurtarmak için nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorduk. Bizim

İlk plan Hajgar ve birliğini şaşırtmaktı. Ama en endişe verici şey

Her şeyin canavarla ilgili olduğunu biliyorduk ve canavarın artık Demokles'in kılıcı olduğunu da biliyorduk. Her şeyin

Ancak bu saldırı, ne kadar korkunç olursa olsun, bizim için bir sürpriz değildi, çünkü şu anki

konumumuzdan çok uzakta değildik. Ama bu saldırı, ne kadar acımasız olursa olsun.

belirsizliğe sürüklendi. Canavar aklını mı kaçırmıştı? Yaşayan her şeye saldırıyor muydu?

Hacgar'ın yolu, ayırım gözetmeksizin, onunla kesişme talihsizliğine mi uğramıştı? Hajgar da aynı kaderi mi paylaşmıştı? Onun aklı

kalpsiz ve acımasız efendisi tarafından kontrol edilmesi gerekiyordu. İkincisi tek bir şey istiyordu:

Marine'i, yani Beyin'i parmağında oynattığı sürece de bu gücü elinde tuttu. Onun işine yaramıyorduk.

Hiçbir şey. Yani hepimiz onun görüş alanındaydık. Ama köpeği hâlâ onun tarafında mıydı?

Saldırısının, eğer gelirse, hızlı ve acısız olacağını ve canavarın

benimle başlayacaktı. Arkadaşlarımdan gözümün önünde parçalandığını görmek istemedim.

Düşmanlarımıza şahit olduğumuz gibi, et ve kemik yığınları.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya ve neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Şu an için, Hepimiz bir aradaydık ve arkadaşımızın birkaç metre yakınındaydık. Hedefimize çok yaklaşmıştık.

hayatta kalan son klonların

birkaç dakika önce Malgrive'in pençelerinde can vermişti. Geriye sadece biz kalmıştık.

Hajgar ve bekçi köpeği. Onun kocaman, tüylü, keskin dişli canavarı

görünmezlik. Aklıma gelen kâbus görüntülerini temizlemek için başımı salladım. I

Arkadaşlarıma döndüm.

- Ayrılmalı ve onları geri püskürtmeliyiz," diye fısıldadı Aurora. Tuzak gibi kokuyor, ama biz

başka seçeneği yok. David etrafta dolaşıyor, git onu serbest bırak. Arkanı kollarız.

David olabildiğince sessiz bir şekilde oradan ayrıldı ve kendisini ağacın arkasında bulmak için bir şaşırtmaca yaptı.

ruh eşini tutuyordu. Bir ağaç yetiştiricisi olarak sahip olduğu güç sayesinde, bitki örtüsü içinde hiç ses çıkarmadan ilerliyordu.

Asi silahları bize dağıttı. Po için bir arbalet, Henry ve benim için de keskin bıçaklar.

Caleb'in hileye ihtiyacı yoktu, saf gücü her türlü düşmanın üstesinden gelebilirdi, hatta

Bana söylediği gibi, bir Malgrive'in. Henry ve ben geride dururken üçümüz

Diğerleri de bölgeyi çevrelemek için stratejik noktalarda konuşlanmıştı. Oldukça iyiydik.

ve bu vizyon bana zafer umudu verdi.

David yakında arkadaşımıza ulaşacak ve onu kolayca çözebilecekti. Eğer başarırsa

Sonra gemiyi güvenli bir yere götüreceğiz. Eğer düşmanımızı mahrum bırakırsak

Marine'in güçleri karşısında, yanında Malgrive olsa bile kazanma şansı yoktu. Kalbim aniden durdu. Ağacın arkasından orantısız büyüklükte kel bir kafa çıktı. Marine zincirlenmişti. Şeytani bir gülümseme yüzünü çarpıttı.

- Merhaba, gençler! Ah! Ve Henry, dostum, seni tekrar görmek güzel! Çok ısrarcısın. bunu senden alamam.

Ardından uzun kemikli elini telepatın yorgun yüzüne nazikçe koydu. Vücudu Arkadaşım aniden sertleşti ve başı bir tarafa eğildi. Saçları ıslı ıslı oldu. Onun Ortaya çıkan sahneyi görmeye devam etmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. önümde oynuyordu.

- Bebeğimi senin gibi önemsiz insanlarla rahatsız etmeyeceğim. Ayrıca, bu benim Yüzünde korkunç bir gülümsemeyle yavaşça söyledi. Kıpırdamaya cesaret edemedim. Korkudan felç olmuş bir halde sadizminin üzerimize salınmasını bekledim.

Arkadaşlarımın da benimle aynı durumda olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Bir balyoz hızla yanımdan geçti.

Hayatımın aşkı bir gülle gibi ışığa doğru savruluyordu. Hayatımın aşkı kendini atıyordu Tam anlamıyla aslanın inine girmişti. Düşmanımıza doğru koşuyordu ve hiçbir şey onu durduramıyor gibiydi.

Kes Şunu.

- CALEB!" Dehşet içinde bağırdım. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapattım ama darbe gelmedi. Yoğun bir ışık gözlerime nüfuz etti. göz kapakları, ve sonra hiçbir şey.

İlk başta etrafımdaki sessizlik beni şaşırttı. Artık ne kuş cıvıltıları vardı, ne de Rüzgârda sallanan yaprakların hışırtısını duyamıyordum, artık ağılamalar ya da fısıltılar yoktu. I Sadece nefes alış verişlerimi ve kalbimin kulak zarımda attığını duyabiliyordum. Yavaşça kapıyı açtım. Keşfetmek üzere olduğum şeyden korkarak etrafıma bakındım. Gördüğüm şey beni şaşkına çevirdi. Tek başıma duruyordum, turuncu-kırmızı duvarları olan devasa bir mağaradaydı. Yüksek bir tavanı vardı ama garip bir şekilde karanlıktı. Arkadaşlarım ve Hajgar ortadan kaybolmuştu.

- Caleb? Ben aradım. David'i mi? Po? Orada mısın? Sadece sesimin yankısı bana cevap verdi. Diğerleri ortadan kaybolmuştu ve ben yere inmiştim. Neresi olduğunu bilmiyorum. Birden başımın döndüğünü hissettim. Bu yeni, muazzam ve bilinmeyen ortamda kendimi küçük hissettim. Kilit altında olmaktan hoşlanmıyordum ve devasa boyutlarına rağmen klostrofobim uyanmıştı. Soğuktu ve karanlık, kırmızımsı ışığı beni ürkütüyordu. Dengede duran büyük kayalar, yerçekiminin işini yapmasına izin vermek üzereymiş gibi görünüyordu. Arkamda sadece bir duvar vardı. Bir böcek gibi ezilmek istemiyorsam ilerlemek zorundaydım. Bir çıkış bulmalı ve diğerlerini bulmalıydım. Ne olmuş olabilirdi? Ve neredeydiler?

XII

Keşfime devam ettim, ilerlerken gökyüzünden düşen taşlardan ve sarkıtlardan kaçtım. I Ezilmemek için birkaç kez kendimi kenara atmak zorunda kaldım. Yol boyunca yürüyemiyordum. Mağaranın duvarı da ufalanmış gibiydi. Ben de duvara bakarak yavaşça ilerledim. tavana. Sonunda düz bir yüzeyi olan açık bir alana geldim. Zemin kumluydu ve Birkaç boşluktan rastgele bir şekilde beyaz duman çıkıyordu. Toplamda altı tane saydım. I Dumanlarından güvenli bir mesafede durmak için kayalık duvar boyunca yürüdüm. Bir gölge geçti aniden önümde.

- Hey!" diye seslendim.

Ama çoktan büyük bir kayanın arkasında kaybolmuştu. Aceleyle devam ettim ve

Kaybolduğunu görmüştüm. Kayanın arkasında nispeten dar bir geçit vardı. Yavaşça ilerledim. Kalbim çarpıyordu ve midem bulanıyordu. Hiçbir önlem almadan bir gölgeyi takip ediyordum. Aurora'nın şaşırtıcı bir şekilde düşündüğü gibi cesur değildim, bilincim yerinde değildi. Geçit gözle görülür bir şekilde daralıyordu, yakında normal bir şekilde ilerleyemeyecektim. Sırtımı duvara dayamış ve ellerimi kayaya koymuş bir halde zorlukla ilerliyordum. Gölge bu dar galeride bu kadar hızlı hareket etmeyi nasıl başarmıştı?

Duvarların düzensizliği tenimi kesiyor ve giysilerimi yırtıyordu. Ön kollarım

Avuçlarımın yanı sıra sırtım ve karnım da yara bere içindeydi.

Acı verici. Sonunda çatlağın sonuna ulaştım ve içeri adım atarken derin bir nefes aldım.

Zorlanmadan da olsa kendimi dışarı çekebildim. Bu mengeneden kurtuldum ve hasarı gördüm. Her şey

Vücudum yara bere içindeydi ve acı çekiyordum. Kıyafetlerim de daha iyi görünmüyordu.

Aniden bir kahkaha beni sardı. Kafamı kaldırdım ve bir kez daha

Az ışıklı ve bir önceki kadar büyük bir oyuk. Büyük sivri kayalar ve az ya da çok

Göründüğü kadar yüksek olmadığı gerçeğini gizlemek kolaydı. Bu nedenle, göründüğü kadar

onlardan birinin arkasında. Bu ortam bir öncekinden daha da korkutucuydu. Anlayamadım

Nerede olduğumu ve bu garip yere nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyordum, oysa sadece birkaç dakika önce arkadaşlarımla ormandaydım ve Hajgar'la karşı karşıyaydım.

- Kim var orada?" diye sordum, gardımı düşürmeden.

Kahkahalar daha da keskinleşti. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Palyaçoların kahkahaları gibiydi. sirkler beni ürkütüyordu. Eğlenceli ve arkadaş canlısı olmaları gerekiyordu ama gerçekte terör estiriyorlardı.

Ben de dahil olmak üzere birçok çocuk.

- Kim var orada?" diye tekrarladım. Göster kendini!

- Merhaba Alicia!" diye haykırdı küçük, tiz ve rahatsız edici bir ses.

En sivri kayanın arkasından iri, kıvrıkcık kırmızı bir kafa çıktı. Bir hareket yaptım

Geri. Deforme olmuş ve grotesk görünümlü bir palyaço karşımda duruyordu. Makyajı akıyordu, sanki saatlerdir kızgın güneşin altında güneşleniyormuş gibiydi. Yavaşça bana yaklaştı, gülünç ve orantısız ayakkabıları ilerlemesini zorlaştırıyordu.

- Kimildama!" Panik içinde kekeledim.

Tekrar geri çekildim, bu da ona bana doğru koşması için yeşil ışık yaktı. Ben

Arkamı döndüm ve bacaklarımı tuttum. Geri dönüp geldiğim yoldan geri gidemezdim.

Dar bir patikada çok fazla zaman kaybedecektim ama bulunduğum konumdan başka bir çıkış yolu

göremiyordum. O devasa kayalardan birine tırmanmaktan başka çarem yoktu. Bu kayalardan birinin

Bu gülünç ve hantal kılıkla beni takip edemezdi. Koşmaya devam ederken

Zikzaklar çizerek, hızlı bir şekilde güvenli bir yere ulaşmamı sağlayacak ve bana olası bir çıkışı net bir şekilde görebileceğim bir yer aradım. Seçimim, aradığım taşla aşağı yukarı aynı olan taş oldu.

tepede daha az düz. Ancak, çok az tutunma yeri var gibi görünüyordu.

tırmanmak için. Bu yüzden adrenaline ve oraya çıkabilmek için yaşama arzuma güvendim,

Hızlıca. Çocukken en karanlık kâbuslarıma giren bu varlıktan kendimi olabildiğince uzaklaştırdıktan

sonra kendimi kayanın üzerine attım ve tırmanabildiğim kadar hızlı ve yükseğe tırmanmaya başladım.

Korkudan ve koşmaktan ellerim terlemişti ve birkaç kez kaydım ama mucizevi bir şekilde palyaço bana ulaşmadan kendimi tepeye çekmeyi başardım.

- Ama geri gel! Gel ve benimle oyna!" diye bağırdı, yumrukları kalçalarında ve gözleri yukarı bakıyordu Ben.

- Oynamak istemiyorum. Canım oynamak istemiyor. Eve gidebilirsin!" Ne yapacağımı gerçekten bilmeden denedim.

Umut.

- Lütfen, lütfen, lütfen," diye inledi.

- Israr etme. Başka bir arkadaş bul.

- Ama sen yalnızsın, benden çok daha yalnızsın," dedi derin ve ciddi bir sesle. Onlar sana sahip Hepsi terk edilmiş. Onlar için değersizsin.

- Sen neden bahsediyorsun?

- Evlerine gittiler ve seni yalnız bıraktılar. Onlara yardım etmek için hayatını riske attın ve işte böyle teşekkür ediyorum!

Daha önce yüksek ve tiz olan sesi karanlık ve boş bir hal aldı. Etrafta yankılandı.

Ben.

- Yalan söylüyorsun!" diye öfkeyle haykırdım. Sadece birkaç dakika önce onlarla birlikteydim! Onlar ayrılmadık, ayrıldık. Ne olduğunu bilmiyorum.

- Sana anlatacağım," diye başladı bağdaş kurup oturarak. Seni terk ettikten sonra hafızayı sildi.

- Sana inanmıyorum. Garip bir ışık vardı ve herkes kayboldu. Biz sadece Ayrıldılar. Ayrılmadılar," diye tekrarlardım, sanki kendimi ikna etmek istercesine.

- Ama hayır! Seni salak! Beynini yine kızartmışlar! Ve şimdi, tek arkadaşın benim!

- Bu... bu imkânsız!" diye bağırđım, gözlerimden yaşlar süzölüyordu.

- Öyle mi? Bana inanmıyor musun? Söyle bakalım, neredeler?

- Oyununuzun ne olduğunu bilmiyorum ama size inanmıyorum! Eğer söylediklerin doğruysa Korkunç bir mağarada grotesk bir palyaço ile! Evimde olacağım.

Ailem ve ben sanki hiç var olmamışlar gibi onlara dair hiçbir şey hatırlamayacaktık. Ve sonra onları Bana asla böyle ihanet etmezler!

- Gerçekten emin misin? Veda etmeden gideceklerini hatırlatırım! Ve sonra, bu Belki de tüm bunları siz istediniz! Yalnız ve mutsuz olmaya dayanamadın, bu yüzden onlara her şeyi unutmanı istedi. Ama görünüşe göre bir sorun varmış.

Zihnın başka bir saldırıya dayanamayacak kadar hasar görmüştü! Ve şimdi sıkışıp kaldın. bu yerde benimle. Onlar yüzünden delirdin. Ama ben seninle ilgileneceğim.

- Söyledikleriniz yanlış! Bunu bana yapmış olamazlar. Hayır, hayır, değil.

Mümkün.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyordu ve onları kontrol edemiyordum. Arkadaşlarım Zaten hasar görmüş zihnime bir güç patlaması daha gönderme riskini aldın mı gerçekten? Bu mağara labirentinde sonsuza dek kapana mı kısılacaktım? Ve dahası.

En kötü kabusumun şirketi mi?

- Sana söyledim, bana mahkumsun," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

- Arkadaşlarım beni bir yerlerde bekliyor," diye cevap verdim, gücümün bir kısmını geri kazanmaya çalışarak.

Memnuniyet. Bana nerede olduğumu ve buradan nasıl çıkacağımı söyle!

- Sen çözersin," diye cevap verdi ve ardından kahkahayı patlattı.

Ayağa kalktı ve şarkı söyleyerek mağaranın etrafında zıpladı ve gözümün önünden kayboldu. Düşünmekten başım ağrıyordu. Neler olup bittiğini gerçekten anlamıyordum. Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak durum değerlendirmesi yaptım. Kendimi bir odada kilitli buldum.

Bir palyaçoyla birlikte bir mağaradaydım ve arkadaşlarım ortadan kaybolmuştu. Odaklanmaya çalışıyordum ve

Ama yine de aklım palyaçonun konuşmasına gitti. Ya onlar gerçekten gitti mi? Onlardan gerçekten hafızamı silmelerini istemiş miydim? İşler kontrolden çıkabilirdi.

Uçarak, yoluma devam edeceğimi düşünürken, gerçekte, bu yeni saldırı Aklımda çok fazla şey vardı. Bilmeden durumu daha da kötüleştiriyordum ve bu yer gerçekleşiyordu

Belki de bilinçsizlik durumum. Bir palyaço eşliğinde sonsuza dek komaya girdim, tek ve biricik yoldaşım olarak. Gerçekten her şeyi kazanmıştım.

- Hey! Palyaço mu? Geri dön!" diye seslendim ona, aklımda bir düşünceyle.

- Sana hizmet etmek için ne yapabilirim, bir tanem, sevgilim?" diye sordu, birdenbire ortaya çıktı. kayanın arkasından çıkıntı yapan büyük bir kafa.

- Bana sorunun çözümünü kendi başıma bulmam gerektiğini söylemiştiniz, yani... bu demek oluyor ki Tüm bunların bir çözümü var mı?" diye sordum, elimi sallayarak mağarayı tararken.

- Bilmiyorum.

- Bana yalan söylüyorsun.

- Neden sana yalan söyleyeyim ki? Sen benim tek arkadaşısın.

- Bana arkadaşlarımdan güçlerini benim üzerimde kullandıklarını ve bunun beni komaya soktuğunu söylüyorsunuz. Ve

Görünüşe göre deliliğe de. Bu kadar mı?

- Belki de.

- O zaman buradan çıkabilirim. Komam geri döndürülemez değil, burada sıkışıp kalmadım.

- Benimle kalacaksın! Oradan çıkamazsın!

- Tabii ki yapabilirim! Bana öyle söylemiştin.

- Öyle mi dedim?" diye sordu utanarak.

- Evet! Şimdi nasıl yapılacağını açıkla!

- Hayır! Hayır!

- Beni dinle, seni grotesk palyaço! Sana inanmıyorum! Arkadaşlarım asla gitmezdi.

İyi olup olmadığımı görmek için.

"Eğer onlardan gerçekten bana varlıklarını unutturmalarını isteseydim

Eğer bir sorun olsaydı bunu yapmayı reddederlerdi. Eğer bir sorun olsaydı bunu yapmayı reddederlerdi.

beni tehlikeye atmaktı! Şimdi bana nerede olduğumu söyle?

- Hiçbir yerde değilsin ve yalnızsın," dedi sabrı tükenerek. Ben senin tek arkadaşım. Gel ve oyna! çarpık ve gülünç bir sesle havladı.

- Hiçbir yerde miyim yoksa kafamın içinde mi sıkışıp kaldım? Bilmek zorundasın!

- Soru sormayı kes! Kafamı karıştırıyorsun.

- Ben hiçbir yerdeysem, sen de hiç kimsesin, hiçbir şeysin demektir!

benim aracım bir cazibe gibi çalıştı.

- Evet!!! diye bağırıldı. Ben senin korkunum, ben buradayım. Ben varım!

- Ne dedin sen?" diye sordum şaşkınlıkla. Sen benim korkum musun?

- Ben öyle bir şey demedim, sen uyduruyorsun! Kafamı karıştırmayı bırak! Ben senin arkadaşım, diğerleri gitti! Sen!

Bir tek ben kaldım!

Sonra, saatler süren bir dalgınlıktan sonra nihayet yanan bir ışık gibi, tıkladı karanlığın içine. En büyük korkularımın olduğu bir kabuslar dünyasına atılmıştım.

gerçek gibiydi. Çok büyük ve çok karanlık olan bu yer var olamazdı. Bırakın

Bu kabus gibi varlık. Her şey kafamda bir araya geliyordu. Tüm fobilerim

sıfırdan yaratılan tek bir yerde. Göz kapaklarımdan süzülen ışık

Kalev doğrudan aslanın inine girdiği anda bunu üretti. Bu sadece

Hajgar'ın işi. Bir kez daha Marine'in güçlerini kullanarak beni zihnime kilitledi,

Çocukluk fobim ve eminim pek çok başkası için de. Bu, çocukluğumdaki

Diğerleri. Yani komada değildim ama burası çok daha kötü görünüyordu. Ve diğerleri, kim

Savaşmak zorunda mıydılar? Onlardan nasıl şüphe edebilirdim?

Bir çıkış yolu bulmalıydım. İlk olarak, aşağı inmek zorundaydım.

yüksek sığınağımdan çıktım ve uzun süredir devam eden bu mantıksız korkuyla yüzleştim. İyi niyetimi ortaya koydum.

Bu durumdan nasıl kurtulacağım konusunda haklı olduğuma dair tüm gücümle dua ederek bu durum. Bununla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyordum ama polise gitmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

bu burlesk soytarı tarafından felç edildi.

Ayaklarım yere değdi ve bacaklarımın ağırlığım altında titrediğini hissettim. Zorundaydım Kendime gelmeli ve özgüvenimi yeniden kazanmalıyım. Hatıralarım hatalı olsa bile insan etine aç dev bir canavarla karşı karşıyaydım. Yani bu gülünç küçük palyaço beni Korku!

Arkamı döndüm ve onu aradım. Ortadan kaybolmuştu. Bu bana çok fazla geldi.

Hajgar gibi bir sadist için çok basit. Yanılmamışım. Kızıl kafa önümde belirdi.

- Sonunda oynamak istiyorsun!" diye gülümseyerek haykırdı.

- Hayır! Beni korkutmadığını yüzüne söylemeye geldim!

Sahte bir güven. Terli ellerim ve titreyen vücudum benim lehime değildi. Uyuşmuştum, dehşete kapılmıştım.

- Sana inanmıyorum," diye yanıtladı mırıldanarak.

Damlayan, yapış yapış yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı. Başını salladı ve bunu yaparken yüzümü inceledi.

Her ifademi. Bir milim bile kıpırdamadım ve yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım.

nefes alıyordu. Makyajının beyazı bazı yerlerde kuru ve çatlak, bazı yerlerde ise macunumsu ve yağılıydı.

Diğerleri. Kan kırmızısı gülümsemesi üst yanaklarına yayıldı. Kafam bana kaçmamı söylüyordu, ama vücudum işbirliği yapmadı. Bu "ihanetten" yararlanarak

Şeytanlar.

- Belki de haklısın," diye itiraf etti, bana sırtını dönüyormuş gibi yaparak, "belki de seni biraz Yalan söyledi. Sonra kendini bana attı.

Vücudunun üzerimdeki etkisi ve ağırlığı nefesimi kesti. Başım sertçe yere çarptı.

ve siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu. Bilincimi kaybetmemek için savaştım zorunda kaldım. Onun

Yüzü benimkinden sadece birkaç milimetre uzaktaydı. Geniş bir gülümseme yüzünü daha da çarpıttı.

Saçma bir yüz gördüm ve ağzından garip bir şekilde uzun ve keskin bir dil çıktı. Bir şey gördüm.

ince, keskin dişleri vardı. Sol yanağını aşağıdan yukarıya doğru yaladı.

Sahibiyle birlikte olmaktan mutlu bir köpek. Elleri omuzlarımı tutuyordu, bu yüzden

Mücadele etmedim. Başımı çılgınca sağa sola çevirdim, bir diğerinden kaçmak için

Saldırı.

- Seni tadıyorum, sonra... Seni yiyorum!" dedi, hala şarkı söylüyordu. Tadına bakıyorum, sonra seni yiyorum,

tekrarladı. Sanki içimde bir şeyler kırılmış gibi garip bir his kapladı içimi. Sonum böyle olamazdı!

Saçma sapan bir fobi tarafından yenildim. Hajgar beni bu kadar kolay alt ettiği için kına yakacaktı.

Marine'in hâlâ o delinin elinde olmasından bahsetmiyorum bile, benim kadar kötü durumda olması gereken diğerlerini düşününce içimde bir şeyler koptu. Birdenbire korkmadım, hiçbir şey

hissetmedim. Yavaşça ona doğru döndüm.

- Grotesk birisin ve sonsuza dek yalnız kalacaksın. Sana acıyorum, sen bir hiçsin! Ben artık bir Çocuk! Artık var olmak için bir sebebin yok!

Bu sefer sözlerim gerçektir. Onları içimde hissettim. Ve gözlerindeki bakışı gördüm,

ona tam güçle vurdular. Anında, koca kafası eğildi ve eriyip gitti, sadece bir kurşunla vuruldu.

Geriye sadece sümüksü, çok renkli bir havuz kalıyor.

Kendime toparlanmak için birkaç dakika verdim, orada oturup renkli çamura baktım, ve yavaşça ayağa kalktım. Su birikintisi ve onunla birlikte benim korkum da sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Ancak, hala çok basit görünüyordu. İçgüdülerim henüz bitmediğini söylüyordu. Yapmak zorundaydım. Bu yüzden devam etmeli ve bu büyük ve sonsuz tabuttan çıkmanın yolunu bulmalıydım. Bunu yapmak için, şunları yapmam gerekecekti. Diğer iblislerle savaştığından emindim.

XIII

Mağaranın etrafını dolaştım, her duvarı, her çatlağı araştırdım, ama hiçbir geçit görmedim. Daha önce aldığım yolu. Kederli bir şekilde adımlarımı geri çektim ve dar aralıktan çıkarken kendimi bir kez daha kayanın yüzeyine kazıdım. Ayaklarım yine kumun içindeydi, tehlikeli duman kraterlerini düşünerek.

Yorgun ve gergindim. Geri dönmek zorunda kaldım ve kendimi Devasa sauna moralimi ciddi şekilde bozdu. Artık tek başıma bir hapisanede olduğumu biliyordum. doğrudan Hajgar'ın hasta ve çarpık zihninin hayal gücünden. Beni bu durumdan kurtaracak çözüm Aynı durumda olan arkadaşlarımı düşünüyordum. Aynı durumda olan arkadaşlarımı düşündüm. Ben de aynı durumdaydım, hatta daha kötüsü. Biraz cesaret topladım, omuzlarımı kaldırdım ve Bu geniş alanda tetikte olmam gerekecek. Burada yaralanırsam sonuçları ne olur? Eğer Yanan buhar yüzünden biçimim bozulmuştu, uyandığımda da biçimim bozulmuş olacak mıydı? Bunu öğrenmek istemedim. Temkinli bir şekilde, üzerimdeki taşları izleyerek yavaşça ilerledim. Sonunda düzleşti. Sol tarafımda keşfedilmemiş bir fay gördüm. Yavaşça yürüdüm. İlerlememi engelleyebilecek en ufak bir ses ya da harekete karşı dikkatliyim.

Çocukluk kabuslarıma musallat olan palyaço ile yaptığım görüşmeden sonra Başımın köşesine ne düşebilirdi ki? Tünelden bir mağaraya çıktım. bir öncekinin aynısıydı. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca mağaradan mağaraya geçerek devam ettim. Hepsi tamamen aynı görünüyordu ve değişmeyen manzarada herhangi bir çıkış yolunu gösteren hiçbir şey yoktu. Umudumu kaybederek yere oturdum, başımı dizlerime gömdüm ve sessizce hıçkırmaya başladım.

- *Denizci. Lütfen, her neredeyse, bana yolu göster.*

Kendimi yalnız ve kaybolmuş hissediyordum. Artık hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ben bir kuklaydım.

ve bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulamadım.

Üzülmeye devam ederken, beni döndüren varlığı hemen fark etmedim.

etrafta. Başımın arkasında hafif bir fiske hissettim. Aniden başımı kaldırdım.

Başımı kaldırdım ve daha önce bana yol göstermiş olan ateşböceğini sevinç ve rahatlamayla keşfettim.

Denizci izi. Canavar tekrar bana doğru koştu. Aurora haklıydı, hala

Aklımda biraz Marine vardı ve o da bana yardım ediyordu.

- Sorun değil, seni takip edeceğim," dedim ona doğru.

Ayağa kalktım ve elimi sallayarak gözyaşlarımı kuruladıktan sonra kendime rehberlik edilmesine izin verdim. O

beni uzak duvara götürdü ve donup kaldım.

- Ne yapıyorsun? Buradan çıkış olmadığını görebiliyorsun," dedim.
Ateşböceği hareket etmedi. Sadece gözlerimin önünde donmuş bir ışık noktasıydı.
- Bana gelmek zorunda değildin!" Sabrım tükenirken dişlerimin arasından tısladım.
"Neden artık hareket etmiyorsun? Neyin var senin?
Kendimi kaybediyordum ama bu onu üzmüş gibi görünmüyordu. İrkilmedi.
- Sonunda ne istiyorsun? Ne yapmalıyım?" diye sordum, yine de başarılı olamadım.

Böcek, kırmızımsı yeşil duvarın karşısında hareketsiz kaldı. Umutsuzluk tekrar üzerime çöktü.
Marine çağırımı duymuştu ama bana yardım etmek istiyor gibi görünmüyordu. Belki de öyleydi,
O da kabus dünyasında sıkışıp kalmıştı ve ikisini aynı anda idare edemiyordu. O da
Beni oraya, o duvara getirmesinin bir nedeni olmalıydı.
Artık gideceğim yönü bildiğime göre, çözümü kendim bulmak zorundaydım.
Hajgar'ın bizi şeytanlarımızla, fobilerimizle yüzleştirdiğini anladım. Marine bana gösteriyordu
Gerisini ben hallederim.

- Pekala, özetleyelim! İleri geri volta atarken yüksek sesle haykırdım.
"Palyaço benim çocukluk korkumdu. Ama bu duvar ne anlama geliyor? Kendime sordum,
hep yüksek sesle. Bu da korkularımdan biri mi?
"Ateşböceği mi? Bu konuda bir fikriniz var mı?

Ama o aşılmaz olarak kaldı. Çözümü kendim bulmak zorundaydım. Boşluğun etrafından dolaştım,
ama bir delik açmak için alet olarak kullanılabilecek hiçbir şey görmedim. Daha sonra
Beni bir çıkıştan ayıracağını umduğum engele karşı avuçlarımı tutmaya çalıştım. Deniyordum ki
Ama saatlerdir, hatta belki de günlerdir kilitliydim. O da
Ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikir edinmek zordu. Aç ya da uykulu hissetmiyordum. Bitkin
düşmüştüm.
Psikolojik olarak ve vücudum ağrıyordu ama zaman hakkında bir fikre sahip olmak bana yardımcı
olmadı.
geçti. Sakinleşemiyordum. Diğerlerinden çok uzun süre ayrı kalmıştım ve iyi olup olmadıklarını
bilmeme imkân yoktu. Marine kötü durumdaydı. Acil yardım almazsa ona ne olacaktı?

Düşüncelerimin içinde kaybolurken kendimi avuçlarımla duvarı okşarken buldum. Dokusu benziyordu
Tırnaklarımla kazmaya başladım ve kumun ellerimin altında yuvarlandığını fark ettim. Tırnaklarımla
kazmaya başladım ve kumun
Toprak gevşekti. Birdenbire kendimi kaptırarak toprağı cılgınca eşeledim. Bir başlangıç
Bir tünel oluştu ve hiç düşünmeden üst bedenimi içine çektim. Bu daha zordu
Galerinin çökeceğinden ve toprağın çok derin olacağından korkuyordum.
aniden beni gömdü. Kontrol edilemez bir panik içinde, deli bir kadın gibi toprağı sürdüm.
O kendi yaptığım mezara diri diri gömülme düşüncesi beni boğdu. Saniyeler,
Sonra dakikalar saatler gibi geldi. Birden elim içinden geçti ve bir ışık çarptı.
Kendimi mezarım olabilecek bir yerden çıkardım. Yere düştüm ve sinirlerim bozuldu.
Yanaklarımdan aşağı bir gözyaşı seli aktı. Nefesimi sakınleştirmeye çalıştım ve devam ettim.
Zihnimi. Hajgar psikolojik işkence konusunda çok iyiydi, bunu ondan alamazdım.
Sonunda ayağa kalktım ve saçlarımla kaplayan fazla kiri silkeledim,
yüzüm ve kıyafetlerim. İkinci korkum olan klostrofobinin üstesinden gelmiştim.
Etrafıma bakındım ve kendimi tekrar ormanda buldum. Mağara arkada kaybolmuştu.
Ben. Göz alabildiğince sadece ağaçlar vardı. Henüz ormandan çıkmadığımı düşünüyordum ama
daha az kilitli kaldım.

XIV

Dümdüz ilerlemeye ve patikayı takip etmeye karar verdim. Bu yol bir tuzak gibi kokuyordu, ama bu Dünya kendi başına bir tuzak olarak kaldı. Ve anladığım kadarıyla, kendime rağmen hayatta kalmak zorundaydım.

korkularımdan kurtulmak için. O yüzden ben de işin özüne inebilirim.

Herhangi bir gürültü ya da manzara değişikliği fark etmeden uzun bir süre yürüdüm.

Her şey monoton ve şaşırtıcı değildi. Hiçbir kuş cıvılamıyor, hiçbir dal çatırdamıyordu. I

Sadece toprak yolda yankılanan ayak seslerimi duyabiliyordum. Birden tanıdık bir ses duydum.

Vücudumda bir adrenalin patlaması oldu. Caleb'in derin ama nazik sesini tanıdığım da heyecan

rahatlamayla karıştı. Yeterince uzakta görünüyordu. Bacaklarımdan beni taşıyabileceği kadar hızlı

koşmaya başladım. Nefes nefese ve ter içinde, ortasında devasa bir uzay gemisi olan açık bir alana

geldim. Kafamı kaldırıp devasa metal yığınının baktım ve başımın döndüğünü hissettim. Hemen

aşağıya, arkadaşlarıma baktım. Onları tekrar gördüğüm için o kadar mutluydum ki gözlerimden

rahatlama yaşları aktı ve hiçbir şey yapamadım. Ancak çok geçmeden bir şeylerin ters gittiğini fark

ettim. Bir araya toplanmış, yan yana, "i" gibi dimdik duruyorlar ve hiç kıpırdamadan bana bakıyorlardı.

Bu garip tavır beni ürpertti ve kendimi onların kollarına atmamı engelledi. Sonra Marine'in pembe

tenine yeniden kavuştuğunu, koyu halkalarının kaybolduğunu ve güzel sıcak kahverengi saçlarının

yeniden eski hacmine kavuştuğunu fark ettim. Güzel bir yeşil ve altın kurdele bağlanmıştı.

- Biz ayrılmadan önce bize ulaşmayı başardığınıza sevindim," dedi Caleb.

monoton.

- Ne oldu? Gidiyor musun? Şimdi mi?" diye sordum paniklemiş bir ses tonuyla.

- Evet, zamanı geldi," diye devam etti Marine aynı kopuk ses tonuyla. Eve gitmek zorundayız.

- Ama sen neredeydin? Sen de mağarada kilitli miydin?

- Tartışacak vaktimiz yok," diyerek Aurora sözümü kesti. Bizi bekliyorlar.

- Ama... ama ben ne yapacağım?

- Önemli değil," diyor David bana bir bakış bile atmadan.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar artık umutsuzluk gözyaşlarına dönüşmüştü. A

Korkunç bir ıstırap göğsümü sardı, öyle ki nefesim kesildi. Arkadaşlarım kaldı

Hiçbir şey söylemeden, cansız, ruhsuz robotlar gibi.

- Öylece çekip gidecek misin? Yaşadığımız onca şeyden sonra?

- Vedalaştığımız için mutlu ol," dedi Po.

Panik ve çaresizlik beni ele geçirdi. Artık vücudumun kontrolü bende değildi.

En düşük noktadaymışım gibi hissediyordum ve hiçbir tepki vermiyordu. Kendimi kötü

hissediyordum ve hiçbir tepki vermiyordu. Şu anda

Tam o anda, kederimden ölebileceğimi ve ölümümün de

genel kayıtsızlık. Kafamın içindeki küçük bir ses bana tüm bunların kötü bir rüya, bir büyü olduğunu

söylüyordu, tıpkı palyaçoyla bire bir görüşmem ya da kaçış olmayan o lanet mağara gibi. Ama bu

sefer farklıydı, sakinleşmiyordum. Nefes alamıyordum, çünkü şu anda yaşadığım kâbusun gerçek

dünyada kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Bunun sadece bir kurgu olduğuna, uyanmak için aşmam gereken bir engel daha olduğuna kalben ikna olsam da, yakında gerçekleşecekti. Komada da kalsam, uyansam da aynı sahneyi yaşayacaktım, o halde neden zahmet edeyim ki?

Göğsüm ağrımaya başladı ve nefesim kesildi. Hava gittikçe daha da boğucu bir hal alıyordu.

Boğulmama neden olan bir tür hıçkırık hissettim. Elimi göğsüme koyduğumda

Sudan çıkmış balık gibi.

Bu dünyadaki ölümüm gerçek dünyada etkili olur muydu? Sadizm ve

Hajgar'ın kötü niyetinden hiç şüphem yoktu. Demek böyle bitecekti.

Kaybetmişim. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu, birkaç dakika içinde bayılacaktım.

Saniyeler. Yere yığıldım ve ağır bir şekilde yere düştüm. Gördüğüm son görüntü Caleb'a aitti.

yavaşça bana doğru yürüyordu. Zümrüt gözleri muziplikle parlıyordu ve yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

mükemmel dudaklarında. Sonra üzerime bir karanlık çöktü.

Birden gözlerimi açtım. Burnum köpüğün içinde, nefes almak için çabaladım. Ben vardı

Sanki yüzeye çıkmışım ama çok uzun süredir suyun altındaymışım gibi bir izlenim edindim.

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerim ağrıyordu. Ölümden kıl payı kurtulmuştum,

Vücudum şok halindeydi. Etrafımdaki gürültü beni daha çabuk ayağa kalkmaya zorladı.

Ruhlar. Hâlâ travma geçiriyor ve nefes nefeseyken kendimi en yakın ağaç gövdesinden yukarı çektim.

Benim

Gözlerim birkaç saniyeliğine ellerimdeki ve kollarımdaki çiziklerde durdu.

Neden ölmemişim? Gittiğimi hissettim.

Birkaç metre ötede, benimle aynı durumda görünen Aurora'yı gördüm, derisi yüzülmüş, kirli ve kötü bir haldeydi.

Nefes nefese kalmıştım. Sonra David'in Caleb'in yardımıyla acı içinde ayağa kalktığını gördüm.

Birbirlerine sarılmışlardı.

Hepimiz komaya girmeden önce ikimiz de Marine'in bağlı olduğu ağacın yanındaydık. Ama o gitmişti, Hajgar da öyle. Caleb elinden geldiğince bana doğru ilerledi.

- İyi misin?" diye sordu.

- Evet, ben iyiyim... Ya sen?

- Daha iyiye gidiyor" dedi ve bana sarıldı.

Birdenbire, korkunç bir ısırapla kendimi onun kucağından kopardım ve çılgınca bir çıkış yolu aradım. Silahla vurulduğumuzda benden çok uzakta değildi herhalde. Silahla vurulduğumuzda benden çok uzakta olmamalıydı.

bu yoğun ışıktı. Ve Hajgar başka bir tutsakla uğraşmazdı. Ama acaba

Bize yine ihanet mi edeceksin? Umutsuzca düşmanımızla Organza'ya gitmek isteyen o.

Onu aramak zorundaydım. Her yerim ağrıyordu ama kendimi devam etmeye zorladım, onu

aramalıyım. Aurora hâlâ gözyaşları içinde Po'nun kalkmasına yardım ediyordu. Kanaması vardı ve alnında ve göğsünde birden fazla yara vardı. David ve Caleb ise sadece şok olmuş görünüyorlardı.

- Bulunduğun yerden Henry'yi görebiliyor musun?

Hepsi başını salladı, hiçbirinin bana cevap verecek gücü yoktu. Kendime dallardan yardım ettim ve

Ben onu aramaya çıktım, Caleb ise yolumun üzerinde bulduğum diğer yöne.

- Henry!" diye zayıfça seslendim.

Ondan hiçbir iz yoktu. Zayıflamış bedenimi sürükleyerek yavaşça yürümeye devam ettim.

Yaralı. Önümdeki yaprakların hissiyatı dikkatimi çekti. Biraz daha geri gittim.

Bu sefer son kaynaklarımı da kullandım. Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

karnım. Bir elimle dalları geriye ittim ve diğer elimle ağaçlara tutundum. I

Dallardan ve eğrelti otlarından oluşan bir çalılıktan çıkmaya çalıştım ve hemen anlayamadığım bir manzarayla karşılaştım. Gözlerimin gördüklerini analiz etmek beynimin ve bedenimin uzun zamanını aldı. Öğretmenimin hareketsiz bedeni. Açık bir yaradan korkutucu miktarda kan akıyordu. Her iki eliyle de karnına bastırarak boş yere kanamayı durdurmaya çalışmıştı. Şok içinde bir an donup kaldım.

- Alicia.

Hâlâ hayattaydı. Adrenalin beni ele geçirdi ve vücudum sonunda hareket etmeye karar verdi.

Başladım

Ona doğru koştum ve başucunda diz çöktüm.

- Henry, hayır, hayır, hayır! Olamaz. Ne... Ne oldu?

Hıçkırma hıçkırma.

- Ben... Ben oradan çıktım...

Öksürdü ve ağzından kan fışkırdı.

- Yardım edin, diye bağırdım. Gelin ve bana yardım edin!

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, tüm vücudum titriyordu. Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu,

Şoktaydım ve ona yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Panik ve dehşet içinde onu sıktım.

Zaten çok kan kaybetmişti ve hala bu delikten dışarı sızıyordu.

Ellerimi tuttu, yapış yapış yaptı. Ellerimi tuttu, yapış yapış yaptı. Onları sıkı tüm gücüyle.

- İyi olacağım. Dışarı çıkabildim çünkü artık korkmuyorum. Hayatımın aşkını ve kızımı kaybettim.

Tekrar öksürdü ve ağzından kırmızımsı bir damla daha çıktı.

- Bana yeniden yaşama arzusu veren tek kişi sensin. Ve sen beni affettin" diye devam etti. acı içinde.

- Bunu sana Hajgar mı yaptı?

- Neler olduğunu anladığımda kendimi ona attım. Hepiniz içerideydiniz.

Acı çekiyorum.

- Yapmamalıydın.

- Borcumu ödedim.

Başımı boynuna gömdüm ve ağladım. Arkamdan bir ses duydum. Diğerleri

Ama kimse hareket etmiyordu. Nedenini biliyordum. Yapılacak bir şey yoktu, Henry

bizi terk etmişti.

XV

Güçlü kollar beni Henry'nin vücudundan çekti. Sahip olduğu azıcık güçle mücadele ettim. Gitmiştim. Çığlık attım ve beni tutan adamı tekmeledim.

- İntikamını alacağız, söz veriyorum!

Sesi sakın ama öfke doluydu. Bunun boş bir söz olmadığını anladım. David bize katıldı ve bana da sarıldı. Bakışlarım Po'nun üzerine düştü. Henry'ye çok sert davranmıştı, görülmeye değer bir manzaraydı. Yaraları, yüzünde görülebilen üzüntü ve suçluluk duygusunun yanında hiçbir şeydi.

gözlerinde.

- Onu bu şekilde bırakamayız," diye hıçkırdım.

- Ben ilgilenirim. Hazır olduğunda seni ararım," diyor Caleb yüzünü ekşitmeden.

- Gelin, ateş yakayım" diyerek David bizi davet etti.

Beni omzumdan tuttu ve onu biraz daha takip ettik. Yere oturduk, ayaklarımız yere basıyordu.

Diğerleri boşluğa bakıyordu, zihinlerinin bir kısmı muhtemelen hala o yerde takılıp kalmıştı.

esir tutuldukları yerde. Bana gelince, ağladım. Tekrar ve tekrar. Akıntılar

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Henry, Hajgar'ın güzel vaatlerine inanmakla saflık etmişti ama asla kötü bir niyeti olmamıştı. Tam tersine.

Ve onun hayatı çok üzücüydü. Ve onun hayatı o kadar üzücüydü ki... Daha bağışlayıcı olmadığım ve özellikle de onun çocuk olduğu gerçeğine daha açık olmadığım için kendime kızıyordum.

ona daha da minnettar oldum. Bana birlikte konuşarak zaman geçirdiğimizi söylemişti.

Tüm bu olaylar başlamadan önce onu incelemiştim ama tanıımıyordum. Tanımıyor muydum?

Ne tür bir bencildim ben? Ne tür bir bencildim ben?

Sevdiğiniz birinin ölümünden sonra kendinizi suçlu hissetmeniz normaldi, ancak şunu kesinlikle biliyordum ki

Kızacak çok şeyim var.

Caleb'e bakmaktan kendimi alamadım. Çıplak elleriyle kararlılıkla kazdığını görebiliyordum. O

hepimizi kurtarmak için kendini feda eden dostumuza son bir saygı duruşunda bulunmak için son

gücünü kullanıyordu. Onun müdahalesi olmasaydı, hepimiz Hajgar'ın tuzağına düşecek ve hâlâ kâbus dünyalarımızda ya da daha kötüsünde sıkışıp kalacaktık.

David çantasından bir matara çıkardı ve birkaç yudum aldıktan sonra elden ele dolaştırdık. Ben aldım.

Ellerimde kalan kanın bir kısmını biraz suyla temizleme fırsatını değerlendirdim, sonra bir

Yerden bir bez parçası aldım ve son izlerini de silmeye çalıştım. David bana

ay havlusunu yavaşça elinden aldı ve yavaşça masaya doğru ilerlemeden önce kısa bir süre ıslattı. Başımı ona doğru kaldırdı ve yüzümü sildi. Başımı ona doğru kaldırdı ve yüzümü sildi. Bakışlarım onunkilerdeydi.

Ona içten içe teşekkür ederken yıkılmamak için kendimi zor tutuyordum.

- İşte," dedi Aurora Po'ya ve ona bir taş uzattı.

Ovaldı ve yeşil rengi içinde dönüyor gibiydi.

Sen kesinlikle büyük bir boo-boo adamısın," diye nazikçe onunla alay etti.

Po nesneyi aldı ve sol i cebine yerleştirdi. Tahminime göre bu taş

Hajgar'la dvştkten sonra beni komaya sokan gezegenden geliyordu. Bu

Organza'nın z. Arkadaşım Nageur'u, o korkunç yaralardan iyileştirmişti.

Bu nedenle onlardan kurtulmak kolay olacaktır.

- Teşekkür ederim. Beni o lanet canavarla savaşmam için geri gönderdi!" dedi tiksiniş bir Po.

- Kardeşimin ölümünü tekrar tekrar yaşıyorum," diye itiraf etti Aurora, gözlerinden yaşlar boşanarak.

- Doğa bana karşı dönüyordu, kapana kısılmıştım, Marine'e ulaşamıyordum,

David sırayla açıkladı.

Arkadaşlarım korkularını kovmak istercesine birbiri ardına teslim oldular.

gücümün ötesinde.

- Alicia?" Aurora beni davet etti.

- Asıl kabus şimdi.

Aniden ayağa kalktım ve Caleb'e katıldım.

melerek Henry'nin bedenini kaplayan toprağı paketledi. Elimi onun üzerine koydum.

Omuz.

- Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

- Po'nun başına gelenler için onu suçladım ama o kefareтини büyük ölçüde hak etti. Bu iyi bir insandı. Böyle bir sonu hak etmemişti.

Ayağa kalktı ve elimi elinin içine aldı. Birbirimizin son dinlenme yerine bakıyorduk.

arkadaşımız. Birkaç dakika sonra diğerleri de bize katıldı. David yanımda duruyordu.

Destekleyici bir hareketle kollarımı omuzlarıma doladım. Po ve Aurora, biraz geride durmuş, gözlerini sessizliğe gömülür.

- şimdi ne yapacağız?" diye sordum, tamamen kaybolmuş bir halde.

- Bedeli ne olursa olsun devam etmeliyiz. Marine'i ve halkımızı terk edemeyiz, Aurora açıkladı.

- Rakibimiz yok!" diye haykırdı David.

- Oh, evet! Eğer kendi glerinizden korkuyorsanız, başımız belada demektir," dedi Po.

- Benimle uğraşma!" diye kükredi David.

- Ya da ne?

David kendini Po'nun üzerine attı. Her iki taraftan da yumruklar geldi ama Po hızla üstünlüğü ele geçirdi.

Davut rakibinin ağırlığı altında ezilerek yere yığıldı. Artık kendini savunamazdı. Po in

tekrar tekrar saldırma fırsatını yakaladı. Caleb onları ayırmak için müdahale edemeden önce, bazıları

Kökler yerden çıktı ve yüzücünün bileklerini sardı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama

doğa daha güçlüydü. Bir başka kök toprağı yardı ve ayak bileklerini yakaladı. Ayağa kalktı.

Ayaklarından asılı, bağlı ve ağzı tıkalıydı.

fkeden kıpkırmızı kesilen David ayağa kalktı, kanlı dudağını eliyle sildi ve

Giyisilerindeki kir ve yaprakları temizlemek için tozunu aldı.

- Peki, poiscaille şimdi ne diyor?!

- Bir erkek olmuşsun dostum," dedi Caleb, sırtını sıvazlayarak. Sen beni etkiliyor. Neredeyse beni korkutuyorsun!

- ıkarın onu!" diye emretti Aurora, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

- Bir dakika içinde.

Ortalık nihayet sakinleştğinde David Po'yu çözmeye koyuldu. Po köşesinde somurtuyordu, Grubun en zayıfı olması gereken arkadaşı tarafından alaya alındığı için kızgındı. Eşyalarımızı topladım, Hajgar ve Marine'i takip etmek için bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu. Onlar

hiç şüphesiz son çalışan gemiye doğru gidiyorlardı. ile Marine sayesinde elindeki güçler, kendisine karşı olan son isyancıları da kıyma haline getirecekti. koruyorlardı. Gitmesine engel olmalıydık, yoksa her şey biterdi. Grubumuz Dünya ve gezegenleri düşmanlarının eline geçecek ve bu düşmanlar da Dünya'yı ellerinde tutarak tam güce sahip olacaklardı. Denizci boyunduruğu altında.

Birden omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Endişe beni şiddetli bir şekilde düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bu Zihnimde bir görüntü dondu. Dişleri olan kocaman bir canavar. Kanlı.

- Çocuklar," diye fısıldadım, hareket etmeye cesaret edemiyordum.
- Ne?
- O.. o burada.

Sanki aniden hatırlamışım gibi tüm vücudum kontrolsüzce titremeye başladı. önceki yüzleşmelerini hatırladım. Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışmak için ellerimi uyluklarıma koydum. Mümkün olduğunca hareketsiz kalmak zorundaydım. Hayatta kalma içgüdülerim bu adamın varlığı tarafından tamamen geçersiz kılınmıştı. görünmez canavar. Kaçmalı mıydım yoksa hareketsiz mi durmalıydım bilmiyordum. Her iki durumda da, eğer isterse, boğazımı parçalamakta hiç zorlanmayacaktı. Dördü de dondu kaldı. Ne olduğunu hemen anladılar.

- Kımıldama," diye emretti Caleb.
- Gerçekten hareket edebileceğimi düşünüyor musun? İstesem bile, benim Vücudum artık bana cevap vermiyor.

Nefesini tekrar boynumda hissettim. Gözlerime acı dolu yaşlar doldu. Midem bulanıyordu. Her an bana son darbeyi indirebilirdi. Hiç zorlanmayacaktı. tek bir dişle kafamı koparabilir, beni tamamen parçalayabilir veya derimi yüzebilir Kanama etkisini gösterene kadar. Bunun yerine, başıma gelebilecek en iyi şey olduğunu düşündüğü şeyi bana verdi. Sırtımın alt kısmına bir kafa darbesi gibi görünüyordu. Hareketi benden küçük bir şaşkınlık çılgılığı kopardı ve ben de İleri. Ne yapmaya çalışıyordu? Belki de yemeğini bitirmeden önce onunla oynamak istiyordu, tıpkı yeni yakaladığı fareyle sadistçe oynayan bir kedi gibi.

David konsantre oldu ve benim gösterdiğim yerden uzun, ince kökler çıkardı. canavarın varlığı. Kocaman eller gibi kapandılar ama sadece boşlukla karşılaştılar. Canavar saldırıyı savuşturmuştu. Şimdi bir karşılık bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Caleb beni enerjik bir şekilde arkasına iterek Malgrive'i engelledi. Arkasında kaldığımdan emin olmak için etrafında döndü. Ama ikinci bir kafa darbesi sırtımın alt kısmına isabet etti.

- Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum," diyorum gruba. Şimdiye kadar hepimizi katletmiş olabilirdi.

- Onun küçük oyunu umurumda değil, bir açık bulduğumuz anda onu vururuz!
- Sanmıyorum.

Ben cümlemi tamamlayamadan bir dal çatırdadı ve yüzücü kendini dalın üstüne attı. Görünmez hedefi. Artık yere değmiyor, umutsuzca rotasında kalmaya çalışarak önümüzde uçuyordu. Canavara tutunarak. Rodeo birkaç dakika daha sürdü, sonra üzerinden atıldı. Ağır bir şekilde yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken küfretti.

- Bana yardım etmeyi denesen ölür müsün?
- Küçük oyunu devam etti. Vücudumun her yerinde çürükler oluşmaya başladı. Çok sert vurulduğu için vücudu.
- Onda kesinlikle bir sorun var," diyorum onlara, hâlâ Caleb'in arkasına saklanarak.
 - Sadece sinirlerimizle oynamak istiyor," diyerek Po hücum pozisyonundan müdahale etti.
 - Alicia'ya katılıyorum," diye itiraf etti David.
 - Evet, davranışları normal değil," diye devam etti Aurora. O oyun oynayacak bir tip değil kurbanlarını. Ancak, kendi tarafındakilere yaptıkları göz önüne alındığında, muhtemelen aklını yitirmiştir,
- Hajgar'ın klonlarına atıfta bulunarak devam etti.
- O zaman ne yapacağız?" diye sordu Caleb.
 - Saldırıp saldırmayacağını görmek için saatlerce daireler çizip durmayacağız.
- O zaman, diğer çirkin olan çok uzakta olamaz. Burada çok uzun süre kalmamalıyız. uzun," diye bitiriyor Po.
- Ne önerirsiniz?" diye sordu Caleb.
 - Beni onunla bırakın," diye aniden araya girdim.
 - Pardon?
- Caleb teklifim karşısında o kadar şaşırmıştı ki dönmeyi bırakıp bana baktı.
- İstediyi benim, değil mi? Ve ben hiçbir şey için gerçekten "sayılmayan" tek kişiyim.
- Sonra ne olacak? Eğer bana bir şey olursa, bu sana kaçıp Hajgar'ı kovalaman için zaman kazandırır. Kararlı bir ses tonuyla söyledim.
- Yok artık!
 - O haklı, sarışın yalvardı. Henry'yi gömmek için yeterince zaman harcadık... pardon, Alicia... Buradan çıkmamız gerek.
 - Seninle kalacağım!
 - Birkaç dakikadır sessizce konuşmamıza izin veriyor, sence bunu gerçekten istiyor mu? Bizi öldürmek mi? Başından beri sana onun davranışlarının normal olmadığını söylemeye çalışıyordum. O bize zarar vermek istemiyor, bunu hissedebiliyorum.
 - Böyle bir risk almanıza izin vermeyeceğim! Bizim için kendini feda etmek zorunda değilsin.
 - O haklı," diye kabul etti Po. Ben de kalıyorum.
 - Hiç dinlemiyorsun.
- Geri çekilmelerini beklemekten yorulduğum için yavaşça bulundukları yere doğru ilerledim, varsayımsal olarak, canavarın yeri tespit edildi.
- Dikkatli ol," diye fısıldadı Caleb bana, ama müdahale etmeden.

İlgüdülerime güvenirdi. Arkadaşlarım gibi güçlerim olmayabilirdi ama Bu bana nadiren oyun oynamıştı. Kolumu açtım ve elimi önüme uzattım, sonra bekledim. İlgüdüsel olarak nefesim kesildi ve hareketsiz durdum. Yine çatlama sesi duydum ve Malgrive bana doğru ilerlerken dalların kırıldığını gördüm. Kalbim duracak gibi oldu, ellerim nemlendi ve tüm vücudum titremeye başladı. Kaçmak, ağlamak, çılgın atmak istedim ama elim havada donup kaldım, tüm gücümle kendime güvenmekte haklı olduğumu umuyordum. Sonunda avucumun içinde küçük bir dokunuş hissettim. Canavar bana bir kafa darbesi daha atmıştı. Bununla ne demek istemişti? Elim

önümdeki boş alanı çılgınca okşamaya başladı. Dokunduğumda canavarın saçları pürüzlü ve yağlıydı. Yosun, dal ve topraktan oluşan zemin onun ağırlığı altında ezilmişti. Şimdi önümde yatıyordu.

- Sence yaralandı mı?

- Hiç sanmıyorum. Yerde kan izleri olabilir.

- O zaman onun sorunu ne?" diye sordu balık, rodeosunu kaybettiği için hâlâ üzgündü.

- Sanırım biliyorum," dedi Aurora. Size söylediğim gibi, bizim gezegenimizde Malgrive'ler Tehlikeli. Bunlar tehlikeli çünkü Hajgar tarafından yetiştirildiler, işkence gördüler ve eğitildiler. Ama temel olarak, çok uysal ve çok faydalıdırlar.

- Nasıl oldu da tekrar zararsız biri oldu?

- O kadar da zararsız değil," diye araya girdi David. Sanırım daha önce gördüğümüz tüm klon cesetleri Hajgar'a rastlamak bize aksini söyleyecektir.

- Bu da onun taraf değiştirdiğini kanıtlıyor, dedim.

Malgrive'i bol bol okşayarak rahatlatmaya devam ettim. Zaman zaman beni itip kaktı.

Durmamam için hafifçe.

- Ya da aklını kaybettiğini," diye araya girdi Po kuşkuyla.

- Bu yüzden bize kirli işleri kendisinin yapmak istediğini söyledi! Gözden düştüğünü biliyor. söylediği gibi," diye anladı Caleb.

- Evet, öyle! Bence davranışlarınızı değiştirdiğinizde, Marine ve ben Efendisine saldırdığına göre, beyninde bir sıfırlama olmuş olmalı.

- Ya da belki sadece istismar edilmekten bıkmıştı!

- Ona çok çabuk bağlanmayın ve her şeyden önce ona güvenmeyin," dedi Aurora, her zaman tetikteydi.

korumaları.

- Hajgar ölmemizi istiyor, bu yüzden bunun onun planının bir parçası olduğunu sanmıyorum, dedim. Malgrive'in yattığı yeri gösterdi.

- Bilmiyorum ama bu lanet böceğin neredeyse en iyi arkadaşını öldüreceğini unutma.

Po!

- Bunu biliyorum! Ama herkes ikinci bir şansı hak eder! Henry ile bunu mahvettik, Gözlerim yaşarak devam ettim, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağız. Ve bunun avantajını hayal edebilirsiniz.

Malgrive bizim tarafımızda olduğu için kazandığımızı mı düşünüyorsun?

- Ama hala isteksizim. Ama hala isteksizim. Yapılacak en akıllıca şey onu şimdi öldürmek olacaktır. Biz almamalıyız

Risk yok.

Canavar inledi ve koca kafasını kollarımın arasına alarak kalçalarımın üzerine devrilmeme neden oldu.

- Po! Lütfen inek derini gezintiye çıkarır mısın?

- Neden 'benim'?" diye kekeledi, yüzü kızarmıştı.

- Oh, sorun yok! Birbirinizle göz göze geldiğiniz için ikinizin de yandığını düşünmüyor musunuz?! Bu Avrupa Birliği, kendi taahhütlerini yerine getiremeyen bir öğretim görevlisidir.

Aurora morardı. Ben çok ileri gitmiştim ama o bunu hak etmişti. O, her zaman

ilk olarak bize neleri yapmamıza izin verildiği ve özellikle neleri yapmamızın yasak olduğu konusunda ders verdi.

Sonunda, gezegeninin arkaik yasalarının bir üyesi olan kadın, başka bir büyük aileden gelen bir adama aşık oldu. Buna göre

Onun da bir parçası olduğu tahıllar gezegenlerine hükmediyordu. Klanlar da öyle değildi,

her koşulda, karıştırın. Yani bir yüzücüye aşık olan zeki bir kadın

Yanlış. Marine ve David'in yanı sıra Caleb ve benim de birlikte olmamı yasaklamıştı. Ben saklamıştım.

O zamana kadar kendimle ilgili hiçbir şüphem yoktu ama onun ikiyüzlü otoriter davranışlarına daha fazla dayanamadım.

- Ne demek istiyorsun? Po, bu doğru mu?" diye sordu David şaşkınlıkla.
 - Ben... Hayır... Tabii ki hayır," diye cevap verdi rahatsız bir şekilde, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu muhatap ve isyancıların lideri.
 - Bu kadar büyük bir şeyi nasıl kaçırdık!" diye haykırdı Caleb.
 - Ama hayır! Aramızda hiçbir şey yok," diye kendini savunmaya çalıştı Po.
 - Kesin şunu! Bugüne kadar seni hiç kekelerken görmemiştim ve genelde çok konuşkan olan Aurora artık ağzını açmıyorsun," diye belirtti David.
 - Haydi! Biraz yürüyelim," diyerek Po teslim oldu ve ten rengi değişen sarışının elini tuttu. kıpkırmızı oldu.
- Yavaşça uzaklaştılar. Sessizlikleri şüphelerini doğruladı ve bu da beni öfkeliendirdi. Bir gün Bize ahlak dersi veren Bayan Mükemmel'in kendisi de yenik düşmüştü. Birkaç yıl önce Kendisi uymasa da bana kuralları ve yasakları hakkında vaaz verirdi.
- Ahahah! Aurora'nın gagasını çarpmayı başardın. Tebrikler," dedi David ve beni korkumdan kurtardı. Yansıma.
 - Bizden daha iyi olmadığı halde sürekli bu konuyu açmasından bıktım!
 - Bize neden daha önce söylemediğinizi anlamıyorum!
 - Emin değildim. Ama ikisinin de verdiği tepkiye bakılırsa, hiç şüphe yoktu. Ve düşündüm ki kendini bizim yerimize koyup destek olacağını düşündüm.
 - En azından biraz huzur ve sessizlik kazandık!
 - Cehennemden gelen çift!" diye haykırdı David kahkahalar atarak. Kız ağrısı ve Sen yaramaz bir kızsın!

Gözleri parladı, elmacık kemikleri kızardı ve kısa süre sonra bir kahkaha krizine girdi. iletişimsel. Rahatlamış ve nefes nefese kalmış bir halde üçümüz de Malgrive'in gözlerimizin önünde belirmesine şaşırmıştık. Kahkahalarımız aniden kesildi ve sessizce durup ona bakmaya başladık. Bizden birkaç metre ötede duran devasa canavara bakıyordum. Ağzı bir canavarın ağzıydı. Ama vücudu daha çok bir kurtla başı derde girmiş bir boz ayıinkine benziyordu. Kirpi. Sırtındaki tüyler birbirine yapışmış ve çok sayıda sivri uç oluşturmuş gibiydi. Sadece gözleri bize karşı olan niyetini ele veriyordu. Aynı anda hem üzgün hem de nazikti. Yalan. Anladığım kadarıyla Malgrive bize görünür hale gelerek bize güvendiğini gösteriyordu. Artık önemli bir müttefikimiz vardı. Aurora ne derse desin, o bizim yanımızda kalacaktı.

XVI

Po ve Aurora on beş dakika sonra döndüler. David'in ruh hali değişmek için zaman bulmuştu. hem de hiç. İlk başta yeni bir müttefiki olduğu için mutluydu, hem de büyük bir müttefik. Sonra Yavaş yavaş geri döndüklerini görünce çok öfkeleni, çünkü bu kaçış bizi değerli zamanını boşa harcıyordu. Bir ileri bir geri volta atıyor, anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. l Negatif enerjisini hissedebiliyor ve iki muhabbet kuşunu gökyüzüne gönderdiğini kolayca hayal edebiliyordum.

Henry'ye son saygılarımızı sunmak için zaten bir süre durmak zorunda kalmıştık ve bu İçinin kaynadığını, tek isteğinin bedeninden kurtulmak olduğunu biliyordum. İçinin kaynadığını, daha fazlasını istemediğini biliyordum, sevdiğini bulmak ve Hajgar'a tüm suçlarını ödetmek için. Onu düşündüğü için suçlamadım. Her şeyin, kesinlikle her şeyin onunla Marine arasında bir engel olduğunu anladım. Her şeyin, kesinlikle her şeyin onunla Marine arasında bir engel olduğunu anladım. Ve ölüm Henry de onlardan biriydi.

Durumun aciliyetinin farkında olsam da zihinlerimiz farklıydı.

Marine hala acımasız düşmanımızın elinde, sağlığım kötüye gidiyor... tüm bunlar beni aptal gibi hissettirdi.

çok uzakta, bir bulanıklık gibiydi. Öğretmenimin ve arkadaşımın bizi terk ettiğini görmek Ne karmaşa ama! Henry'yi çok özleyecektim. Kesinlikle bir devlet içindeydim Böyle düşünmek beni şok ediyordu. Her zaman bu sarmalın içinde sıkışıp kalma hissi beni çıldırtıyordu. Yerleşmek, yas tutmak için zamanım yoktu, tekrar tekrar devam etmek zorundaydım. Arkama bakmadan, ne olursa olsun, ölülerimizi geride bırakarak devam etmeliydim. Bu katliama bir son vermemiz gerektiğinin farkındaydım. Üstelik artık büyük bir müttefikimiz vardı. Mucizevi bir şekilde taraf değiştiren Malgrive bize zafer kazandıracaktı. Bundan emindim. Ayağa kalkıp tekrar ilerlememin tek nedeni buydu. Aurora yaklaşırken, canavar kendini tekrar görünmez yapmıştı. Yani aynı fikirdeydik, asiye güvenmiyorduk.

- Merak etme, sana zarar vermeyecek," diye fısıldadım.

Sözlerim bir başka kafa darbesiyle karşılandı, bu da beni gülümsetti.

- Plan nedir?" diye sordu David.

- Neden bana soruyorsun?

- Cehennem köpeği peşine takıldığından beri dünyada yükseliyorsun!

- Bu açıdan bakınca. Ama şimdilik devretmeyi tercih ederim.

- En iyisi gemiye gitmek." Aurora çekingen bir tavırla araya girme fırsatını yakaladı.

- Aklında ne var?" diye devam etmesini istedim.

- Bu konu üzerinde uzun süre düşündüm ve Hacgar'ın da o sırada aklımızdan geçmiş olabileceğini düşünüyorum.

bizi kabus dünyalarımıza gönderdiğini söyledi. Ve geminin nerede olduğunu bildiğime göre. artık bunu da biliyorum.

- Bu harika! Bu gerçekten harika! Etrafta dolaşmak gerçekten akıllıcaydı.

Koordinatlar bu deli için hazır," diye çıkıştı David.

- Özür dilerim! Buraya gelmeden önce isyancılardan onları bana vermelerini istemiştım. Ben de öyle düşünmüştüm.

İşler ters giderse onlara daha çabuk ulaşabilmek için.

- Orada olduğumuzu söyleyebiliriz. İşler bundan daha kötü gidemezdi!

- Aurora bize çok uzakta olmadığımızı söyledi. Ama kaybettiğimiz zamanla birlikte, muhtemelen bizden önce ulaşacak.

- Kaybettiğimiz zaman mı?" diye sordum, sesim titreyerek.

"Neden bahsediyorsun sen? Henry'nin fedakarlığından mı yoksa Po ile yaptığınız küçük romantik kaçamaktan mı?

- Demek istediğim bu değildi... Ben... Bak Alicia, bir sürü hata yaptım. Ne zaman her şey bitecek, bunu konuşacağız, tamam mı?

- Koordinatları Malgrive'e ver!

- Neden?

- Bana güveniyor, sanırım beni gemiye götürmesini sağlayabilirim.

- Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..." diye başladı Caleb.

- Merak etme, benimle geliyorsun!

- Benim için sorun değil!

- Ve biz hâlâ geride mi kalıyoruz?" diye sordu Po, sinirlenerek.

- Hayır, onun yerine bizim arkamızı kollayacaksın" diye açıkladım.

"Hajgar engellenecek. Malgrive sayesinde onu kolayca geçeceğiz. Daha az hareket ediyor Marine'i sürüklemek zorunda olduğu için bizim kadar hızlı. Ve siz üçünüz onun arkasında olacaksınız. Bu yüzden, o

sıkışmış olacak. Yani bizim için işler ters gitse bile, bize yardım edeceksin.

Çabucak. Aurora'nın sözleri beni uyandırmıştı. Sanki büyük bir enerji tokadı yemiş gibi hissediyordum.

- Küçük insanımızdan harika bir plan daha," dedi David kolunu bana dolayarak.

Boyun.

- Çok kötü durumda olmadığımı itiraf etmeliyim! Sende yokken ben bu süper hediyemle ne yapacağım?

artık orada olmayacak...

- Depresyonda olmayı bırak ve bir şeyler yapmaya başla," dedi Po. Kavga havasındayım.

- Kendini görünür hale getirebilirsin," diye fısıldadım canavara. Korkma, sana zarar vermeyecek. Kötü bir şekilde. Sana ihtiyacımız var.

Dallar teker teker kırıldı ve Malgrive arkamdan geldi. Nefesini boğazımda hissedebiliyordum.

Ama ilk kez korkmuyordum. Döndüm ve onu yavaşça okşadım. At

Birkaç saniye sonra karşımda belirdi.

- Aurora sana bir yer verecek, Caleb ve beni oraya götürmeni istiyorum. Sen Bunu yapmak ister misin?

Canavar kocaman burnuyla bana bir darbe indirdi, bu kabul ettiğinin bir işaretiydi.

Aurora yavaşça bana doğru ilerledi ve ölümüne korkmuş bir halde bana baktı. Ona başımı salladım. onu cesaretlendirmek için. Sonra elini köpeğin başına koydu ve saçları parlamaya başladı. Elini hızla geri çekti ve her şey tekrar karardı.

- Sorun yok," dedi.

- Neden hepimiz yerine beni seçtiğini biliyor musunuz?

Meraklı.

- Artık bizim türümüze güvenmemeli. Gruptaki tek insan sensin ve eğer kendini kurtarmak istiyorsa, bunu sadece senin yanında yapabilir.

Başımı salladım ve Caleb peşimde, bineğime yaklaştım. Bineğine tırmanmama yardım etti.

Malgrive günün sonunda ikimizi bir kenara bıraktı ve ikimiz de odalarımıza geri döndük. Malgrive, günün sonunda

Önce tüyleri çıkarılmıştı. Şimdi pürüzsüz ve kaygan görünen sırtına geri çekilmişlerdi.

Caleb önümde konumlandı. Po ve David bize ele geçirilen silahlardan bazılarını verdiler.

ve sonra ona sıkıca tutundum, ama kaydık, çıkış yolu bulamadık.

rahat ve güvenli bir pozisyon. İşte o zaman canavar bize iyi bir destek sunarak iki

Onları sıkıca kavradı ve dengesini yeniden kazandı. Onları sıkıca kavradı ve dengesini yeniden kazandı.

- Hadi gidelim!

Canavar yukarı sıçradı ve tüm gücümle sarıldığım Caleb'in varlığı olmasaydı onu göremezdim.

Eğer bunu yapmaya zorlansaydım, uzun zaman önce havada takla atmış olurum. Üzerimden bir adrenalin seli geçti ve

Caleb'in ceketini daha sıkı kavrayarak tutuşumu sıkılaştırdım. Başımı sırtına yasladım ve gözlerimi kapattım.

Gözlerim, çılgın koşuşturmamızın çok uzun sürmemesi için dua ediyordu. Midemin bulandığını hissedebiliyordum.

Geri dönmek zorunda kaldım ve bineğimizin dörtmala koşması belimi fena halde ağrıtmaya başlamıştı. O

yoluna çıkan her şeyi mahvederek son sürat ilerliyordu. Korucu merak ederdi.

Ormanını bu şekilde bozan neydi? Ama sorularının cevabını asla alamayacaktı.

Tam mola vermek üzereyken Malgrive yavaşladı ve bir durağa geldik.

açık alan. Tamamen boştu. Ne bir ağaç, ne bir dal, ne de hepsinden önemlisi bir gemi.

Caleb canavarın sırtından inmeme yardım etti ve etrafa bakındık.

- Bu sana bir şey hatırlatmıyor mu?" diye sordu kulağıma doğru eğilerek.

- Kubbe mi?

- Kazanan!

Bir süre bekledik ama hiçbir şey olmadı. Biz de isyancıları aradık.

Kubbeyi açmamızı istiyor. Ama hala bir şey yoktu. Arkadaşım sabırsızlanmaya başlamıştı.

- Ne yapıyorlar?

- Hiçbir fikrim yok.

- Merhaba! Orada kimse var mı? Bize kapıyı açma nezaketinde bulunur musunuz? Biz gerçekten yok Oyun zamanı!" diye bağırdı onlara.

Etrafımda döndüm, bir ipucu aradım, olası bir kavga izi ya da bilmiyorum

Başka ne olabilir ki? Bakışlarım, sessizce oturan ve tüm dikkatiyle bana bakan yeni arkadaşımıza takıldı.

Yükseklik.

- Biraz dinlenmeye ihtiyacımız var.

- Ne?

- Gerçekten bize açılacaklarını düşünüyor musun?

El işareti.

- Gerçekten de...

Ayağıyla kubbeyi yokladı ve bir elini üzerine koydu.

- Pekala, çocuklar, açın kapıyı," dedi yorgun bir şekilde. Malgrive bizim tarafımızda. Bu uzun bir ve sanırım bu resim sizde o lanet kabuğu açma isteği uyandırmıyor ama Hajgar geliyor ve Marine hala yanında. Artık harika bir müttefikimiz var, o yüzden dalga geçme.

Birkaç saniye geçti ve sihirle bariyer yavaşça yükseldi. Bunu yaparken,

Kubbe, küçük bir grup insanı da ortaya çıkardı.

devasa bir uzay gemisinden daha büyüktü. Rampası tamamen açıktı. Kalkışa hazırdılar.

en ufak bir sorun yaşamadım. Kendi dünyamda da aynı şeyle karşı karşıya kalmış olmama rağmen Kabuslardan nefesim kesilmişti. Hacer'in zihnimde canlandırdığı görüntünün her yönüyle aynısıydı. Arkadaşlarımla ne kadar farklı olduğumuzu ve kaderimizde nasıl ayrılmak olduğunu hatırlatan bu tedirgin edici görüntüye asla alışamadım.

- Burada ne yapıyorsunuz? Ve bu şeyi yanında getirmeye nasıl cesaret ettin?

Uzun boylu, siyah saçlı, ciddi yüzlü bir adam, kocaman bekçi köpeğimizi işaret etti.

- Atheon," diye selamladı Caleb.

Karşılama pek sıcak değildi. Karanlık ve korkmuş bakışların bir karışımıyla karşılaştık. Onlar Aurora'yı kraliçe ile birlikte görmeyi bekliyordu. Yani bir insan ve büyük bir kol Küçüklerin bir Malgrive'in sırtında gelmesi pek çok kişi için bir şok oldu. Herkes Malgrive'in bir önceki barınakta meydana gelen katliam. Zavallı Chloe, Caleb'in sonunda durdurmayı başardığı ilk canavarın kurbanı olmuştu. Yani yeni dostumuzun normalde sicilinde bir cinayet yoktu, en azından bizim tarafımızda. Ama depoda bize saldıranın ve Po'nun kanlı, cansız bedenini alanın o olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

- Hajgar'ın önündeyiz," dedi Caleb endişeli bir şekilde yerine geçen adama.

Aurora'nın yokluğunda. Hâlâ Marine, yani... Kraliçe Aria var," diye kekeleydi.

- Malgrive, Aurora'nın emirlerine uyararak bizi buraya getirdi. O, David ve Po Etrafımızı saran beş isyancıya durumu açıkladım. Hesaplarımız doğruysa, Hajgar iki grubumuzun arasında. Yakında saldıracak.

- Ona karşı hiçbir şey yapamayacağız," diye umutsuzluğa kapıldı Athéon.

- Bunu nasıl söylersin? Bizden daha çok var ve Malgrive de yanımızda.

Sözleri karşısında dehşet içinde haykırdım.

- Kraliçe onun yanında olduğu sürece ona karşı bir şey yapamayız. Ve sonra hepsi ...bizi tek bir saldırıyla alaşağı edebilir. Kraliçenin ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin.

- Evet," diye kabul etti Caleb. Parasını ödedik!

- Bize gelmeden önce onunla ilgilenmeniz gerektiğinin farkındasınız.

Onu buraya getirerek hepimizi riske attın.

- Başka seçeneğimiz yoktu," dedim.
 - Bu bizim son şansımız" diyerek Caleb sözümü kesti. Bir şeyler denemek zorundayız! Bir şey denemek zorunda değiliz.
- şimdiye kadar onu yenememişti, çünkü kraliçenin güçlerine ek olarak klonları ve Malgrive. Ama ordusu yok edildi ve sadık köpeği bizim tarafımızda. Biz de bir zafer ummak için.
- Planınız nedir?" diye sordu, hâlâ kuşkuluydu.
 - Bu sefer elimizde yok" diye cevap verdim. Doğaçlama yapmamız gerekecek.

XVII

Dakikalar geçti, sonra saatler. Olası bir saldırıyı beklerken, adrenalin bizi durdurmadı. gitmiyordu. O kadar ki, hepimiz durmaksızın tetikte olmaktan yorulmaya başlamıştık. Umutsuzluğa kapılmaya ve özellikle de düşmanımızın kötü bir hamlesinden korkmaya başladık. Düşmanın İsyancılar kubbeyi tekrar yerine yerleştirerek hayatlarımızı ve özellikle de gemiyi güvende tuttular.

Böylece onun geldiğini görecektik ve Donanma'nın güçlerini kullanarak bizim saldırıya hazır olurduk. Son savaş yaklaşıyordu ve gerginlik grup içinde.

Caleb bu andan yararlanarak bana bu dövüşün riskleri hakkında daha fazla bilgi verdi. Öyle bir durumdaydı ki O kadar gergindi ki bana buluşmazsak neler olacağını anlatırken bir ileri bir geri volta atıp duruyordu. kaybetti. Eğer Hajgar kazanırsa, onların dünyası, Organza, onun merhametine kalacaktı. Ama biz olmayacağız Hayatta tutmak zorunda olduğu tek kişi Marine'di, Cerebraller'in Kraliçesi. İçlerinde en güçlüsü oydu ve onun sayesinde, daha doğrusu onun sayesinde Birkaç aydır onun üzerinde kurduğu hâkimiyet sayesinde, onun üzerinde hüküm sürebilecekti. dört klan. Yüzücüler, Ağaç Dikenler, Madenciler ve hatta Hububatçılar bile ona karşı başka bir şey yok. Bu *Syphoner* daha sonra mutlak güce sahip olacaktır. Onun sapkın ve intikamcı zihninde, Kendisi ve hemcinsleri dışında tüm varlıkların inanılmaz güçlere sahip olduğu bir toprakta doğmak Bir darbe yapmaya ve hükümeti ele geçirmeye karar vermişti. Bu nedenle bir darbe yapmaya ve hükümeti ele geçirmeye karar verdi. güç kullanarak. İşe Etion'u öldürerek başlamıştı, görevi Woigard'ı Yirmili yaşlarına giren dört arkadaşımı iyileştirme ve onlara bakma görevi bana verildi. Aslında, ebeveynleri, Tehdidin yaklaştığını hisseden çocuklar, çocuklarını güvenli bir yere götürmek gibi zor bir karar aldılar Dünya'da. Güçlerinin zirvesindeyken onları geri getirmeyi umuyorlardı, böylece hükmedebilir ve savaşı sona erdirebilirlerdi. Ancak gelen Hajgar'dı ve amacı onları Organza'ya geri getirmek değil, onları öldürmek ve gücü ele geçirmektir.

Son görevimiz onun amacına ulaşmasını engellemek olacaktı. Küçük bir insandım, bu şiddetli kasırganın içinde savrulup gitmiş, savaşmaktan başka çaresi kalmamıştı. Woigard'ların her biri, tek amaçları Kraliçe'yi kurtarmak için hayatlarını feda etmeye hazır. Onu kurtararak Bu şekilde, Organza'da olduğu kadar Dünya'da da sürmekte olan savaşa tek başına son verecekti. Ama şu an için bekliyorduk ve stres devam ediyordu. İsyanıcılar Sakin ve rahat görünen tek kişi Malgrive'di. Sakin ve rahat görünen tek kişi Malgrive'di. Gölgede uzanırken, o derin bir uykudaydı ve sadece bir kaptan su içmek için ayağa kalktı. bin.

Athéon başka bir asi ile derin bir tartışma içindeyken, diğerleri bir görevdeydi kubbeye göz kulak olmak için. Diğer Woigard'lar az sayıdaki silahı sıralamak ve saymakla meşguldü. cephaneleri vardı. Hajgar saldırılarından sadece bir gemi kurtulabilmişti. Dünya'ya düştü. Aurora o gün çok şey kaybetmişti, çünkü kardeşi ve isyancı müttefiklerinin çoğu kurbanlar arasındaydı. Onlara ölü klonlardan kurtardığımız silahları vermiştik ama pek bir şey fark etmemişti. Marine beşimizi komaya sokup hepimiz için bir kabus dünyası yaratabildiyse, kendisi de endişe verici derecede yorgun ve yetersiz beslenmiş durumdayken, birkaç silah bizi kurtaramazdı. Bu yüzden büyük ölçüde yeni bekçi köpeğimize ve daha da çok şansa güvendik.

Hajgar, arkadaşımızla birlikte uzun zaman önce gelmeliydi. Anlamış olsaydı Malgrive'inin kampımıza katıldığını biliyor muydu? Kendini tehlikede mi hissediyordu? Kampa geçmek için neyi bekliyordu? Saldırı mı?

- Nasıl hissediyorsun?" diye sordum Caleb'a nazikçe ve ona küçük bir şişe su uzattım.
ve isyancıların ikramı bir paket cips.
- Patlayacak gibi hissediyorum!" diye cevap verdi, yumrukları sıkılmış ve eklemleri beyazlaşmıştı.
- Yakında her şey bitecek" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.
- Onun çirkin suratını dağıtmak için ne kadar sabırsızlandığımı tahmin bile edemezsiniz! Onca şeyden sonra
bize neler yaşattı!!! Po neredeyse hayatını kaybediyordu ve Marine de ciddi şekilde yaralandı.
Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. O zaman, eğer izin verseydik.
seni hiç düşünmeden öldürebilirdi.
- Sakin ol," dedim nefes nefese, elimi sıkılı yumruğunun üzerine koyarak. Bütün bunları biliyorum,
biliyorum
Ama odaklanmamız gerekiyor. Tek bir şansımız olacak.
ona ulaşmak için. Eğer bunu bugün durdurmazsak, asla durduramayacağız. Bu yüzden lütfen kendinizi
toparlayın ve
Hedefe odaklan. Ve kazandığımızda, onunla ne istersen yapabilirsin!
- Ben hallederim," diye cevap verdi, çenesi kenetlenmiş ve yumrukları sıkılmıştı.

Küçük bir derenin kenarındaki çimenlerin üzerinde otururken Caleb ve ben sessiz kaldık. Başka bir şey yoktu.
Ekleyecek bir şeyim yoktu ve Hajgar dışında konuştuğumuz tek konu yakında ayrılacak olmalarıydı. I
Bu yüzden tek kelime etmeden gösteriyi düşünmeyi tercih ettim.

Sanki aklımı okumuş gibi Caleb bakışlarımı aradı. Ona yapıştı ve gözleri
Zümrüt gözleri beni büyüledi. Başka tarafa bakamadım ve eli enseme dolandı.
Boynumu. Beni kendine çekti ve dolgun dudakları benimkilerle buluştu. Dili benimkini okşadı,
Önce utangaçça, sonra daha yoğun bir şekilde. Her iki eli de kalçalarımı kavradı ve hareket edebildim.
Kendimi onun üstünde buldum, ona yaslanmıştım. Öpüşmemiz daha uzun sürdü. Ellerim saçlarını
okşuyor, onun elleri de omurgamda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Tüm vücudum onun altında
titriyordu.
okşar.

- Böldüğüm için özür dilerim ama grubun geri kalanı geldi," dedi Athéon.
Yanaklarım alev alev yanarken, en ufak bir sarsılma belirtisi göstermeyen Caleb'den uzaklaştım. Bana
yardım etti.
Ayağa kalktım ve elimi sıkıca ama nazikçe tuttu. Birlikte
ve şimdi beklediğimiz gibi Po, David ve grubun diğer üyelerini keşfettik.
Aurora'dan daha fazla.
- Neler oluyor?" diye sordu lider hızla, küçük bir sarışının kucağından ayrılarak
İnce.
- Bir saat boyunca çalılıkların arasında saklanarak bekledik, ama hiçbir şey olmayınca
Hiçbir şey, bir şeylerin yanlış gittiğini anladık," diye açıkladı David.
- Hajgar burada olmalıydı! Neden burada değil?" diye bağırdı Aurora, aklını tamamen yitirmişti.
Pedallar.
- Sakin ol!" dedim ona. Saatlerdir buradaydık. Burayı kubbeden izliyorduk ve o
hiçbir şey olmadı. Gelmesi bekleniyordu ve Marine'in güçleri sayesinde
gemiye ele geçirmeye çalışmak için güç korumamızı kaldırıyor. Ama hiçbir şey! Kesinlikle hiçbir şey.
- Onun yerine saatlerce öpüşmek..." dedi Athéon.
Aurora muhtemelen son konuşmamızı hatırlayarak sert bir karşılık verdi.
- Ve bu seni bundan daha fazla endişelendirmiyor mu?" diye sordu dudaklarını büzerek, görmezden
geliyor muş gibi yaparak

Subayının attığı kargıyı.

- Tabii ki biliyorum!" diye araya girdi Caleb. Ama bizden ne yapmamızı istiyorsun? Sıkıştık.

Aurora sessiz kaldı, durumu düşünürken gözleri odaklanmamıştı.

- Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu, bizden çok kendi kendine.

- Sadece o biliyor.

David ellerini ceplerine soktu ve kendisi için çok üzgün hissederek uzaklaştı.

- Ne yapabiliriz?" diye sordum, arkadaşımın acısı karşısında yıkılmışım.

- Beklemekten başka yapacak bir şey yok!

- Her halükarda, gemiyi istiyorsa, ortaya çıkması gerekecek," diyerek ilk kez müdahale etti Po.

- Elira, Athéon! Bana durumu özetleyin," diye emretti Aurora küçük sarışın ve kızına.

Sağ kol.

Çarşaf ve tahta direklerden yapılmış küçük bir çadıra gittiler ve bizi mahsur bıraktılar.

Gerçekten kapana kısıldığımızı ve hiçbir çıkış yolumuz olmadığını hissettim. Hiçbir şeyimiz yoktu.

Artık durumu kontrol edemiyorduk, eğer ettiysek bile. Tek çözümümüz

düşmanımızı beklemek ve onun saldırısına maruz kalmak. Ne yapacağımıza dair hiçbir planımız, hiçbir fikrimiz yoktu.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve daha da kötüsü, nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Herhangi bir yerden ortaya çıkmış olabilirdi.

Her an kenara çekilebilirdi. Belki de yardım için gitmişti. Başka klonları var mıydı?

diğer Malgrive'ler onun emrinde miydi? Eğer öyleyse, kaybolduk demektir. Başımı sallayarak

İçimde bir baskı oluşuyordu ve sakinliğimi korumam önemliydi.

Hepimiz sakin olmalıydık. Her ne olursa olsun bir plan yapmalıydık, yoksa köklerimize geri dönmek zorunda kalacaktık.

En azından bir taslak.

- O zaman ne yapacağız? Sessizce onu mu bekleyeceğiz?

- Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Caleb ciddi bir tonda.

XVIII

Caleb ve Po'yu konuşmaları için bıraktım ve oradan ayrıldım. Çok yorgundum ve ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

düşmanımıza karşı koyabilirdik. Kendimi yorgun ve işe yaramaz hissediyordum. Bana söylenenlere göre,

Eski kubbedeki son planım başarılı olmuştu. Şaşırmıştım.

çok fazla hayal gücü ve yaratıcılık. Böyle bir strateji yapabileceğimi düşünmemiştim, ama yine de Bir yandan canavarın görünmezlik gücüne karşı koymanın bir yolunu bulduğum, diğer yandan da onu efendisine karşı nasıl kullanacağımı keşfettiğim için durum böyleydi. Ama bugün kendimi kapana kısılmış, her taraftan kuşatılmış hissediyordum. Bir kez daha bu kabuğun içinde sıkışıp kalmıştık. Koruyucu sığınağımız bir kez daha hapishanemize dönüşüyordu. Tek fark, en azı değil, yeni müttefikimizdi. Malgrive artık daha önce karşılaştığımız, gölgelerde pusuya yatmış, içimizi boşaltmak için bekleyen canavar değildi. Kendi adıma, onu sadece rüyalarımda görmüş olsam bile, hafızam beni hâlâ yanıltıyordu. Ama lanet olası klonlarının yokluğuna rağmen Hajgar hâlâ bize karşı avantajlıydı. Bir savaşı kazandığımızı düşündüğümüzde bile hiçbir zaman güçlü bir konumda olmamıştık. Elinde birkaç kart vardı, birkaç hamle öndeydi.

Düşmanımız saatler önce gelmiş olmalıydı ama *açıkça* yüzünü göstermiyordu.

o gülünç kemikli burnunun ucunda. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey göremiyordum.

David gruptan çekilmişti. Aurora lider olarak onun yerini almıştı ve isyancılarla konuşuyordu.

büyük, enerjik jestler yapıyorlardı. İlk defa kendimi onların arasında yabancı hissettim.

ve onları uzaktan izledim. Denemek için konuşmaya katılmak istemedim, kesinlikle

Bir plan yapmak için boşuna uğraştım. Moraim büyük bir darbe almıştı. Gemiye ulaşmak çok zor olmuştu.

Bu iyi bir stratejiydi ve eğer Hajgar mantıklı bir şekilde davransaydı fikrim başarılı olabilirdi.

Tuzağımız muhtemelen çok tahmin edilebilirdi. Düşmanımızın çok büyük bir

Zeki ve iyi bir stratejistti. Birçok taktiksel beceri edinmek zorundaydı.

güç eksikliğini telafi etmek için. Elbette, diğer Woigard'ların güçlerini çalabilirdi, ama

Bunu başarmak için, son derece zor bir Makavelist planı uygulamaya koymak zorunda kaldı. Dahası, Kaçınılmaz ayrılışlarının giderek yaklaştığını biliyordum. Ve bu yüzden de

Beynim kapanmıştı. Elbette Marine'i kurtarmak istiyordum ama bu aynı zamanda

Onlara veda etmek zorunda kalacaktım. Dahası, son zamanlarda bir tür vızıltı sesi duyuyordum. Sanki Bir balonun içinde kilitli kaldığım için konsantre olmakta ve düşünmekte zorlanıyordum.

Bu yüzden kendimi bu baskıdan soyutlamayı ve her şeyden önce tüm bu konuşmalara katılmamayı tercih ettim

umut olmadan. Çimlerin üzerinde kayıtsızca oturan David'e katıldım. Küçük çakıl taşları atıyordu.

derenin suyunda, gözleri karanlıkta.

- Nasıl hissediyorsun?" diye sordum yanına otururken.

Bana cevap vermeden sadece omuzlarını silkti.

- Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Eğer onun arasında olan Caleb olsaydı ben de aynı şekilde kaybolurdum.

Ellerini. Ona yaptığı şey korkunç," diye devam ettim, "ama onu oradan çıkaracağız. Şimdilik Biraz sıkışmış durumdayız ama her zaman bir çözüm buluruz, değil mi?

Kendimi ikna ettim.

- Sana inanmak isterdim... Ama her zaman bir plan arayan ve Başkalarıyla büyük bir tartışma yaşadığınızı görmüyorum.

dedi ve suya bir taş daha attı.

Onun yansıması kalbimi acıttı.

- Evet, haklısın" diye itiraf ettim. Fikirlerim biraz tükendi. Doğru düzgün düşünemiyorum.

Henry'nin ölümü ve migrenim yüzünden konsantre olmakta zorlanıyorum.

- Özür dilerim. Hajgar seni neredeyse öldürürken, ben sana yükleniyordum. Bu bir mucize.

tekrar bizimle ol. Ve sen her zaman bize yardım etmek için oradaydın. Teşekkür ederim," diye ekledi elimi sıkarak.

elini onunkine koy.

- Özür dilemeyin, hepimizin kafası biraz karışık ve kaybolmuş durumdayız. Son yaklaşıyor ve biz bilmiyoruz

zafer kazanacak. O zaman, bu canavara karşı zafer kazansak bile, bunun gerçekten bir anlamı olacak mı?

Kazandığımızı mı? Her iki durumda da kaybedecek çok şeyimiz var. Yaşayacağız, evet, ama Mutlu olacak mıyız?" diye sordum gözlerim yaşararak.

Kendimi gerçekten çökmüş ve yıkılmış hissettim. Onları kaybetmek istemedim. Onların hepsi Dördü, tek arkadaşım ve aşkım. Hâlâ hafızamı geri kazanamamıştım ama

Komadan çıktıktan sonraki aylarda hissettiğim boşluk duygusunu hatırladım. Tek kişi

Ayrılışlarını daha az acı verici hale getirebilecek olan şey, Hajgar'ın ellerinde öldü. Hala benim ama babam bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve ben de henüz emin değildim.

Annemi tamamen affetmek ya da ona tekrar güvenmek.

- Evet, geleceğimiz pek parlak değil," diye ekledi David, hançeri kalbime daha da saplayarak. kalp. Ama gerçekten bir seçeneğimiz var mı?

Tüm bu kaosun içinde biraz yalnız kalma ihtiyacı hissettim. David'i kendi haline bırakmıştım.

Caleb ve Po'nun da katıldığı grup hâlâ sözde bir planı tartışıyordu. Ben de küçük bir

Caleb'in gölde tanıştığımızda bana verdiği kontrollü telefon.

Annemle konuşmaya, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Tüm söylediklerini sindirememiş olsam bile

Ona ihtiyacım vardı, o zamanlar yaptığı gibi bana sarılmasına ihtiyacım vardı.

ne zaman üzgün hissetsem. Ruh halimi anlaması için bir bakışı yeterliydi. Kimden

Ayrıca, ona arkadaşımız Henry'nin öldüğünü söylemem gerekiyordu. Başarabilir miydim bilmiyordum.

O telefon görüşmesinde ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bunu yüksek sesle söyleme fırsatına sahip olmak bana bir sarsıntı umudu verdi. Uykumdan uyanmak zorundaydım. Artık başka seçeneğim yoktu.

Hafızamdan numarasını çevirdim ve bekledim. İlk çaldı. Kalbim hızla çarpıyordu ve

Boğazımda bir yumru oluştu. Ona nasıl söyleyecektim? İkinci halka. Midem

ve kalbim göğüs kafesimi terk etmekle tehdit ediyordu. Üçüncü halka.

- Alo?

- Annem mi? Benim... Alicia.

- Tatlım? İyi misin? Neredesin?

Endişeyle, son sürat sorular sormaya başladı.

- Evet. Dinle... Sana bir şey söylemem gerek. Şey... Deneyeceğim.

- Eve ne zaman geliyorsun? Alo? Alicia? Alicia?
- Evet. Anne, buradayım! Gerçekten ihtiyacım var...
- Alicia, beni duyabiliyor musun? Çatırdıyor, hiçbir şey duyamıyorum. Alicia? Kapı zili, ben...
Bağlantı kesilmişti. Ağın çok iyi olmadığı bir köşede kayboldum.
Geç. Aramamın yarıda kesilmesine şaşmamalı. Üzücü haberim ve şokum beklemek zorunda kalacaktı.

Beklediğim gibi, birkaç saat süren hararetli ve heyecanlı tartışmalardan sonra bile Renk açısından, grup tarafından tek bir taslak plan bulunamamıştı. Herkes Baskı o kadar büyük ve yorgunluk seviyesi o kadar yüksekti ki, nöbet turlarının başlatılmasına karar verildi.
Yedi çift oluşturduk, böylece yakın bir saldırı durumunda çoğunluk dinlenebilecek ve Ayrıca kubbenin etrafındaki alanı da yakından izleyebildim. Kendimi stratejik bir köşeye yerleştirdim. Ormanın kenarında, Malgrive'in eşliğinde, o günden beri beni gözünün önünden ayırmayan kampımıza katıldı. Keşke hâlâ vaktimiz varken Caleb ile vakit geçirebilseydim, ama bu hevese izin verecek kadar kalabalık değildik. Bu yüzden başka bir İkinci çift, saklandığımız yere gitmeye gönüllü olan genç, siyah tenli bir asi olan Nabji'den oluşuyordu. Üçüncü çift ise sarışının sağ kolu Athéon ve David'den oluşuyordu.

Diğer isyancılar dinlenmeye gitmişti. Olay çıkaran tek kişinin adı Belli ki Aurora. Bu yüzden bölgemi, bana yapışık olmadığı zamanlarda bile beni görüş alanında tutmayı başaran büyük bir bekçi köpeğiyle izledim. Güvenebileceğim böyle bir yoldaşımın olması güven vericiydi. Bir zamanlar en karanlık kâbuslarıma musallat olan canavarın kalbini değiştirmeyi başarmıştım. Et ve kana susamış korkunç bir canavarın, büyük, sevecen bir köpeğe dönüşmüştü. O da gezegenine dönecekti. Umarım Hajgar'ın yönetimi altında yaptığı korkunç şeyler için cezalandırılmazdı. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Aurora'ya ve özellikle de dostum Kraliçe'ye, oraya vardığında ona göz kulak olacağına söz vermesini söylemem gerekecekti.

Malgrive'e uzanmasını işaret ettim ve sırtımı onun yanına yaslayarak oturdum. Onun Kürkü pürüzlüydü ama tombul, etli vücudu sıcak ve rahat bir koza sağlıyordu. Rahatlatıcı. Kendimi yeni çıkan rüzgârdan korumak için ona sarıldım. Gece çöküyordu. yavaşça, korkunç görünümlü gölgeler yaratıyordu. Büyük, bükülmüş kollar Çevredeki ormandan.

Uykulu hissederek hafifçe doğruldum ve uyanmak için gözlerimi ovuşturdum. Şu an için dinlenmek yok. Tüm bu kabus gibi maceralar ve Henry'nin ölümü, bedenim ve zihnim yara bere içindeydi ve ipin ucundaydı. Yarış. Hikâyenin sonu yaklaştıkça daha az dayanabiliyordum. Artık ne savaşılabileceğim ne de isteğim vardı. Ama arkadaşlarım bana güveniyordu. Hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile son gücümü onlara adamalıydım.

Malgrive arkamda hafifçe kıpırdanmaya başladı. Sonra acı çekiyormuş gibi ciyaktı. I Arkamı döndüm ve onu nazikçe okşamaya başladım.
- Kim o?" diye sordum endişeyle.
Kıvrılmış, neredeyse cenin pozisyonuna geçmişti.
- Kendine zarar mı verdin? Neyin var senin?

Dirseğime kafa atarak kolumun yukarı doğru savrulmasına neden oldu, sonra da Kolumun altında. Kendini tehlikede hissettiği ve saklanmak istediği gibi korkunç bir izlenime kapıldım. Ben de gergin hissetmeye başlamıştım. Eğer Malgrive gibi vahşi ve güçlü bir canavar korkuyorsa, bunun nedeni korkunç bir tehdidin yaklaşmasıydı. Ve benim bildiğim tek tehdit Hajgar'dı.

Düşündüğümü doğrularcasına, heybetli köpek görüş alanımdan kayboldu. Görünmezlik gücünü kullanmıştı. Aurora bana Malgrive'lerin bu yeteneği kendilerini avlayan Woirgard halkından kaçmak için geliştirdiklerini söylemişti. Ayağa fırladım, gidip tüm kampı uyandırmaya hazırdım ki bir hışırtı sesi aniden arkamı dönmeme neden oldu.

- Olduğun yerde kal tatlım, biz de fısıldayalım! Herkesi uyarmaya gerek yok. Yapmak zorundayız Birlikte yapmamız gereken bir anlaşma var.

O genizden gelen ses. Daha ilk tonlamada Hacer'in orada, benden birkaç metre ötede olduğunu anladım.

Gölgelerde kalmasına rağmen, zayıf figürünün ana hatlarını görebiliyordum. Uzun boylu ve sırık gibiydi.

adil bir dövüşte onunla boy ölçüşemezdi. Ama bunu bilmiyordu. Kubbe hala

İşler ters gitmeden önce biraz zaman kazanmaya ve daha fazla şey öğrenmeye çalışacaktım. İşler ters gitmeden önce biraz zaman kazanmaya ve daha fazlasını öğrenmeye çalışacaktım.

- Neden seninle bir anlaşma yapacağımı düşünüyorsun?
çimdikler.

- Çünkü iyi argümanlarım var. İşte bu yüzden. Henry aldırmadı," dedi.
beni incitmek için.

- Benden ne istiyorsun?" diye sordum, sözlerini duymazdan geliyormuş gibi davranarak. Bunu yapmak istemedim.

ona bu zevki tattırmak için.

- Malgrive'e tüm parçaları parçalamasını, dörde bölmesini ve yemesini emretmeni istiyorum. istisnasız, bu kubbenin altında olan insanlar. O artık sadece seni görüyor. Ben bir emirlerinize itaat edeceğinden emin olabilirsiniz.

- Deniz Kuvvetleri'ni alıp üzerindeki herkesi öldürerek kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Geçit mi?

- Amaç da bu zaten, evet!

- O kadar mı çaresizsin?" diye sordum ona tepeden bakarak. Artık yanında uşakların yok, Artık yapayalnızsın. Malgrive'in bile seni terk etti!" diye bağırdım ve elimi canavarın üzerine koydum.

- Çaresiz mi? Hayır. Tam tersine, tüm kartlar benim elimde. Bir sürü zamanım oldu.

Her türlü olasılığa karşı hazırlıklıyım. Ve Malgrive söz konusu olduğunda, bu sadece bir Benim için bir numara, sende kalabilir. Şimdi kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermek size kalmış!

- Neden bahsediyorsun?" diye sordum, aniden endişelenmişim.

"Sana itaat etmezsem denizciye zarar verecek misin?

- Hayır! Tabii ki hayır! Ne aptalım! Sadece bir şey fark ettim. A

gerçekten ilginç bir şey. Sen ve Marine birbirinize bağlısınız. Onun bir parçası her zaman kafanın içinde.

Sizinle konuşabilir, size bir şeyler gösterebilir ve en önemlisi, sizin gözlerinizle görebilir. Zaten ne oldu Sizi görünmez yapan bu büyük kabuğun içinde kendinizi bulmak çok faydalı.

"Böylece kafana girdim, ufaklık. Ve şimdi yaşlı adamdan kurtulduğuma göre.

güvenebileceğiniz tek bir kişi kaldığını bilirsiniz... Bir kişi ki

hayatınızı daha az kirli ve yalnız hale getirebilir.

Kafamın içinde her şey çok hızlı ilerliyordu. Başım dönüyordu ve büyük bir darbe almış gibi hissediyordum.

yüzüne bir tokat. Sadece bir kişi olabilir.

- Orası hızlı tempolu bir yer, sanırım! Yürüyen bir ceset olabilirsin.

Son sınıfta oldukça iyi gidiyorsun gibi görünüyor! Tahmin etmişsindir.

Küçük anne!

- Nerede... Nerede o?" diye emrettim, yumruklarım sıkılmıştı.

- Shhh... Onu önemsiyorsan sessiz ol. Ve bak! Seni göremiyorum, ama biliyorum senin yaptığın gibi. Gösterinin tadını çıkarın!

Sonunda kubbenin ötesinde yakılan meşalelerin ışığına çıktı. Bana sunduğu görüntü

Bir korku filminden fırlamış gibiydi. Güçlkle yürüyebilen, zayıf, kadavra gibi bir denizciyi saçlarından tutuyordu.

Yaşıyordu. Vücudu spazmlar geçiriyordu ve gözleri yuvalarında geri dönüyordu. Bu manzara kalbimi parçaladı.

Ama annemi aramaktan kendimi alamadım.

- Annem nerede?

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ama içimde yeni bir enerji dalgası yükselmişti ve ayağa kalkıp bu rezilliğe karşı savaşa devam etmek için ihtiyacım olan canlılığı verdi.

Tam o sırada karanlıktan ikinci bir figür çıktı ve Hajgar'ın yanında durdu.

Zaman içinde donmuş bir bebek yüzüne sahip, uzun boylu ve çok zarif olan bu kadın

Annemin bileklerini bağlayan ip. Bu görüntü gerçeküstü görünüyordu. Mükemmel olan neydi?

ve zengin bir ev hanımını ormanın ortasında o deli adamla nasıl bir araya getirirsin?

Bakışlarım bu kusursuz görünümlü kadından, ağzı tıkalı ve elleri bağlı olan anneme kaydı.

sıradan bir hayvan. Gözleri kızarmış ve şişmişti ve makyajı akmış, geriye

Islak yanaklarında siyahımsı izler vardı. Kurumuş kan başının tepesine yapışmıştı.

Kadın ipi sertçe çekti ve annem dizlerinin üzerine düştü. Gözleri bana yalvardı. Annem

Kadın kafasına ağır bir darbe indirdi ve kadın yere yığıldı.

Gürültü üzerine alarma geçen birkaç Woigard alarm verdi ve ben de onların şu emri verdiklerini duydum

silahları almak için. Hajgar'ın yeni yardımcısı bu panik anından yararlanarak kaçtı

hiç ses çıkarmadan. İçimde belli belirsiz bir umut yükseldi. Takviye birlikler geliyordu. Ama Hajgar ürmedi,

Bizim için başka neler sakladığını merak ettim.

- Görüyorsunuz ya! Bütün kartlar benim elimde! Şimdi benimle iş yapacak mısın?

gülümseyerek sordu.

XIX

Uzun bir süre donup kaldım. Bu canavar benden annem ve babam arasında bir seçim yapmamı istiyordu.

Dostlarım. Onu kaybetmeyi kabullenemezdim ama bir suç ortağı da olamazdım.

katliam. Tüm bu insanlar savaşmak, gezegenlerinde bir fark yaratmak için oradaydı. Onlar terör saltanatının sona ermesini istedi. Birçok talihsiz ve masum insan

Bu soysuz ve yandaşları yüzünden. Birkaç isyancı yanımda mevzilenmiş, titreyen silahlarını Hajgar'a doğrultmuşlardı. Arkadaşlarımdan hiçbiri onların arasında değildi. Sadece Aurora'ya oldukça yakın görünen Woirgare Elira'yı tanıyabildim.

Hızlıca düşündüm, beynim yarışıyordu. Bir kez daha, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağımı. Kafatasıma vuran bir baş ağrısı beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Başımı ellerimin arasına aldım ve acıyı yok etmek için tüm gücümle sıktım. Ama.,

Hiçbir şey yapılamazdı. Acıya dayanmak gittikçe zorlaşıyordu. Burnumdan ve ağzımdan kan fışkırıyordu.

Kulaklarım. Ilık sıvının boynumdan ve kollarımdan aşağı aktığını hissedebiliyordum. Uğultu hissine rağmen, Aurora'yla yaptığım konuşmayı düşünmemiştim.

Yaşam destek ünitesine bağlı olduğum ve beynimin her an beni yarı yolda bırakabileceği gerçeği. O an

Malgrive'in savaşmayı bıraktığını ve kafatasımın içinde tam anlamıyla sivilaştığını hissettim.

Malgrive'in kokusunu alabiliyordum, hala

Ancak isyancılar hareket etmedi. Çok

Düşmanlarıyla ya da kraliçelerinin hayaliyle meşgul oldukları için hiçbiri yardımına gelmedi.

Yavaş yavaş etrafımdaki her şey karanlık ve sessiz hale geldi. Yani sonunda ölecektim.

genel kayıtsızlık. Başım sert ve tozlu bir şeye çarptı. Artık yapamazdım

Bırakın çılgılık atmayı, hareket bile edemiyordum. Orada tozun içinde kan kaybından ölmüş bir halde duruyordum. Bir ışık

Beyazlar etrafımı sarmıştı ve sonumun geldiğini düşünmüştüm.

- Vay canına! Neyse ki Marine ile iletişim halindeyim. İşlerin pek iyi gitmediğine dair bir his var içimde.

Güzelim benim.

"Hadi ama! Oynamayı bırakalım! Sana ihtiyacım var, hayaletten vazgeçmenin zamanı değil! Ben Eğlenmiştim ama her güzel şeyin bir sonu vardır.

Beyaz ışık bana sertçe çarptı ve geriye doğru düşmeme neden oldu. Görüntüler bana geldi Bir anda tüm anılarımın bir anda geri geldiğini fark ettim. Kendimi gördüm. Marine ile yetimhanedeki ilk buluşmamız, Caleb hakkındaki ilk kavgamız, onun David ile çoklu ayrılıklar, Henry ile uzun felsefi tartışmalar, benim ilk Caleb ile randevumuz, ilk öpüşmemiz... Her şey sanki yeniden başlamak için hızla değişti. zihnimdeki yeri.

Yavaş yavaş kendime geldim. Bir şamata duydum, çığlıklar geliyor gibiydi. her tarafta. Yanımda sadece iki isyancının kaldığını fark ettim, hala düz ve vurdumduyamaz. Gözlerinin önünde aynı kayıtsızlıkla ikinci kez ölebilirdim. Buna değerci. Onlarla birlikte savaşmaya değerci! Diğerleri gidip diğer tarafta neler olup bittiğini görmeliydi. kubbenin yan tarafında, gürültünün kreşendoya yükseldiği yerde. Saldırı altında mıydık? Hajgar sadece bir şaşırtmaca mıydı? Ondan her şeyi bekleyebilirdik. Malgrive'in varlığını hâlâ yanımda hissedebiliyordum ama muhtemelen korkudan felç olmuş bir halde kıpırdamıyordu. Boyutunun ve gücünün farkında olmayan biri daha!

Sonra bakışlarım Hajgar'ın boşluğa bakan ve havada süzülüyormuş gibi görünen iri, şişkin gözlerine takıldı

karanlık gecede. Ayağa kalkmaya çalıştım ve biraz ötede yatan annemi gördüm. hareketsizdi. Marine de daha iyi durumda değildi. İşkencecisinin ayaklarının dibinde yatıyordu, dirsekleri yerde, ipin ucunda gibi görünüyordu.

Hajgar ise sanki savaşı çoktan kazanmış gibi omuzları dik, dimdik duruyordu.

- Bana borçlusun!" dedi. Az önce hayatını kurtardım. Ucuz atlattık.

Orada neler oluyor," diye devam etti, sıkı işaret parmağının ucuyla kafatasına vurarak. Bir şey yapmışım

güzel katliam. Hala bizimle olmana şaşırdım.

- Çünkü sana teşekkür edeceğimi sanıyorsun..." diye tısladım, hala ona borçlu olduğuma şaşıırıyordum benim kurtuluşum.

Eğer bunu atlatırsam bunu Marine'e borçlu olacağımı biliyordum ama o zamanlar onun bu canavarın kuklası olacaktı.

- En azından bunu yapabilirdim! Eğer yapmasaydım kendi kanında boğuluyor olacaktın. hasarı onarmak değil. Kuşkusuz benim sebep olduğum bir hasar ama yine de sayılır, değil mi? gülümseyerek kışkırttı, hala üstümdeki boşluğa bakıyordu.

- Annem hala hayatta mı?

- Arkadaşım onu bayılttı. Yürüyüşe çıkmak zorunda kaldı. Birini arıyor. Yapamadım. herkesi yönetemezsiniz.

Birden aklıma bir anı geldi. Bu kadını tanıyordum, bu buz gibi kadını. O kadın

adı Catherine De La Croix idi. David'in annesiydi. Bu yüzden hepsi tam tersi!

Bakışlarım annemin cansız bedeninden Marine'in bir deri bir kemik kalmış bedenine kaydı. Onun zümrüt gözleri benimkini geçti. Birkaç saniye birbirimize baktık ve küçük bir kıvılcım gördüğümü sandım. onun gözlerinde yeniden doğdu.

Saçlarında minik ateş böcekleri belirdi.
- Ne yapıyorsun, seni kaltak?" diye bağırdı Hajgar.

Elinin tersiyle ona bir tokat attı. İsyancıların silahlarının çekildiğini duydum ama Marine hedefe çok yakın olduğu için hiçbir saldırı girişiminde bulunmadı. Şokun şiddetiyle bayıldı, ancak bu dikkat dağıtıcı durum, artık durumumdan emin olan Malgrive'in, kafasıyla sırtımın küçük bir kısmına küçük bir darbe indirerek niyetini belli ettikten sonra sıvışıp gitmesini sağladı. Hemen gidip "işe yarar" bir yardım getirmesi için sessizce dua ettim, çünkü isyancılar savaşımaya kararlı görünmüyorlardı. Sadece silahlarını doğrultup hiçbir şey denemiyorlardı. gülünç. Hükümdarlarını incitme riskini almak istememesini anlıyordum ama Bununla birlikte, sınırlar vardı. Bu kadar az cesaret ve risk alarak bugüne kadar nasıl hayatta kalmışlardı? Bu heykeller sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

- Böyle devam edersen onu öldüreceksin," diye bağırdım ona, aklım başımdan gitmişti. Ve siz ikiniz, kıpırdayacak mısınız?

İki isyancıya sordum.

- Merak etme, herkes bu lanet koruma altında öldüğünde Onu çıkaracağım ve gitmeden önce taşı almayı unutmayacağım. Arkadaşın ilaçlarını alacak ama Küçük bir miktar. Sadece onu hayatta tutmaya yetecek kadar. Ama çabuk karar vermelisin! Canavara emir ver.

Kız arkadaşın ölmeden önce bir cinayet işle. Aksi takdirde, zavallı anneni öldürmek zorunda kalacağım.

Nasıl olsa onları kaybedeceksin," diye devam etti ve tek başına korumamıza doğru ilerleyerek Özgür ama bilinçsiz denizci. Hepsi. Ya bugün ölecekler ya da gidecekler. Seni terk ederek.

Bu gezegende tek başına. O yüzden küçük anneni bıraksan iyi olur. Ne diyeceksin?

Baban ölürse ona ne yapacaksın? Bunun senin hatan olduğunu ona itiraf edecek cesaretin olacak mı?

- Ben... Ben yapamam.

- Pekala, bana başka seçenek bırakmadınız.

Ceketinin arkasından bir hançer çıkararak yavaşça anneme doğru yürüdü. Büyüktü ve Pürüzlü. Beni doğuran kişinin zavallı hareketsiz bedenine battığını hayal ettim, Her zaman yanımda olan ve elbette hatalar yapan ama her zaman beni korumayı amaçlayan kişi. Rahmetli öğretmenimin ve arkadaşımın hayatına son veren de şüphesiz bu silahtı.

- HAYIR!" diye bağırdım, yürek parçalayan bir çığlıkla.

Arkamda ayak sesleri duydum ve bir elin omzuma sıkıca dayandığını hissettim. Kaldırdım Başımı kaldırdığımda Caleb'ı yanımda, diğer iki asiye de hâlâ aynı noktada dururken buldum. yer.

Hajgar durdu ve arkasını dönüp bize baktı.

- Seni görememek sinir bozucu... Şey... Kulaklarım iyi duyuyor. O hırçın adımları dinlemek ve

sevdiğiniz kişinin size katıldığını söyleyebilirim. Artık sevdiğinizin ağırlığını ortadan kaldırma fırsatınız var.

Üçünü birden," dedi. Eğer bunu yaparsan onun yaşamasına izin veririm," dedi anneme bakarak. Kendinize ait koca bir gezegeniniz var, başka birini bulursunuz, merak etmeyin!

- Neden bahsediyor bu?" diye sordu Caleb.

- Malgrive'e saldırı emri vermemi istiyor.

- Gelip bir kez olsun adil dövüşmek istemez misin? Sadece söyle ve sana katılayım.

Sadece sen ve ben olacağız," dedi erkek arkadaşım ona tükürerek.

- Ben o tür bir insan değilim. Bu tür şeylerden pek hoşlanmam. Manipülasyon ve kurnazlığı tercih ederim.

Cümlesini ancak bitirebilmişti ki cehennemi bir gürültü duyuldu ve ardından bağırışlar başladı. Birden Kubbenin karşı tarafındaki isyancılar hararetli bir tartışma içinde görünüyordular. Biz hiçbir şey anlamadık.

ama diyalog, Aurora'dan geliyormuş gibi görünen histerik çılgınlıklarla noktalanıyordu.

İşitme duyumda bir eksiklik yoktu. Diğerlerinin arasında onun tiz sesini tanıyabiliyordum.

- Neler oluyor?

- Bilmiyorum," diye homurdanarak cevap verdi Caleb. Köpeğiniz daha önce beni aramaya gelmişti.

Neler olup bittiğini anlamam için. Sorgulamadan onu takip ettim," diye fısıldadı. Ben yapmadım

Diğerlerine söyleyecek zamanım olmadı, bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu bilmiyorum,

ama ciddi görünüyordu.

- Size neler olduğunu anlatacağım," dedi Hajgar. Biz sessizce konuşurken,

Arkadaşım oğlunu bulmaya gitti.

O konuşurken, kubbenin yavaşça yükselişini dehşet içinde izledik.

"Ona, eğer bir sorun varsa, kaçırılan anne kartını oynaması gerektiğini söyledim.

güvenli bir yere ihtiyacı var. Ve şu anda olanlara bakılırsa, o küçük yerini buldu diyebilirim.

Çocuğun adını almak zorunda kaldım ve o da sarışını korumayı kaldırmaya ikna etti. Korumayı kaldıramadım.

Kısacası güzel bir eğlence!

- Bu kaçık neden bahsediyor?

- David'in annesi onunla birlikte, onun tarafında," diye tükürdüm tiksinierek.

Caleb bana acı, anlayışsızlık ve üzüntü dolu bir bakış attı. Hajgar

kendini Marine'e doğru yönlendirme fırsatını yakaladı. Kubbe yavaş yavaş yok olurken, hızla yoluna devam etmesi gerekiyordu.

kuklasının kontrolü.

Kanım dondu ve nefesim kesildi. Eğer ona bir daha elini sürerse, her şey biterdi. Biz

Hâlâ bu kubbeye hapsolmuş durumdaydık, korumanın kaldırılması uzun zaman alıyordu.

Hajgar biraz daha Marine'e doğru süzülür, ondan sadece birkaç santimetre uzaktaydı. I

Adını haykırmaya, tüm gücümle kubbeye vurmaya başladım, ama o kaçınılmaz olarak kaldı,

Bilinçsizce. Ama korumanın kaldırılması neden bu kadar uzun sürdü? Ne oldu da

Sonunda ne oldu? Yorgunluktan ya da şüpheden kaynaklanmış olmalı. Ancak, bu durumdan korunmak için

Aurora'nın yeri sadece birkaç milimetre yükselmiş gibi görünüyordu. Biz hala

Caleb'in yanımda titrediğini, saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum. Caleb'in yanımda

titrediğini hissettim, saldırmaya hazırdı.

Korumanın yüksekliği ona doğru yerde olmadığı izlenimini verdiğinde bir gülle gibi fırladığında nefesimi tuttum.

sonunda izin verdi. Artık yeterince yakın olan Hajgar, tam "İyi vakit geçireceğim" diyecekken elini en iyi arkadaşımın üzerine koydu.

Caleb onlara ulaşmak üzereydi. Kısa bir süre durdu ve en büyük düşmanı ile yüzleşti. Yapısında artık Hajgar'ı ya da Marine'i göremiyordum ama sıkı yumruklarının öfkeyle titrediğini görebiliyordum. I

Birbirlerine ne dediklerini duymadım ama Caleb birkaç saniye sonra arkasını döndü ve ileri doğru yürüdü
Bana doğru.

- Kampın merkezinde toplanmalıyız," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, tek kelime etmeden yanımdan geçerken.
bana bakmak için.

Birkaç dakika kıpırdamadan durdum, sanki kapatılmış gibiydim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Caleb tahttan çekilirse, her şey kaybedilmiş olacaktı. Ağır bir kalple onu takip ettim.
Sessiz kaldı, Hacgar'ın kazandığına ikna olmuştu.

XX

İri, kaslı vücuduyla görüşümü engelleyen Caleb'i takip ederek yavaşça yürüdüm, ikisi de aynı pozisyondaydı.

diğer Woirgard'lar arkamdaydı. O anda tek bir şey istiyordum. Kollarına sokulmak, yüzümü boynuna gömmek ve düşünmeyi bırakmak. Yaşadığımız dehşeti ve özellikle de önümüzde neler olduğunu düşünmemek. Hajgar'ın Marine'i vardı ve korkunç bir durumda olmasına rağmen hâlâ en güçlü Woirgard'dı. Formdan düşmüş olsa bile, saçının bir hareketiyle bizi yok edebilirdi.

Annemin durumu hakkında da endişeliydim. Onu hastanede bilinçsizce yatarken bırakmıştık. kampın dışında. Hajgar'ın artık ona ihtiyacı yoktu, kaderi onun için önemli değildi. İçinde kaybolmuştu Hüzünlü düşüncelerim arasında Caleb'in durduğunu ve ona çarptığını görmedim. Hafifçe geri çekildim ve Sırtının üst kısmına baktım. Donmuş gibiydi, vücudu gergin ve düzdü. Onu gördüm Yumruklarını sıktı ve başını hafifçe bana doğru çevirdi.

- Arkamda kal," dedi fısıltıyla.

- Ama...

Bana karanlık bir bakış attı, bu da geri çekilmeme neden oldu. Neler oluyordu? Hajgar'ın yanımdan geçtiğini gördüm.

Yüzünde, zaten çirkin olan yüzünü alaycı bir ifadeye dönüştüren kocaman bir gülümseme vardı.

Arkadaşımı sürüklüyordu.

arkasında. Yüzü ifadesizdi, sanki o da tüm umudunu kaybetmiş gibiydi. O yapmadı

Ben de ona bakmadım ve bakışlarını geri dönülmez bir şekilde yere sabitledim. Geri çekilmeye çalıştım.

ama ıslak bir burunla karşılaştım. Bir meteorik yükseliş

Adrenalin patlaması beni ele geçirdi. Yeni arkadaşım düşmanımızın saflarına mı katılmıştı yoksa ben mi ayrılmak zorunda kalmıştım?

Varlığını kastetmiş olabilir mi? Hajgar'ın en iyi arkadaşımın güçlerini kullandığını görmemiştim,

Ama basit bir jest Malgrive'in aklına girmesi ve

bir kez daha buna maruz kalmak.

Vücudumun korkudan kaskatı kesildiğini hissetmiş olmalı ki burnuyla beni dürttü

sırtından. Ormandayken defalarca yaptığı bu hareket, beni

Bize zarar vermek istemediğini anlamak çok kolaydı. Bu beni anında sakinleştirdi. Biraz kendime geldim.

ve gerisini bekledim.

- Anne, arkamda kal, duyabiliyorum.

David'in sesi bana geldi, şiddetli ve açıktı. Annesinin ihanetine nasıl tepki verecekti?

- David... O korkmuyor.

Caleb garip bir şekilde sakın bir tonda konuşmuştu.

- Ama, Hajgar...

- Kız onunla birlikte," diye devam etti Caleb, ses tonu açıktı.

- Ne oldu? Anne?" diye sordu şaşkınlıkla ona dönerek.

O anda etrafıma bakındım ve David'in annesine doğru döndüğünü gördüm.

- Bilmediğin çok şey var oğlum ve gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.

halkımız üzerinde. Her konuda yanılıyorsunuz. Ama sizi suçlamıyorum. Tek yaptıkları

Yalan, yalan söylüyorsunuz!

- Anlamıyorum... Ben neyim biliyor musun?

- Evet, sevgilim. Ben senin annemim. Gerçek annen. Seni korumak için bu gezegene kadar takip ettim. zamanı geldiğinde kayıtları düzeltmek için. Ve işte buradayız. Artık zamanı geldi.

Woirgard'ın gerçek tarihini keşfetmenizi ve özellikle de gözlerinizi gerçek düşmanlar.

Bu açıklamalar karşısında hepimiz şaşkına dönmüştük. David, gözleri şoktan bulutlanmış, kollarıyla durdu

Hajgar ona yaklaşıırken hareketsiz durmak zorunda kaldı.

- Evet, genç adam, bu hikayedeki canavar ben değilim. Benden çok daha kötüler var. Ne zaman Annen sana her şeyi anlatacak, bize katılacaksın ve kız arkadaşını bulacaksın.

David aniden annesine döndü.

- Ona bunu yapmasına nasıl izin verirsin? Şu kızın haline bak.

- Bu fedakârlığın gerekli olduğunu yakında anlayacaksınız. Onu geri getirmek için ona ihtiyacımız var. Organza'daki denge. Ve ona asla zarar vermezdik.

- Açıkla kendini!" diye sıkılmış dişlerinin arasından emretti.

- Cerebraller yönetimi ele geçirdi," diye yavaşça başladı. Diğer aileleri tedavi ediyorlar onların astları olarak. Sayılanlar sadece onlar ve geri kalan bizler, hem madenciler hem de Yüzücüler, Ağaç Çiftçileri, biz onların kölesi olduk. Uyguladıkları politikalar konusunda hiçbir söz hakkımız yok. Onlar kendilerini piramidin tepesine yerleştirdiler ve biz de Bu, onların aşığılanmamasını sağlamanın tek yoludur. Bir isyan patlak verir vermez, tüm katılımcılar tutuklanır ve önceden karar verilmeden bir kafese atılır.

- Aurora?" diye sordu David, başını hafifçe ona doğru çevirip bakışlarından kaçınarak.

Asi başını eğdi ve şakayık kırmızısına döndü.

- Bu gerçekten böyle değil.

- Bu yüzden mi bu aptalca kurallara sahipsiniz? diye sordum birden, az önce söylediklerimden dolayı şaşkındı. duymak için.

"Cerebraller tarafından konulan kurallar böyle olduğu için mi birbirimize karışmamalıyız? Sen çalış. sadece kendileri ve politikaları için! İşte bu yüzden her zaman sadece Senin için önemli olmayan denizci mi? Po, David ve Caleb'i kurtarmak umurunda değil! Öyle mi?" diye sordum ona, sonunda davranışını anlamıştım.

- Bu kuralların çoğuna katılmıyorum," diye fısıldadı.

- Çoğu mu?" dedi Caleb ve sonunda cevap verdi.

Oluşturduğu tehdit, isyancılar arasında koordineli bir harekete yol açtı. tüm silahlarını aynı anda gruba, ama özellikle de Madenci'ye doğrulttu.

- Oyununu iyi saklamışsın," diye tükürdü Po, gözleri öfke ya da üzüntüyle parlıyordu. jestler.

- Hayır, aslında o kadar da değil. Sadece Kraliçe'nin

Bizler sadece piyonlardık, daha büyük bir toplumun parçasıydık. Biz sadece piyonlardık.

Değerli ama tek kullanımlık bir yardım," diye araya girdi Caleb. Sadece istediğini elde etmek için bize ihtiyacı vardı.

- Her şeyin bana karşı gibi görüldüğünü biliyorum, ama etrafınıza bakın. Sadece İsyancılar arasında beyinsel. Ve Hajgar gemilerimizi yok etmeden önce çok daha fazlasıydık" dedi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

- Her zaman en büyük psikopatları takip etmeye hazır koyunlar vardır. İyi bir Konuşma gücüne ve hepsinden önemlisi diğer insanların zihinlerine girme gücüne sahipti," dedi Po tiksintiyle.

- Hayır, yemin ederim! Yanlış olan şeyler var, kabul ediyorum. Ama en büyüğü

Bu o," diye bağırarak Hajgar'ı işaret etti.

- Artık o kadar emin değilim," diyor David.

- Lütfen beni dinleyin. Eğer onunla bugün savaşırsak, hep birlikte eve gidebiliriz.

Organza ve bu meseleyi çözün. Siz prensler orada olmadığınız için Cerebraller devraldı.

Dönüşünüz her şeyi değiştirecek. Her aile hak ettiği yeri yeniden kazanacak.

- Klanınızın koyduğu kuralları çok seven bir kıza sırtınızı dönmekte acele ediyorsunuz.

Ben de dedim ki. Onlara bir yüzücüye aşık olduğunı nasıl açıklayacaksın? Seni

bir zindanda sadece bileğinize bir tokat yiyeceksiniz.

Piramit mi?

- Sakin olmamız gerekiyor," diye araya girdi Caleb. Hajgar'ın yaptığı tüm kötülükleri unutmamalıyız.

Po, Marine,

Henry, annen... listeledi.

- Haklısın," diye cevap verdim kendime gelerek. Hajgar bir canavar," dedim ona bakarak.

ilgili kişinin gözlerine.

- Evet, önceliğimiz hâlâ onu durdurmak. Onunla ve Serebrallerle daha fazla ilgileneceğiz.

geç..." diye açıkladı Po, gözle görülür bir şekilde incinmişti.

İsyancılar aniden hedef değiştirip silahlarını Catherine ve Hajgar'a doğrulttular.

- Bunun sizin için karmaşık bir durum olduğunu biliyorum, ancak şunu bilmelisiniz ki birçok insan

Çeşitli klanlarınıza mensup kişilerin yanı sıra ailelerinizin üyeleri de hapsedildi ve öldürüldü

Bu insanlar tarafından," diye açıkladı Catherine, Aurora'yı göstererek. Baban... gerçek baban David, o kurbanlarının bir parçası.

- Alicia'yı görüyorsun, sonunda ondan daha iyi olup olmadığını bilmiyorum," diye tısladı David. Evet, her şeyi berbat etti!

Ama ona izin verseydik," diye devam etti parmağıyla sarışını göstererek, "o da

isteyerek ölmelerine izin verdi. Daha fazla cinayeti var, çünkü daha iyi hazırlanmıştı.

ondan daha fazla. Ve gezegenimizde olanlar.

- David Marine'e bakıyor ve bana Aurora'nın ondan daha kötü olduğunu söylüyor," dedim arkadaşşıma.

Ayak.

- En azından bana karşı gerçekten samimi miydin?" diye sordu Po aniden, asiye bakarak tam gözlerinin içine.

- Evet, tabii ki öyle! Onu dinlemeyin. Henry'yi öldürdüğünde beynini alt üst edecek! Henry!

Alicia ve Po'yu öldürmeye çalıştı. Ve evet! Marine'in haline bak! Ona bir şey veremezsin.

Doğru!" diye bağırdı Aurora.

- Sana da güvenilmez," dedi David.

- Çocuklar, sakın olun," diye araya girdi Caleb. Alicia haklı, öncelik onu durdurmak!

- Hahaha, birbirinizin bacaklarını çektiğinizi görmeyi ne kadar da seviyorum. Şimdi işler netleştikten sonra bir seçim yapılması gerekecek. Sadece dengeyi yeniden kurmaya çalışan kötü Hajgar

Küçümseven klanları eski yerlerine döndürerek ya da sadece size hizmet eden güzel otoriter sarışın ve aklında sadece kraliçesini kurtarmak vardı, böylece Cerebraller yönetimi ele geçiremeyecekti.

en üst sıradaki yerlerini koruyacaklar. Klanlar ayaklanmaya başlıyor ve Marine olmadan

kaidelerinden hızla aşağı inerler. Henüz bunun tam olarak farkında değilsiniz, ancak bu konuda hiçbir şey yapamayacaksınız.

Onlar yüzünden, onun yüzünden çok şey kaybettiniz. Ve sonra, eğer aklın başına gelir ve

Bana katıl, Marine'i taşla iyileştirebilirim.

- Bir savaştan diğerine," dedi Caleb.

Sonra kaos oldu.

XXI

Gözlerimin önünde yaşanan felaketi sadece izleyebiliyordum. Caleb, bir jestle Çaresizlik içinde, hâlâ Marine'e tutunmakta olan Hajgar'a doğru koştu. İzleri onu durdurdu. Çıldırmasını engellemek zorundaydım ve beline dolanan ve onu birkaç metre uzağa iten sarmaşıklar tarafından vuruldum. I

Bir ağaca çarptığını ve yerden ağır bir şekilde sektiğini gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. kalkmayacağını anlamıştı. Ama savaş şiddetleniyordu. Woigardlar her yöne koşuyordu. yönüne rastgele saldırılar düzenliyor, kökler ve hatta bütün gövdeler önlerinden geçiyordu. Ben. Kaçan bir isyancı tarafından itilip kakıldım ve dizlerimi yere koyarak kendimi yerde buldum. Başımı kaldırdım ve

Bu korkunç saldırıların nereden geldiğini öğrenmek için çılgınca David'in annesini ararken Onun bakışlarıyla karşılaştım. Önümdeydi, birkaç metre ötemdeydi ve muzaffer bir ifadeyle bana gülümsüyordu.

Dik durdu, kollarını arkasında kavuşturdu ve çenesini dikleştirerek bana baktı. Şok beni durdurdu. Bu korkunç saldırıların ondan gelmediğini fark ettiğimde hala nefes alıyordum. Gözlerim buğulandı David'in üzerine gözyaşları düştü. Bir ışık halesi onu çevreledi ve çok sayıda kök Havada ısıklı çalarak ayaklarının dibindeki zemini yırttılar. Yollarına çıkan talihsiz insanlara çarpmadan önce havada çarpıp savruldular. Güçleri nihayet açığa çıkmıştı, zirveye ulaşmış görünüyordular. Annesinin ve Hajgar'ın sözleri işe yaramış gibi görünüyordu.

Uçmak. Marine onlar yüzünden çektiği çileye rağmen onlara katılmıştı.

Geriye doğru çekildiğimi hissettim, arkamda kalana kadar elimden geldiğince geri çekildim. yüksek bir kaya. Yeni arkadaşım kaçmadan önce beni güvenli bir yere götürmüştü. Şimdi o fakültelerine geri döndüğünde, birincil görevi yüzüne bir gülümseme koymak olan büyük bir köpek olmaya geri döndü.

Efendisini güvende tutuyordu. Yıkıcı içgüdüleri kaybolmuştu. Onu suçlayamazdım. düşmanımızdan korkmak.

Şiddetle devam eden savaşa yeniden odaklandım. İsyancılar ve liderleri önce Marine'i vurmamaya dikkat ederek Hajgar'a yoğunlaştılar. Ama teker teker süpürüldüler. David ve artık bitki saldırılarını da başlatmış olan annesi tarafından. Neredeyse tüm Woigard'lar iki ağaç yetiştiricisi tarafından devre dışı bırakıldı. Bazıları sarmaşıklar tarafından engellendi.

Diğerleri yüzlerinde ve kafataslarında kızıl yaralarla baygın yatıyordu.

arkada. Aurora ayaklarından asılı duruyordu. Saçında binlerce saç teli olduğunu gördüm.

Vuruşunu yapamadan başının arkasına bir dal çarptı. Bilincini kaybetti, hala baş aşağı asılı duruyordu.

Hajgar ise yüzünde bir gülümsemeyle yaptığı işi düşündü. Zahmet etmedi katliama katıldılar. David ve Catherine tek başlarına orada bulunan tüm Woigard'ları yenmeyi başardılar.

Neyse ki onun için, çünkü Marine'in ona bir faydası olmazdı. İpin ucunu kaçırmış gibi görünüyordu. Eğer

Güçlerini bir kez bile kullanmış olsaydı, şüphesiz yenik düşerdi.

Ayaklarının dibinde baygın yatıyordu, göğsü sadece hafifçe kabarmıştı. Yanına çömelene adam Ona yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmekten kendimi alamıyordum.

Yapamadım.

Hepsinin çok acı çektiğini görmüştüm ve onların da aynı şeyleri yaşamasını istemiyordum. Henry, Marine, Po, annem... Hepsinin çok acı çektiğini görmüştüm ve Kendi hayatları ve diğerlerinin hayatları için savaştılar. Öylece durup izleyemezdim. Ayağa kalktım. Sonunda kararlı adımlarla David'e doğru yürüdüm. Kurbanlarının cesetleriyle meşguldü. hemen geldiğimi görmedi. Önünde durdum ve tüm gücümle ona bir tokat attım. Gözleri kendiminkini buldum.

- Ne yaptın sen?" diye sordum hıçkırarak. Yanlış hedefi seçtiniz! Ne yaptıklarını görmüyor musun? Ne yapmaya çalışıyorsun?

Bir kök yanağıma çarptı ama başımı kaldırıp devam ettim. Onun bakışlarıyla karşılaştım.

Catherine ve onun küçük bir hediyesi olduğunu anladı.

- Marine ölecek! İpin ucunda. Peki kimin yüzünden? Ben bağırdım. Hajgar ve senin yüzünden. Anne! Şimdiye kadar bize acı çektirenler Cerebraller değil, onlar," dedim annesini ve Sifoncu'yu göstererek.

Bir sarmaşık ıslık çalarak bana doğru geldi ve etrafımı sardı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim ve

Kucaklaması daha da şiddetlendi. Nefesim kesilmişti, gözlerimin önünde siyah noktalar görmeye başladım. I

Saldırının arkasından değil Catherine'den geldiğini biliyordum ama o bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Yardım edin. Mücadele etmeye çalıştım ama gücüne karşı hiçbir şey yapamadım. Bir anda Her yönden sarsıldım. Birden tutuş gevşedi ve yere düştüm. Yere çakılmadan önce güçlü kollar beni yakaladı.

- Yine kendi başınıza eğlenmek mi istediniz?

Ter içindeydi ve çeşitli derecelerde ve derinlikte yaralarla kaplıydı. Beni yere yatırdı. ve bana baktı.

- İyi misin?" diye sordu, sessizliğimden endişelenerek.

- Hayır, hiçbir şey doğru değil. David'i kaybettik.

- İsteyerek ya da istemeyerek onun aklını başına getireceğim.

- Seni öldürecekler.

Elim çaresizce gömleğini kavradı, ama bana sırtını döndü ve tarlanın karşısına doğru yürüdü. Dövüş neredeyse bitmek üzereydi. Hajgar kıpırdamamıştı, akıllıca işinin bitmesini bekliyordu. Onu görmek dayanılmaz hale gelmişti, onu haritadan silmek, kendi ellerimle öldürmek istedim. Verdiği onca zarardan sonra bu kadar kolay kurtulamazdı. Kavgaya sırtımı döndüm ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum. Birkaç dakika önce kubbenin dışı olan yere vardım. Annemin bedenini buldum, hala hareketsizdi. Yanında diz çöktüm ve alnından öptüm. Hâlâ ayaklarının dibinde duran, Henry'yi öldüren tırtıklı bıçağı aldım. Ayağa kalktım ve arkamı döndüm. Ama bu kez sağdan girdim ve kendimi Hajgar'ın arkasında buldum. Gözlerini hâlâ kavgaya dikmiş olan Hajgar beni duymamıştı. Kılıcımı havada tutarak ona doğru koştum. Etine tekrar tekrar battığını görebiliyordum. Ama o zevki alamadım. Yer önümde açıldı ve beni olduğum yerde durdurdu. Açılan deliğe baktım, kendimi düşerken ve canlı canlı gömülürken hayal ettim.

- Arkadan bir saldırı mı? Bu sana yakışır mı ufaklık?" diye sordu arkasını dönen Hajgar

benimle yüzleşmek için.

"Catherine'in arkamı kollamadığını mı sandın? Ya da belki de bu senin

Arkadaş mı?

- Seni öldüreceğim. Yanına kâr kalmayacak kadar çok zarar verdin. David kayboldu, ama o çabucak akılları başlarına gelir.

Gözlerim birden David'e kaydı. Hâlâ isyancılara karşı bedeniyle ve ruhuyla savaşıyordu. O saldırıya uğruyordu ama aldığı darbelerden daha fazlasını veriyordu. Ancak, onu çeken şey Dikkatim David'in üzerinde değil, göletten sessizce çıkan gölgedeydi.

Arkasından. İliklerine kadar ıslanmış, gözlerinde karanlık bir bakış ve şişkin kaslarıyla Po ona doğru koştu. Onu

David güçlerini yüzücü üzerinde kullanabildi ve her ikisi de suya battı, ancak acı güçlerini yüzücü üzerinde kullanmasını engelledi ve her ikisi de suya battı. Acı, David'in güçlerini Yüzücü üzerinde kullanmasını engelledi ve ikisi de suya battı. Po'nun, ormanda uğradığı aşığılanma göz önüne alındığında, arkadaşından birden fazla intikamı vardı. Birkaç saniye suyun içinde dövüşmelerini izledim, sonra düşmanımın iğrenç ve gülünç yüzüne döndüm. Artık saldırganlardan biri devre dışı kaldığına göre, isyancılar Catherine'i ele geçirebileceklerdi.

- Bence David'in akli başına beklenenden daha çabuk gelecek.

- Çok kötü, potansiyeli vardı, ama hiçbir şey değil. Hala Catherine ve özellikle de sevgili Kraliçe.

- Bu durumda size hâlâ zafer kazandırabileceğini düşünüyor musunuz?

- Tabii ki, son nefesini vermeden önce durmanız gerekiyor.

- Sen bir canavarsın!

- Oraya ulaşmak için yapmam gerekeni yaptım, hepsi bu.

- Seni öldüreceğim.

- Hep konuşuyorsun. Tek yapabildiğin bu, konuşmak ama hiçbir yere varamıyorsun. Sen hiçbir şey değilsin. Sadece bir

Buraya tesadüfen gelmiş bir tür insan.

- Rastgele bir insan sizi çok kötü bir şekilde incitmeyi başardı. Kaybettiğin zamanı hatırlıyor musun? Canavarın üzerinde kontrol mü? Bu benim fikrimdi. Ve başka ne var biliyor musun? Bana söylediğin bir şeyi hatırlıyorum.

daha önce söyledi. Sadece beni dinliyor, değil mi? Ondan öfkelenmesini istersem, bunu yapar mı?

MALGRIVE, ÖLDÜR ONU!" diye bağırdım, Hajgar'ı göstererek.

Dehşete kapılan adam, canavarın hırıltısını duyunca arkasını döndü. Bu fırsatı değerlendirip

Geri adım attı ve geniş çatlağın üzerinden atlayarak arkasına indi. Marine'in saçları

Malgrive'e saldırmak için güçlerini ödünç almak üzereydi,

Hançeri iki elimle kavradım ve tüm gücümle vurdum. Eli vücudunun geri kalanından ayrıldı.

Bir gümbürtüyle yere düştü ve yere çakıldı. Artık desteklenmeyen Marine düştü ve öylece kaldı.

Kemikli, kanlı elin yanında elimi hareket ettiremiyordum. Sonra bir çığlık koptu.

XXII

Hajgar az önce aldığım yarayı fark ettiği anda arkadaşımın yanına koştum. Diğer eliyle kanlı yarasını tutuyor ve ona baskı yapmaya çalışıyordu. Diğer eliyle kanlı yarasını tutuyor, ona baskı yapmaya çalışıyordu. güdük. Normalde şişkin olan gözleri kelimenin tam anlamıyla yuvalarından fırlıyordu. Sürüngenler daha sonra ayak bileklerini sarmış ve onu birkaç metre yukarı kaldırmıştır. Askıya alındı. Baş aşağı duruyordu, kanlı kütüğü havada asılı duruyordu. Sarmaşıklar onun etrafını sarmıştı. Yürüdüğü her milimetrede sıska bacakları daha da sıkılaşıyordu. Kemikli dizleri gıcırdadı ve haykırmasına neden oldu.

Başımı sağa çevirdim ve hâlâ ayakta duran isyancıların arasında David'i gördüm, sırlıslıklamdı ve yüzü kan içinde, aşırı derecede yoğunlaşmış. Küçük Arborist, bir zamanlar utangaç ve güçlerinden korkan, kendine güvenen, en iyisini ve en kötüsünü yapabilen bir adama dönüşmüştü. Artık biliyordum. ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini söyledi. Birkaç kez kendini kaybetmişti ama onu hiç bu kadar sakın görmemiştım. kısa bir süre için bile olsa bize bu şekilde ihanet edeceğini düşünebilirdi.

Karanlık bir kütle aniden yanımdan geçti. Caleb elindeki Sonunda ellerini Hajgar'ın üzerine koydu ve tüm gücüyle çekti. Sonunda ellerini Hajgar'ın üzerine koydu. Onu kabaca kendisine doğru çekti, Onu tuzağa düşüren tüm sarmaşık ve dalları kopardı.

- Hayır!" diye bağırdı Hajgar. Catherine! Yardım edin bana! Ama Catherine'in ağzı tıkanmış ve ağzı kapatılmıştı. Artık ona yardım edemezdi. David ve Aurora hâlâ bilinci yerinde olmayan Marine'in yanına koştı. Asi elini Marine'in üzerine koydu.

Kraliçe ve ateşböcekleri yeniden ortaya çıktı. Tüm bu kaosu içinde kendimi bir seyirci gibi hissediyordum. Bir yandan benim

Bir yanda yaşam mücadelesi veren arkadaşım, diğer yanda düşmanımıza saldıran aşkım. Hedefi şekilsiz bir lapa yığının benzeyene kadar yok edilemez devasa yumruğuyla vurdu, vurdu ve tekrar vurdu. İşini bitirdiğinde önünde bir et, kan ve kemik birikintisi uzanıyordu. Midem bulandı ve başımı başka yöne çevirdim.

Sonunda Marine'nin yanına diz çöktüm ve boşta kalan elini tuttum, diğeri

David tarafından işgal edilmişti. Aurora son derece konsantre olmuştu ve üzerinde ter damlaları oluşuyordu.

Alnına. Uzun, bitmek bilmeyen dakikalardan sonra, tüm kasları gevşedi ve saçları sarı renkleri. Arkadaşımızı kurtarmak için son gücünü kullanmıştı.

Kraliçe.

- Elimden geleni yaptım ama taşın yardımına ve çok dinlenmeye ihtiyacı var.

David hâlâ bilinci yerinde olmayan Marine'i kollarına aldı ve en yakın çadıra götürdü.

Durumundan emin olduktan sonra etrafıma bakıp Caleb'i aradım. Hâlâ diz çökmüş, Hacgar'dan geriye kalanlara bakıyor, yumruklarının durumu karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. İsyancılar etrafını sarmış, teker teker sırtını sıvazlıyor, yaptığı iş için tebrik ediyorlardı ama o gerisini fark etmeden ellerini incelemeye devam ediyordu. Yavaşça ona doğru yürüdüm.

- Bırakın gitsin," dedim isyancılara, ona biraz hava vermelerini sağlamaya çalışarak.

Bütün gözler üzerimdeydi. Öfkelendiler, sonunda uzaklaştılar.

- Bana bak!" dedim Caleb'a, başını bana doğru çevirerek.

Hajgar'ın kalıntılarına basmamak için kenara çekilmiştim. Saygıdan değil, ama çoğunlukla tiksintiden, çünkü Caleb onu kelimenin tam anlamıyla katletmişti.

- İyi misin?" diye sordum, tepkisizliğini görünce.

- Bitti mi?" diye sordu, sanki kendi kendine.

- Evet, bitti. Biz kazandık.

XXIII

- Alicia!

Aurora'nın uzaktan beni çağıran sesini duydum. Hâlâ Caleb'a ve diğer her şeye odaklanmışım.

Etrafım bulanık hareketler ve anlaşılmas seslerle çevriliydi. Ben vardı

Sanki başım suyun altındaymış gibi hissettim, her şey bozulmuştu. Ama sesi bana ulaşmayı başardı.

Her neyse. Elimden geldiğince ayağa kalktım ve bir elimi arkadaşımın omzunda tuttum.

Artık o kadar da yıkılmaz görünmüyordu.

- Alicia!

Şimdi iki eli omuzlarımdaydı ve yüzünde komik bir ifadeyle bana bakıyordu.

- Alicia? İyi misin?

- Gideceksin.

Bu cümle bir satırda aynı etkiye sahipti. Bunu yüksek sesle söylemek suratıma bir tokat gibi indi. Onlar hepimiz gideceğiz, hemen şimdi. Caleb'ı bırakamazdım. O şoktaydı. Az önce birini öldürmek. Hajgar en kötü türden bir pislik olsa bile, onun canını alabilir miydim bilmiyorum. Caleb bu vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalacaktı ve ben ona destek olmak için yanında olamayacaktım.

- Anneni bulduk, uyandı. Yalnız olmayacaksınız.

- İyi mi o zaman?" diye sordum rahatlamış bir şekilde.

- O iyi. Sadece çok yorgun. Bence sen ve o bir tatili hak ediyorsunuz. Sen

Artık dinlenebilirsin.

Evet, artık her şey bitmişti ve gidiyorlardı.

- Aurora, onlara göz kulak olacağına söz ver. Biz hiç anlaşılmadık, bu doğru.

Hajgar'ın açıklamaları sana ve kararlarına daha da az güvenmeme neden oluyor.

tek bir şey ister. Onlarla ilgilenin ve Organza'da her şeyin sorunsuz çalıştığından emin olun!

Orada savaşmanız gereken başka bir savaş var ve ben onlara ne olduğunu görmek için orada olmayacağım.

Bu yüzden onlara hak ettikleri hayatı vermek için elinizden gelen her şeyi yapacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum.

Başını salladı ve bana kısa bir süre sarıldı. Şok içinde, hiçbir refleksim yoktu onun kucaklamasına karşılık ver.

- Marine'i görmeye gidiyorum. Durumu izin verirse, hazırlanınız...

Başımı salladım ve Caleb'a döndüm. Bana baktı. Benimkini fark etti

Yanıma geldi ve beni kollarına aldı. Yumrukları hala kanla yapış yapıştı ama

Önemli olan tek şey onun bedeninin benimkine değmesi ve ondan gelen sıcaklıktı. Onun dokunuşu Kendime bunun son kez bu kadar iyi hissedeceğimi söyleyene kadar rahatlatmıştı. O

Kısaca elini kot pantolonuna sildi ve çenemi nazikçe ona doğru kaldırdı. Gözlerimiz ve dudaklarımız son bir ateşli, gözyaşı dolu öpücük için buluştu.

tutkulu.

Tek kelime etmeden diğerlerine katıldık. Annem kendini kollarıma attı, bana her açıdan baktı.

Bir yaram olup olmadığını görmek için dikiş yerlerine baktım ve bana tekrar tekrar sarıldı. Ben de ona tekrar tekrar sarıldım.

Onu nazikçe ittim ve Marine'in bulunduğu çadıra doğru yöneldim. David hala onun yanındaydı.

Ama o uyanıktı.

- Merhaba güzelim," dedim usulca.

- Oh, Alicia...

Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Onun durumu kalbimi kırdı. İsyancılar sayesinde daha iyi görünüyordu.

Serebral palsi, enerjisinin bir kısmını ona veriyordu, ancak bir ray kadar inceydi, gözleri çok dardı ve çok fazla enerjisi vardı.

siyahtı ve parlaklığını kaybetmişti, saçları daha çok saman gibi görünüyordu ve teni solgundu.

David beni nazikçe davet ettikten sonra koltuğunu bırakarak yanına oturdum.

- Seni tekrar gördüğüm için çok mutluyum" dedim. Senin için korkuyordum. Sana yaptığı şey...

- Lütfen bu konuda konuşma. Konuşmak istemiyorum.

- Evet, affedersiniz. Nasıl hissediyorsunuz?

- Daha iyi ve daha iyi. İyi olacağım, benim için endişelenme. Özür dilerim, bunu fark etmemiştim. tehlikedeysin.

- Hayır, hayır," diyerek onu durdurdum ve elini kendi elime aldım. Teslim olacak gücün yoktu.

ve sen hiçbir şey yapamazdın. Ve sonra her şey bu noktada iyi biter. Güç arzusu onu küçük beynimi tamir et.

- Evet ve sana hafızanı geri vermek için.

- Evet, ayrıca.

- İsterseniz bu konuda bir şeyler yapabilirim," diye teklif etti.

- Ne?

- Anılarınızı silebilirim. Bizi silebilirsin. Başkalarının yardımıyla elbette, ama yapabilirim.

- Teşekkürler, ama hayatımın nasıl olacağına dair bir fikir kafama takıldı. Yapmamayı tercih ederim.

- Ne demek istiyorsun?

- Diğerleri açıklayacaktır. Eve dönüş yolculuğunda bu konuyu konuşmak için bolca vaktimiz olacak.

- Bundan emin misiniz? Bölgeyi temizliyorlar," dedi, "o yüzden bunu yapamayacaklarını biliyorum.

ayrılmaları çok yakındı.

- Tamam, o zaman hayır. Hafızamı silmeni istemiyorum. Hafızamla yaşamayı tercih ederim.

Sizi tanıdığım, iyi ve hatta kötü tüm yaşadıklarımızı deneyimlediğim için çok mutluyum.

Seni bir daha asla unutmak istemiyorum. İçimdeki o boşluğu bir daha asla kendi boşluğummuş gibi hissetmek istemiyorum.

bir parçam eksikti.

- Henry için bile mi?" diye sordu bana.

- Evet, Henry için bile. Ona bu kadarını borçluyum.

Başını salladı ve devam etti.

- Seninle konuşmaya çalışacağım. Belki aramızdaki mesafeye rağmen aramızda hala bir bağ vardır... işe yarayabilir.

- Çok isterim," dedim utangaç bir gülümsemeyle, bunun böyle olacağını çok iyi biliyordum. İmkansız.

İsyancılar birkaç dakika içinde bölgeyi temizlemeyi bitirdi. Eğer görmemiş olsaydım Gözlerime bakılırsa, bu bölgede asırlardır kimsenin bulunmadığını düşünebilirdim. Eğer bir gemi Tabii ki, devasa olan bunun ortasında değildi.

Aurora bana el salladı, sonra isyancıların arkasından tırmandı, Catherine'i hala bağlı ve hırıliyordu. Beşimiz de sessiz kaldık. Malgrive kesinlikle çoktan Çünkü onu hiçbir yerde göremedim. Kalbim kırılmış bir halde arkadaşlarıma döndüm. Onlar da tarafından yaratılan en kötü kabusumdaki gibi, yan yana, gemilerinin önünde sıraya girdiler. Hajgar. Ama bu kez gözleri hüznü ve yaş doluydu. Po bile istisna. Ona doğru koştum ve sarıldım.

- Seninle yaşamak her zaman kolay değildi ama seni özleyeceğim, aptal," dedim.

İki hıçkırık. Caleb'a göz kulak ol lütfen.

- Ben de seni özleyeceğim, seni küçük cesur insan. Kendine iyi bak ve endişelenme.

Onu asla gözümün önünden ayırmayacağım" dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Ve teşekkür ederim,

Her şey için teşekkür ederim.

Onun yanında David vardı. Kalbi kolunda olan harika arkadaşım. Kalbini koluna takan

Po'yu gönderecek kadar kendime güveniyordum ve o da neredeyse diğer kampa gidiyordu. I

Ben de ona sarıldım.

- Marine'e iyi bak ve onun için savaşacağına söz ver. Siz birbirinize aitsiniz.

Kulağına fısıldadım. Kaybolduğunu biliyorum ama onun için doğru olanı yap," dedim ona bakarak. sevgilisi.

- Deneyeceğim. Ortılığı karıştırmayacağıma söz veremem," dedi, "ama deneyeceğim.

parmağıyla gökyüzünü işaret ediyor. Keşfettiklerimizle uyum içinde yaşamak zor olacak.

Tüm bu güzel insanlarla. Ama üzgünüm. Aklımı kaybettim. Asla karşı gelmemeliydim.

Hepinize. Aurora'ya karşı... ama sana karşı değil. Ayrıca, annemle ilgilenmek zorundayım.

- Anlıyorum, endişelenme. Aklının başına gelmesine sevindim.

- Sebebini bilmiyorum. Benim önceliğim Marine ile ilgilenmek. Caleb'in dediği gibi, "a aynı anda savaşın".

- Her şeye gücü yeten Cerebral'larla son savaşta iyi şanslar o zaman.

- Bu iş görür," diyor bana göz kırparak. Güçlerim aslında oldukça iyi,

gülümseyerek devam etti.

- Seni seviyorum dostum," dedim ve ona sarıldım.

- Ben de seni seviyorum.

Gözyaşlarına boğulmadan önce hızla Marine'e doğru ilerledim. Sabırsız isyancıların yüzlerini gördüm. ne halt ettiğimizi görmek için gemiden çıktık.

- Seni bulur bulmaz tekrar kaybediyorum," dedim.

- Beni asla kaybetmeyeceksin. Ben artık senin bir parçanım" diyerek bana göz kırptı.

Bana sıkıca sarıldı.

- Sizden bir iyilik isteyeceğim, daha doğrusu Kraliçe'den isteyeceğim. Benimle ilgilenebilir misin?

Büyük canavar mı? Malgrive borcunu ödedi, ona bir şey olmasını istemiyorum.

- Merak etme, çok mutlu olacak.

- Teşekkür ederim.

- Bazı formaliteleri hallettim, göreceksiniz" diye devam etti. Ve derslerim biter bitmez

İşler yolunda gittiğinde ve gücümde ustalaştığımda, şunları yapabileceğimize eminim

İletişim kurun.

Ona karşı çıkacak cesareti kendimde bulamadım. Kendimi yavaşça onun kucağından çektim. Olmak istedim

Caleb'a veda etmek için yeterince zamanım olduğundan emindim. Alçakgönüllülükle üç arkadaşım gemiye bindi,

Ama son bir veda ve son bir 'seni seviyorum' olmadan olmaz.

Kendimi hayatımın aşkıyla yalnız buldum. Kambur omuzları ve hüznü gözleriyle bana baktı.

ona şefkatle baktı.

- Korkunç an...

- Evet.

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeden secdeye kapandık. Boğazımın düğümlendiğini ve kalbimin

kırmak için. Ona onsuz yaşayamayacağımı, onun hayatımın aşkı olduğunu söylemek istedim.

sadece o olacaktı. Ama ne anlamı vardı ki? Zaten yıkılmıştık, bunu daha da artırmaya gerek yoktu. katman.

- Seni seviyorum," dedim basitçe. Ve seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.

- Ben de seni seviyorum. Huysuz ve somurtkan görüldüğümde bile seni zaten seviyordum.

- Gidin! Kalbim patlamadan önce!

Bana doğru geldi ve bana en güzel ve unutulmaz öpücüğü verdi. Sonra gözden kayboldu.

gemi. Bulanıklaştı ve sonra görünmez oldu. Ayın yeşile döndüğünü gördüğümü sandım. I

Odanın sessizliği onun artık orada olmadığını açıkça gösteriyordu. Kuşlar tekrar ötmeye başladı.

Yavaşça, biraz ötede bir ağacın dibinde yatan annemin yanına gittim. Ayağa kalktı ve

beni kollarına aldı. Tüm acımı dışa vurdum. Vücudum sarsılıyordu ve

Çığlık attım. Gözyaşlarım tekrar tekrar akmaya devam etti. Orada öylece durduk, ki bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm.

İç içe geçmiş saatler gibiydi. Annem beni salladı, saçlarımı okşadı. Kuruduktan sonra

Yorgunluktan güçlükle ayağa kalktım. İlerlememiz gerekiyordu, isyancılar bize

Biraz yiyecek almam gerekiyordu ama arabanın konforuna geri dönene kadar uzun bir yol kat etmem gerekecekti. Bir gıcırtı

arkamızda bizi korkuttu. Sırtımın alt kısmına küçük bir darbe aldım. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Önümüzde beliren canavarı hayretle gördüm. Gırtlaktan gelen bir ses

Zavallı annem korku dolu bir çığlık atarken ben boynuna atladım. Demek karar vermişti.

benimle kalmak için. Marine bana mutlu ve güvende olacağını söyledi ama ben asla

benimle kalabileceğini hayal etmeye cesaret etti.

Anneme Malgrive lehine uzun bir yalvarıştan sonra tepenin zirvesine tırmandık.

Arabaya dönmek zorundaydık ve arabaya kadar olan mesafeyi birkaç saatte kat ettik. Sonra biz

Bu vesileyle görünmeyen Malgrive bizi takip etti. Bu vesileyle görünmeyen Malgrive, bizi takip etti.

Aracımız.

Artık normal hayata dönme vaktimiz gelmişti. Tabii ki, yeni evcil hayvanımız Bize hayatlarımızın ne kadar alt üst olduğunu hatırlatacak bir şirket, ama öyle bir şekilde değil Olağanüstü.

XXIV

Birkaç gün sonra, Marine'in "Ben hallettim" derken neyi kastettiğini anladım. bazı formaliteler'. Gerçekten de, herkes, bir gün, bir gün önce Henry'nin cesedi ormana gömüldü. Henry ile uzaktan akraba olan tüm insanların beyinleri hala ormanda. küçük kasabamız manipüle edilmişti. Arkadaşıma güzel bir tören düzenlenmişti ve bana da Vasiyetini okuduğumda hoş bir sürpriz oldu. Her türlü kitapla ve özellikle de anılarla dolu ikinci evi olan depoyu miras olarak almıştım. Benim için sadece bir sayı olmadığı için Pic adını verdiğim

Malgrive benim yanıma taşındı. Her şeyden ve herkesten uzaktaydık, böylece kimse tarafından fark edilme endişesi olmadan özgürce yaşayabilirdi.

Bana gelince, eğitime devam ettim. Üçüncü sınıfımı başarıyla geçtim. Hiçbir başarıım yoktu. Derslerim dışında hayatta hiçbir şeyim yoktu. İster kendim ister başkası olsun, yeni insanlarla tanışmak istemiyordum.
ya arkadaş ya da sevgili. İki için de çok erkendi. Ve ben
Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Sonsuza kadar, yalnız bir kız olabilirdim.
olağanüstü köpeği.

Marine'in, güçlerinin gücüne rağmen, bir daha bu kadar güçlü olamayacağını içten içe biliyordum. Yine de hayal kırıklığına uğradım. Her zaman bağlı olacağıma dair büyük umutlarım vardı. ve neden hayatlarında neler olup bittiğini bilmeyeyim. Marine ve David'in Caleb'e ne olduğunu ve Po ile Aurora'ya, ikisinin beklenmedik eşleşmesine ne olduğunu düşünmek zorundaydım. Caleb'e ne olmuş olabileceğini düşünmeyi reddettim. Onu kollarımda düşünmek istemiyordum.

bir başkasının. Bu yüzden zamanımı ders çalışarak, Pic ile ormanda uzun yürüyüşlere çıkarak ya da ailemin evinde, yeni köpek kokumdan hiç hoşlanmayan Bay Grisouille'in eşliğinde geçirdim. Marine bu "formaliteye" dikkat etmediği için babamı bazı konularda bilgilendirmek zorunda kaldık ve ona annemin kaybolsunu ve özellikle de döndüğümüzde ne durumda olduğumuzu açıklamak zorunda kaldık. Elbette pek çok ayrıntıyı kendimize saklamıştık. Zaten bize inanmakta çok zorlanmıştı ve sonunda hapse girmemek için onu arkadaşım Malgrive ile görüştük. Birkaç kez görmezden geldikten sonra aklı başına geldi ve hikayemize inanmak zorunda kaldı. Babamın bilen insanlar arasında olmasından memnundum. Ailemin ve sadık yoldaşımın yanında kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Ama David, Po, Marine ve Caleb olmadan hayat uzun ve anlamsızdı. En çok Marine'in tekليفini geri çevirdiğim için kendime kızgındım. Eğer kabul etseydim, zamanımın her saniyesini, her dakikasını onları düşünerek geçirmeyecektim. Ama kafamdaki karanlık düşünceleri temizlemek için kendi kendime, eğer onları unutmayı kabul etseydim, Pico'nun yanımda olmayacağını düşündüm. O zaman da her şeyi kaybetmiş olurdum.

Bir sabah, yüksek lisansımın ilk yılına başlamadan önceki tatil günümde Yürüyüşe çıkmak için acele eden kocaman köpeğim tarafından değil, garip bir ışıkla uyandım.

Ağaçkakan

Güneşin doğduğunu ve gitme vaktinin geldiğini haber vermek için perdelerle oynamayı severdi. ona bakmam için. Her gün yürüyüşe ya da ormanda uzun bir yürüyüşe çıkıyorduk, böylece biraz egzersiz yapabiliyordu, çünkü bu büyük köpekçik hiperaktifti. Bu yüzden sabahları kalkmakta geciktiğimde, artık boş durma zamanı olmadığını anlamamı sağladı. Onun sayesinde kas, kardiyo ve el becerisi kazandım.

Ama o sabah gözümü açtığımda, gün ışığı değil, bir ateşböceği gördüm.

Başımın üzerinde. Rüya gördüğümü düşünerek aniden ayağa kalktım ve parmağımla şu yönü işaret ettim

küçük böcek. Hareketimden kaçtı ve gelip alnıma vurdu. Bu saldırganlık bana

Birçok anı yaşadım ve rüya görmediğimi fark ettim. Marine sözünü tutmuştu. O başarmıştı

Böyle bir başarıya ulaşmak için en iyiler tarafından eğitilmiş olmalı. Böyle bir başarıyı elde etmek için en iyiler tarafından eğitilmiş olmalı.

sadece iki yıl. Bunun mümkün olduğuna hayret ettim. Kalbim hızla çarpıyordu. Ben O zamanlar beni çok rahatsız eden bu küçük ışığı gördüğüm için çok mutluydum.

- Merhaba tatlım," dedim. Seni tekrar görmek güzel.